

СРЯДА, 19 МАЙ 2010 Г.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н BUZEK

Председател

1. Откриване на заседанието

(Заседанието се открива в 09,05 ч.)

2. Внесени документи: вж. протокола

3. Резултат от срещата на високо равнище, състояла се на 7 май 2010 г., и заседанието на Съвета по икономически и парични въпроси (Екофин) — Уместността на политическо равнище на стратегията „ЕС 2020“ в контекста на настоящата финансова и икономическа криза — Последици на финансовата и икономическа криза за стратегията „ЕС 2020“ и нейното управление — Уместността на стратегията „ЕС 2020“ в контекста на настоящата финансова и икономическа криза (разискване)

Председател. — Следващата точка е:

- общо разискване относно механизми за укрепване на икономическия ред,
- изявления на Съвета и на Комисията: Резултат от срещата на високо равнище, състояла се на 7 май 2010 г., и заседанието на Съвета по икономически и парични въпроси (Екофин) [2010/269(RSP)],
- въпрос, изискващ устен отговор, зададен към Съвета и Комисията: Каква е политическата значимост на стратегията „ЕС 2020“ в контекста на настоящата финансова и икономическа криза? (О-0052/2010 — В7-0213/2010), (О-0053/2010 — В7-0214/2010),
- въпрос, изискващ устен отговор, зададен към Съвета: Последствия от финансовата и икономическа криза за стратегията „ЕС 2020“ и нейното управление (О-0068/2010 — В7-0301/2010),
- въпрос, изискващ устен отговор, зададен към Съвета и Комисията: Политическата значимост на стратегията „ЕС 2020“ в контекста на настоящата финансова и икономическа криза (О-0065/2010 — В7-0219/2010), (О-0066/2010 — В7-0220/2010).

Диего Лопес Гаридо, действащ председател на Съвета. — (ES) Г-н председател, всички знаем, че преживяваме период на изключителна финансова нестабилност. Такова е положението от няколко месеца насам, а причината за това не е отпреди няколко месеца, а от няколко години, когато възникна първоначалната криза в САЩ.

Произходът следователно беше финансова криза в частния сектор на финансовата система, която бързо се превърна в нещо, засягащо реалната икономика под формата на дълбока депресия, която, технически казано, беше дълбока рецесия. Това включваше спад в производството и значително увеличаване на безработицата, особено тежко в държавите със значително влияние на секторите за строителство на недвижими имоти или жилищно строителство.

Последва незабавна реакция от страна на държавите-членки и централните банки, за да предотвратят сриването на финансовата система, а също така и реакция по отношение на реалната икономика.

Естествено тази реакция имаше последици за обществената икономика и обществените финанси. Вече не говорим за частни финанси, а за обществени финанси. Първо възникна криза във финансовата стабилност на публичните сметки в резултат от подчертано големи дефицити.

Възникна криза и в сферата на държавните облигации. Това излезе на повърхността през последните месеци, насърчавано от действието на силно нестабилните пазари, които понякога бяха очевидно спекулативни. Тези действия доведоха до значително повишаване на лихвите, които пазарите изискват от държавите-членки при издаването на нови облигации. Нещо повече, това ясно засегна цялата еврозона и така се превърна в проблем, който засяга не една, две или три държави, а стабилността на цялата еврозона.

Това е положението. Това са всички събития или същността на фактите, които Европейският съюз взе под внимание, за да реагира и да действа в отговор, и считам, че ЕС действа правилно през целия този период. Възможно е вземането на решения да е изглеждало бавно. Понякога може да е изглеждало мъчително бавно вземането на определени решения, но са постигнати необходимите резултати благодарение на разумните действия на ЕС и, което е още по-важно, благодарение на съгласуваните действия на ЕС.

Въпреки че може да изглежда, че различните мерки ни пречат да видим цялото, считам, че ЕС е установил подходяща стратегия предвид обстоятелствата, която трябва да включва някои краткосрочни мерки и да бъде ориентирана повече към средна и дългосрочна перспектива, тъй като е предназначена да предотврати ново възникване на криза.

Както вече казахме, краткосрочните мерки включват инжектиране на обществени средства и координация от страна на Европейския съюз: известният Европейски план за икономическо възстановяване, подкрепен от Комисията; план, който координира тези незабавни действия, тази шокова терапия, която държавите-членки възприемат, за да ограничат щетите, нанесени от огромната криза, но не и да ги премахнат изцяло.

Една от проявите на тези краткосрочни действия несъмнено е помощта за Гърция, която беше предупреждавана от Комисията месеци преди възникването на трудната ситуация с нейните публични сметки. Съветът направи редица препоръки за Гърция във връзка с член 126(9) от Договора за функционирането на Европейския съюз, като Съветът и Комисията наблюдават развитието на събитията в страната.

Препоръки се правят не само във връзка с ликвидността на нейните публични сметки, но и по отношение на структурни реформи в пенсионната система и необходимостта от предприемане на реформи в системата на здравеопазването. След това дойде 23 април, когато беше приет механизъм за действие по отношение на Гърция. Вчерашният механизъм беше демонстриран за пръв път, като бяха изпратени средства на Гърция от държави от ЕС чрез системата на този договорен механизъм.

Така че това е първата проява на тези краткосрочни действия, които са от съществено значение, когато държава-членка попадне в сериозни затруднения, както е случаят с Гърция.

Естествено, също и в краткосрочна перспектива — а това беше изразено много ясно във въпроса, изискващ устен отговор, зададен от г-н Daul, г-н Verhofstadt, г-н Schulz и други — е необходимо да имаме стратегия, която да ни изведе от кризата. Това трябва да бъде премерена, контролирана стратегия и, разбира се, е необходимо да бъде предназначена за избягване на много сериозните затруднения в областта на публичните сметки, но същевременно е необходимо да поддържа целта за растежа.

Но очевидно краткосрочната стратегия не е достатъчна. Необходимо е да предприемем средносрочни и дългосрочни мерки. В европейската икономика има структурни проблеми; структурни проблеми, които в крайна сметка са отговорни за отслабването на Европа пред лицето на подчертано опасната ситуация на изключителна финансова нестабилност.

Европейският съюз предприема и предлага мерки в средносрочна и дългосрочна перспектива, които е важно да бъдат изтъкнати. Това е така, защото, първо, те ще отговорят на типа на кризата, която възникна в резултат от сериозната икономическа ситуация, която засегна целия ЕС, и по-конкретно системата на еврозоната. За да може да реагира на кризата във финансовия сектор, Европейският съюз планира поредица от мерки, които ще се разискват през следващите няколко дни в Парламента: пакет за надзор, който ще бъде приет, надявам се, колкото е възможно по-скоро. Надявам се също така, че Съветът и Парламентът ще постигнат споразумение в това отношение. Като част от пакета или във връзка с него Екофин вчера прие мярка: регулиране на хедж фондове, алтернативни фондове или високорискови фондове. Тук имам предвид въпроса на г-жа Hagms и г-н Cohn-Bendit, които поставят сериозно ударение върху този аспект.

Трябва да се вземе предвид и перспективата за действие в Г-20, а също и реализирането на договореното в Г-20.

Казахме също така, че Европейският съюз има структурни слабости и че са необходими структурни реформи. Стратегия „Европа 2020“ е предназначена за това. Тя се основава на ангажимента на държавите-членки да се заемат с определени цели чрез поредица от интегрирани насоки. Тези насоки ще бъдат придружени и от национални планове, изготвени като известните планове за реформи. Трябва да се каже също така, че наред със стратегия „Европа 2020“ действията, предприемани от Комисията по отношение на системата на производството като цяло, също са важни. В съобщението си от 12 май тя предложи координиране на икономическите политики.

Следователно стратегия „Европа 2020“ е начин за реагиране спрямо основния проблем в производствената икономическа система, която пречи на проявяването на тези основни слабости на системата в бъдеще и която прави икономическата система на Съюза конкурентна и продуктивна. Тя представлява и начин за насочване към целите за постигане на технологична добавена стойност, като се вземат предвид социалното въздействие и необходимостта от специализация на пазара на труда, годност за наемане и борбата с изменението на климата.

Проблемът обаче не е свързан само с частната финансова система, структурата на производството и частния сектор като такъв: съществува и проблем с публичните сметки, към който е насочен друг аспект на средносрочните и дългосрочните мерки на ЕС. Това са мерките от предложението на Комисията от 12 май, които Съветът Екофин започна да разисква вчера и ще продължи да ги разисква. Тези мерки са насочени към поддържане на бюджетната дисциплина, гарантиране на спазването на Пакта за стабилност и растеж и въвеждане на мерки за решаване и предотвратяване на кризи.

Предвид горното беше създадена работна група, която ще се събере за пръв път този петък, 21 май, под председателството на председателя Ван Ромпъой. Целта ѝ е бюджетната дисциплина, като групата ще използва документа на Комисията за координиране на икономическите и бюджетни политики, представени от члена на Комисията Рен.

Това е свързано с всички по-дългосрочни мерки, в които е необходимо да включим и разискването, което започва в ЕС, във връзка с данъка върху печалбите във финансовия сектор и един данък, за който започват да говорят дори Г-20, а именно данъка върху финансовите трансакции, който на свой ред се разисква в ЕС. Това е нещо, което г-жа Harms и г-н Cohn-Bendit подчертават в своя въпрос.

По тази тема трябва да се каже, че институциите на Европейския съюз работят в това направление. Това беше обсъждано на Европейския съвет през декември миналата година. На Международния валутен фонд (МВФ) беше възложена задачата да проведе проучване относно данък върху международните финансови трансакции. Той беше обсъждан на Европейския съвет през март, Комисията го предложи на 1 април и беше обсъждан и на Съвета Екофин.

Следователно това е още една мярка, която несъмнено ще бъде обсъждана от Г-20 и която е изключително важна; това са назованите от мен средносрочни и дългосрочни мерки, предложени от ЕС. Вчера например на срещата на високо равнище ЕС-Латинска Америка в Мадрид беше предложена и реформа на финансовата система. С други думи, Европейският съюз повдига тези въпроси на всички форуми, в които участва.

Накратко, г-н председател, правят се стъпки и са създадени условия за движение към онова, което се описва като икономическо управление на Съюза. Европейският съвет играе активна роля в процеса, наред с Комисията и Парламента, като законодателен и контролен орган.

Затова считам, че можем да кажем — в заключение, г-н председател — че е вярно, че кризата ясно показва недостатъците на Европейския валутен съюз при липсата на икономически съюз, нещо, което е предвидено в Договорите, но не съществува в действителност. Ние останахме във валутния съюз, но не преминахме към икономически съюз. Предприетите от ЕС мерки в краткосрочен, средносрочен и дългосрочен план очевидно водят Съюза по пътя към икономически съюз.

Тази криза отслаби нашите икономики и постави на изпитание Съюза, но тя не го унищожи, не го раздели на части. Европейският съюз реагира и понякога ни се струва, че го прави бавно, но той действа сигурно. Понякога изглежда, че се колебае, но е единен и реакцията му е правилна и подходяща за предизвикателствата, пред които сме изправени в момента.

Надявам се, че Европейският съвет през юни ще консолидира това движение към европейско икономическо управление, към единна реакция по отношение на тази криза от страна на ЕС. Затова, надявам се също така, че той ще подготви адекватно общата позиция на ЕС за изключително важната среща на Г-20 в Торонто относно регулирането на финансовата система и за важното разискване относно данъчното облагане на международните финансови трансакции.

Оли Рен, член на Комисията. – (EN) Г-н председател, приветвам това разискване относно реакцията на Европейския съюз спрямо кризата и относно непосредствените и по-дългосрочни предизвикателства на икономическото управление, пред които сме изправени. Ще започна с непосредствените предизвикателства и реакцията спрямо кризата.

Преди десет дни Европейският съюз взе смели и необходими решения за опазване на финансовата стабилност в Европа. Това беше двоен отговор на влошаващата се криза, която се превърна и в систематично предизвикателство спрямо еврото. Това беше отговор, който бих нарекъл пакт за консолидация.

Първо, споразумяхме се за Европейски механизъм за финансова стабилност, който предвижда финансова опора в размер до 500 млрд. евро, допълнена с финансиране от МВФ в съотношение 2:1. Второ, споразумяхме се да ускорим фискалната консолидация в онези държави-членки, в които е най-неотложна.

С тези решения Европа представи надежден пакет, който показва на нашите граждани, на пазарите и на широкия свят, че ще защитаваме еврото — нашата обща валута — каквото и да ни струва.

Не го правим заради мистичните пазарни сили, а заради устойчивия растеж и създаването на работни места в Европа, като осигуряваме, че заплахите за финансовата стабилност няма да убият извършващото се в момента икономическо възстановяване — макар че все още е доста скромно и крехко. Това е наша отговорност пред нашите граждани и ние действително сме я поели. Вчера, като координира и управлява от името на държавите-членки от еврозоната, Комисията предостави 14,5 млрд. евро на Гърция, които МВФ допълни с 5,5 млрд. евро. Казахме, че ще бъдем готови да посрещнем непосредствените нужди от рефинансиране, и изпълнихме ангажимента си навреме.

Разбира се, всичко това зависи от пълното и цялостно изпълнение на програмата, изготвена от Комисията заедно с гръцкото правителство, и при поддържане на връзка с Европейската централна банка (ЕЦБ) и МВФ.

Европейската централна банка взе също така извънредни мерки, за да се справи с неотдашните атаки срещу еврото. Освен това нашите държави-членки разбраха първостепенното значение на фискалната консолидация за осигуряване на устойчивост на обществените финанси, а с това и предпоставки за устойчив икономически растеж.

Миналата седмица Испания и Португалия представиха нови съществени мерки за фискална консолидация, които са важни и трудни, но същевременно и необходими, за да бъдат намалени растящите дефицити на публичните сметки през 2010 г. и 2011 г. Комисията ще представи цялостна оценка на адекватността на новите цели и мерки през следващите две седмици.

Позволете ми да подчертая, че по-бързото намаляване на обществения дефицит е наистина важен компонент от пакета за финансова стабилност, договорен на 10 май от Екофин. Не по-малко важно е и двете страни да предприемат структурни реформи, които ще допринесат за повишен потенциален растеж, по-специално реформи на пазара на труда и в пенсионните системи.

И докато ускорената фискална консолидация е непосредствен приоритет за цяла Европа, същевременно е необходимо да координираме нашите икономически и фискални политики, като прилагаме диференциация между държавите-членки. С други думи, усилията, свързани с фискални съображения, е необходимо да бъдат диференцирани съобразно фискалното пространство и икономическата уязвимост.

Държавите с малко или никакво фискално пространство ще трябва да приемат предварително и да ускорят мерките, докато други с по-добро фискално пространство трябва да поддържат своята по-слабо ограничителна фискална политика заради растежа и работните места в Европа.

Разбира се, би било грешка да спрем нашите усилия дотук. Да си припомним, че първите 10 години на еврото бяха успешни: това е отправната точка. Но кризата показа, че е необходимо да признаем недостатъците на системата. Натискът от страна на другите членове беше слаб, добрите времена не бяха използвани за намаляване на обществения дълг, а макроикономическите дисбаланси бяха игнорирани.

Именно по тази причина миналата седмица, на 12 май, Комисията представи амбициозен набор от предложения за укрепване на икономическото управление на Европа. Искаме да подсилим превантивния бюджетен надзор, да се заемем с макроикономическите дисбаланси и да установим постоянна и стабилна рамка за управление на кризи. Разчитам на подкрепата на Парламента за тези важни предложения. Те са в основата на това „Европа 2020“ да се превърне в успех в предстоящите години.

Нашите предложения се основават на два принципа. Първо, превенцията винаги е по-добра от корекцията — да не говорим за това да се допусне една ситуация да прерасне в криза, както видяхме. Второ, по-силният фискален надзор трябва да бъде придружен от по-широк макроикономически надзор, който да проникне до същината и произхода на устойчивото икономическо развитие.

Нашите предложения са изградени от три блока. Първо, трябва да засилим и превантивния, и корективния аспект на Пакта за стабилност и растеж. Важният основоположен камък за укрепването на икономическото управление е да се координира фискалната политика предварително, за да се осигури националните бюджети да бъдат в съответствие със съвместно договорените европейски политики и задължения, за да не изложат на риск стабилността на еврозоната като цяло и тази на другите държави-членки.

Позволете ми да бъда съвсем ясен по въпроса: това няма да означава детайлно проучване на националните бюджети, ред по ред. Нямаме нито намерението, нито ресурсите за това. По-скоро това означава анализиране и равнопоставен преглед на най-общите бюджетни насоки и фискалния баланс преди внасянето на проектите за национални бюджети от правителствата в Парламента със законното право, основаващо се на Договора и пакта, ЕС да прави препоръки и да изисква корективни действия от засегнатите държави-членки.

Някои критикуваха това, като казаха, че то представлява незачитане на парламентарния суверенитет. Аз самият съм бивш член на национален парламент и на Европейския парламент и напълно осъзнавам чувствителността на парламентарните фискални правомощия. Но всеки може да види, че става въпрос не за нарушаване на демокрацията или парламентарния суверенитет, а за това държавите-членки да спазват същите правила, за които те самите са взели решение преди: с други думи, прилагане на това, което говорим.

Необходимо е да въведем наистина европейско измерение в провеждането на икономическа политика в Европа: не е достатъчно само да се разглеждат впоследствие международните решения. В ЕС, по-специално в еврозоната, знаем твърде добре, че националните решения оказват въздействие отвъд националните граници, и затова е необходимо да има координация на европейско равнище преди тези национални решения.

Вторият изграждащ блок е да се отиде отвъд бюджетния надзор и да се разшири и задълбочи надзорът, за да се решат макроикономическите дисбаланси. Защо е важно това? Различията в конкурентоспособността и пропастта между държавите с излишък и дефицит в еврозоната са се увеличили през последните 10 години. Това е в същината и произхода на причината за това финансовата криза да засегне толкова тежко ЕС, особено някои от държавите-членки. Трябва да предотвратим и да се справим с възникващите проблеми преди да ескалират до нивото на криза.

Затова предлагаме да бъдат дефинирани индикатори и система за отчитане, да се споразумеем за алармени прагове и да даваме препоръки и ранни предупреждения, ако е необходимо. Тези индикатори могат да включват например тенденции в производителността, разходи за единица труд и събития, свързани с текущите сметки.

Само по себе си е ясно, че това не означава, че искаме да отслабим експортните резултати на която и да е страна; разбира се, че не. По-скоро това е насочено към възстановяване на баланса на икономическия растеж в Европа като цяло. Необходимо е да засилим експортната конкурентоспособност там, където е необходимо, и вътрешното търсене там, където е необходимо и възможно. Това е начинът да играем като европейски екип в полза на цяла Европа.

Трето, трябва да стане съвсем ясно на всеки, който наблюдава еврозоната, че никога няма да бъдем победени. За да обезкуражим всеки дори да опитва да изпита нашата сила, ни е необходима постоянна и силна рамка за управление на кризи за държавите-членки в еврозоната. Временният механизъм, установен на 10 май, е смела първа крачка в това направление, но в средносрочна до дългосрочна перспектива Комисията ще предложи по-траен механизъм при условията на строга политика и, разбира се, като се използват поуките от неотдавнашния опит. Да, необходимо е да избегнем етичните опасности. Ето защо трябва да направим механизма толкова непривлекателен, че никой лидер или държава да не бъдат доброволно изкушени да прибягнат до него. Неотдавнашният ни опит обаче ни показва, че е по-добре да имаме готова пожарна команда за евентуален полски пожар, отколкото да започнем да сформираме пожарната команда, когато пожарът вече се е превърнал в широкообхватен горски пожар. Предпазливостта не вреди.

В заключение, тези предложения на Комисията проправят пътя за квантов скок в икономическото управление на Европа, но искам също така да привлека вниманието ви към едно друго решение от огромна важност — в същия ден, когато предложихме тези мерки — а именно, предложението Естония да стане член на еврозоната по заслуги. Да ви дам само някои данни: докато средният дълг в Европа в момента е около 75%, в Естония той е около 7,5% — не 75%, а 7,5% — при устойчива база.

Това предложение изпраща важен сигнал до всички, че еврозоната ще издържи на натиска с увереност и че устойчивите икономически и фискални политики ще донесат ползи за държавите-членки. Като цяло, инициативите на Комисията, след като бъдат приети, ще доведат до съществено задълбочаване на икономическото управление в Европа и до разумно разширяване на еврозоната. Наистина, време е в Икономическия и паричен съюз (ИПС) „Е“-то да се изпълни с живот.

Joseph Daul, от името на групата PPE. – (FR) Г-н председател, госпожи и господа, Европа най-после реагира. Държавните и правителствени ръководители най-после започнаха да се справят с проблемите, като взеха решение преди 10 дни за план в подкрепа на нашата валута, еврото. Това е план, който отразява точно мащаба на европейската солидарност, с което се противопоставя на всички онези, които се съмняваха в нея, но той все още е неадекватен и трябва да бъде придружен от мерки за намаляване на нашите национални бюджетни

дефицити и мерки за постигане на споразумение между 27-те относно социалните и фискални бюджети. Считам, че всички казват това тази сутрин и всички сме говорили едно и също през изминалите две седмици. Е, нека го направим сега. Този план беше завършен миналата сряда с решението на Комисията, което приветствам, за радикално засилване на надзора и реализиране на Пакта за стабилност.

Госпожи и господа, няма да се спасим, докато не бъдат реализирани всички тези мерки. Няма да се спасим, ако нямаме политическа воля, защото мерките, които би трябвало вече да сме предприели колективно на равнище ЕС и поотделно на национално ниво, ще трябва да бъдат предприети сега. Това важи и за десните, и за левите правителства. Съжалявам много, че на германските социалисти им липсваше тази смелост, когато гласуваха в Бундестага европейския план за помощ.

Трябва да си извадим поуки от това. Първата поука: трябва да знаем истинското състояние на националните публични сметки, така както знаем истинското състояние на публичните сметки на ЕС. Искам от Комисията да се стреми да осигури това и да наказва, а не само да критикува плахо всяка държава, която не изпълни това задължение. Както добре знаете, всички се страхуват от полицаите, които следят за превишаване на скоростта, всички се страхуват от глобите, от точките, които ще им бъдат отнети от книжката, докато са на пътя. Такава е нашата природа, затова трябва да има наказания. Това е основата на всяка сериозна политика в тази област.

Втора поука: 27-те трябва да се съсредоточат върху своите бюджетни политики много рано в хода на процеса. Комисията поиска това миналата седмица. Аз самият поисках това в Парламента преди няколко седмици. Знам, че държавите-членки се ядосват, когато искаме от тях да се съсредоточат, но трябва да свикнат, че ще бъдат ядосвани отсега нататък, ако продължават да се отнасят към своите обществени финанси като че ли живеят на пустинен остров, като че ли не са свързани една с друга от една валута, а отгук и от необходимостта от обща дисциплина.

Освен това, което е вярно за националните бюджети, е вярно и за социалната и фискална политика. Пак искам да кажа, разбирам гнева на някои наши сънародници, когато от тях се иска да правят жертви заради други, които работят по-малко и се пенсионират по-рано. Това също не може да продължава. Това е третата поука, която изведох от кризата. Еврото ще бъде жизнеспособно само ако колективно си дадем ресурсите, за да го направим такова. Не бих противоречил на финансовия съветник на президента Обама, г-н Volcker, който каза, че еврото ще се срине, ако не променим нашата култура и поведение. Трябва да погледнем отвъд националните съображения, към европейските съображения. Трябва да преминем от краткосрочни политики, предназначени да предотвратят спадането на оценката на националните правителства с няколко точки в анкетите, към средносрочни и дългосрочни планове, които се изискват и от нашите предприемачи, за да могат да инвестират и да набират персонал.

Моята група иска Европа да се събуди. Тя иска Комисията да си върши работата, която е да прилага техниката на стимули и санкции спрямо държавите-членки. Да възнагражда финансово онези, които изчистват обществените си финанси, и да наказва онези, които отказват да направят това.

Комисията, г-н Рен, не бива да се страхува да го прави. Това би било в полза на европейците и на държавите-членки. Основният проблем сред нашите съграждани, който се повдига на всички наши срещи понастоящем, е дали спестяванията им все още са в безопасност. Разбирам тези граждани, които са работили през целия си живот, за да имат малко спестявания. Затова, това е първата гаранция, която трябва да им дадем: че спестяванията им са защитени. Съвсем просто, това е, което Комисията трябва да направи; тя беше създадена за тази цел.

Само в този контекст, госпожи и господа, Стратегията 2020 ще има някакъв смисъл. Само ако отново се отнесем сериозно към целта, ако действаме колективно по отношение на публичните сметки, ще можем да спечелим битката срещу безработицата, за образование, квалификация, научни изследвания и иновации. Казах това вчера и го казвам всеки ден: ако трябва да се правят икономии във всички наши държави-членки, тогава и ние, като членове на Парламента и европейски държавни служители, ще трябва да дадем водещ пример, в противен случай ще загубим доверие.

Това е всичко, които имам да кажа, и продължавам да се надявам — преживял съм няколко много сериозни и много тежки кризи — че тази криза може поне да послужи за нова отправна точка за Европа и нейните граждани.

Martin Schulz, от името на групата S&D. – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, това разискване се провежда на фона на много сериозна ситуация, която представлява заплаха за Европейския съюз. Зад гърба ни са десетилетия на идеологията *laissez-faire* (ненамеса) и това бяха десетилетия, през които беше осмиван всеки, който поставяше под въпрос предполагаемото превъзходство на капиталистическата икономическа

система. Тази система ни доведе до най-дълбоката финансова и икономическа криза и криза на заетостта, до най-дълбоката криза на морала и законността на институциите след края на Втората световна война.

Системата е неправилна. Тя е до известна степен и неморална, а и деформирана. Искам да ви дам пример, защото много от нашите граждани не разбират жаргона, който се използва. За какво става въпрос, когато говорим за търговия със суапове за кредитно неизпълнение и застраховане срещу кредитно неизпълнение? Това означава, че можете да направите застраховка, която след това може да бъде продавана и купувана като стока. Позволете да ви го обясня в практическо отношение. Сигурен съм, че хубавото селско стопанство, притежавано от г-н Daul, има покритие от застрахователна полица срещу пожар. Ако аз, Martin Schulz, мога да купя застрахователната полица срещу пожар на г-н Daul и ако получа застрахователното плащане вместо него, ако къщата му изгори, тогава просто ми трябва някой, например г-н Cohn-Bendit, който е готов да подпали къщата, и аз ставам един преуспял човек.

Това е деформирана система. Тя трябва да бъде премахната и тези практики трябва да бъдат забранени. Точно тези механизми обсъждаме и примерите от реалния живот не са смешни. Един от тях се отнася до пенсионния фонд на профсъюза на учителите от Калифорния, който искал да закупи германска въздухоплавателна компания чрез хедж фонд. Пенсионният фонд не успял, но си купил нещо друго. След това обаче пенсионният фонд фалирал. Това разорило цяло поколение учители, които плащали вноски във фонда в продължение на 40 години. Такава е реалността на тази икономическа система, която вече достигна своите граници и трябва да бъде държана изкъсо.

Сега е ред на правителствата. Това казахте Вие, г-н Лопес Гаридо и г-н Рен. Всичко това е много добре, но ние сме тези, които реагират, ние сме тези, които са принудени да действат, и според мен реагираме твърде късно. В много области трябваше да бъде въведено регулиране още на много по-ранен етап и ние често сме призовавали за това в Парламента. Сега въвеждаме регулиране на хедж фондове, а кога ще бъде създадена европейската рейтингова агенция? Наистина ли е нормално една американска рейтингова агенция, точно когато спекулациите по отношение на Гърция достигнаха своя връх, да се насочи към следващата цел и да намали рейтинга на Португалия? Що за институции са тези, които могат да решават съдбата на цели нации? Те трябва да бъдат контролирани и регулирани. Това обаче не трябва да става сега. Това трябваше да стане преди години и ние призовавахме за това преди години, но призивите ни бяха отхвърлени. Те бяха отхвърлени от същите правителства, които днес претендират, че управляват кризата.

(Протести)

Г-н Langen, знам, че този следобед внасяте изменение, което да осигури Парламентът да не бъде в сесия по време на карнавала в Германия. Това е добре. Само че, когато Вие сте тук, всеки ден е карнавал, докато Парламентът е в сесия. Наистина съжалявам.

Имаме структурни дефицити в ЕС и институциите са отговорни за преодоляването им. Предполага се, че сме създали Икономически и паричен съюз (ИПС). Но реалността е, че имаме паричен съюз, но не и икономически съюз. В Европа имаме кърпено одеяло от икономически политики. Общо 16 суверенни държави не могат да координират своите икономически политики, някои от които са несъвместими помежду си, в рамките на зона с обща валута. Това представлява огромен риск. Арнолд Шварценегер и неговият красив щат Калифорния са напълно фалирали, но това изобщо не влияе на долара, защото икономическата политика на Калифорния представлява част от единната валутна зона на САЩ. Ако 2,8% от брутния вътрешен продукт в еврозоната бъдат изложени на риск, както е в случая с Гърция, тук ще бъде предизвикана сериозна криза. Трябва да се избавим от дефицита и затова ни е необходимо икономическо управление. Всеки, който още се противопоставя на това, не е чул предупредителните изстрели.

Намираме се по средата на изключително сериозна криза на легитимността. Хората разбират, че икономическата система се е провалила, и вече нямат доверие в нея. Те видяха, че националните и международни институции се движат от тази система, и затова вече нямат доверие и на институциите. На този етап много хора се връщат към убежището на националната реторика пред лицето на това глобализирано, европеизирано предизвикателство. Това трипосочно противоречие между кризата на доверието в нашата икономическа система и нашите държавни институции и отстъплението на много държавни институции към националния подход, вместо да се търсят решения в международните структури, представлява комбинация, която излага ЕС като цяло на риск.

Затова, необходимо ни е икономическо управление и също така в крайна сметка е необходима силата да приложим собствените си регламенти. Накрая, г-н Daul, който е председател на групата, която включва представители на „Нова демокрация“, трябва да е малко по-въздържан в критиките си към други партии.

Guy Verhofstadt, *от името на групата ALDE.* – (FR) Г-н председател, не считам, че националистическата или марксистката реторика ще ни дадат решенията, необходими за кризата, която преживяваме.

(Ръкопляскания)

Това, което преживяваме в момента, г-н председател, по мое мнение не е парична криза в Съюза, не е дори криза на нашата обща валута; а по-скоро криза на управлението на ЕС. Това е положението, в което се намираме в момента. Бих отишъл дори по-далеч, за да кажа, че това е криза, породена от маниакалното убеждение на държавите-членки, че могат да решат проблемите на Европа чрез техния междуправителствен подход, докато една валутна зона, г-н председател, трябва да бъде управлявана чрез общ метод, чрез метода на Общността, въз основа на европейския интерес, а не от синдикат на национални интереси, каквото представляват Европейският съвет и Съветът на Европейския съюз поради самата им същност.

От своя страна, аз имам три послания, които да отправя тази сутрин в разискването. Първото послание, г-н Лопес Гаридо, е адресирано до Съвета. Вероятно бихме могли да поискаме от испанското председателство да прикани членовете на Съвета да бъдат малко по-дискретни във връзка с кризата на еврото, защото всеки път, когато бъде намерено решение да се помогне на еврото, един или друг държавен или правителствен ръководител е принуден да излезе и да каже мнението си и фактически да саботира намереното решение. Затова считам, че първото нещо, които трябва да бъде поискано от Съвета, е да бъде малко по-дискретен и да остави Комисията и Европейската централна банка да намерят решения.

Второто ми послание е към Комисията. Г-н Рен, считам, че взехте някои смели решения миналата сряда в правилна посока, но Комисията трябва да отиде по-далеч. За момента имаме работна група. Тази работна група на Съвета ще се срещне, за да предложи решения някъде около октомври или към края на годината. Според мен това е твърде късно. От Комисията зависи, която има право на инициатива, през следващите седмици и месеци да изготви амбициозен цялостен пакет. Това трябва да бъде направено. Не бива да чакаме работна група на Съвета да ни казва какво трябва да бъде направено; от Комисията зависи да поеме инициативата. От Комисията зависи да изготви цялостен пакет, който да представи на Съвета и Парламента и който да включва според мен четири елемента.

Първо, укрепване на Пакта за стабилност и растеж. Това означава всъщност наказания; аз лично подкрепям идеята на г-н Рен и се надявам, че всички други също я подкрепят. Той казва, че като част от този пакет на Комисията трябва да бъде възложена задачата да преглежда бюджетите преди да бъдат одобрени от националните парламенти. Това не е въпрос на субсидиарност или липса на субсидиарност; това е въпрос на лоялност към Пакта за стабилност и растеж и еврото. Не можем да кажем, от една страна, че сме членове на този Пакт за стабилност и растеж и на еврозоната, а от друга страна, че нашият бюджет няма нищо общо с еврото или че това е въпрос от стриктно национална компетентност.

Второ, считам, че пакетът трябва да включва и убедителна Стратегия 2020. Внесената в Съвета в момента, г-н Лопес Гаридо, изобщо не е убедителна. Ще стигнете ли до заключение през юни? Какво обаче ще заключите през юни по отношение на Стратегията 2020? Ще бъде ли същото, което заключихте по отношение на Лисабонската стратегия, която се провали? Ще бъде ли отново откритият метод на координация? Е, ако сте сериозен, сега трябва да осигурите на Комисията всичките й необходими инструменти, за да управлява наистина Стратегия 2020 —икономическата стратегия, която трябва да ни измъкне от кризата.

Третото нещо, което определено трябва да бъде направено, е да бъде създаден Европейски валутен фонд, който да замени създадения механизъм за стабилност, защото този механизъм, както самият Вие казахте, г-н Рен, няма да се справи със задачата. Това отново е междуправителствен механизъм, който беше измислен в Екофин и който изисква единодушие. Всеки отделен предоставян заем трябва да бъде одобрен от всички държави-членки. Това е система, която не може да функционира в дългосрочен план, и затова е необходим Европейски валутен фонд, управляван от Комисията, и ако е необходимо — от Европейската централна банка (ЕЦБ). Той обаче не бива да бъде оставен да взема решенията, които са отговорност на всички държави-членки в еврозоната. И накрая, трябва да имаме европейски пазар на облигации.

Това е, което очакваме от Комисията, г-н Рен. Искаме да бъдете достатъчно амбициозни и смели да поставите амбициозен план с тези четири точки на масата за преговори и в Съвета, и в Парламента.

(Ръкопляскания)

Rebecca Harms, *от името на групата Verts/ALE.* – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, моята група отново реши да възприеме положителен подход към механизма за финансова стабилизация, за който беше постигнато споразумение по време на разговорите за кризата в края на седмицата в Брюксел преди почти две седмици.

Ние съчетаваме нашата подкрепа с ясен ангажимент за по-единна икономическа и финансова политика. Това не е нещо ново за моята група. За нас това е традиция от много години насам. Обаче, наред с този ангажимент, г-н Рен и г-н Лопес Гаридо, искаме да видим изготвяне на сериозно решение не просто да се продължи борбата със симптомите на кризата, а за справяне с цялостното предизвикателство, което тя представлява.

От наша гледна точка, ние се опитваме да лекуваме симптомите още от 2008 г. Опитваме се да спасим банките от 2008 г. насам, когато фалира „Лемън Брадърс“. Искам да кажа още веднъж, че трябва да бъдем честни спрямо гражданите на Европа. Еврото не беше стабилизирано по-миналата седмица. Вместо това отново бяха спасени голям брой германски и френски банки. Цените на акциите показаха много ясно какво стана. Трябва обаче да излезем от този цикъл на спасяване на банките, който ни струва милиарди и милиарди. Вече не знаем откъде идват парите и смеем само да предприемаме малки стъпки към държавно регулиране на финансовите пазари съгласно споразумението в Съвета по икономически и финансови въпроси (Екофин).

Централният аспект на това, за което призоваваме сега, е, че държавата трябва да се върне на финансовите пазари и да възприеме много решителен подход. Тя не бива да продължава да бъде възпирана от банките и спекулантите, от които се оплакват всички. Вярно е, че банките са жизненоважна част от системата, но в тази система трябва да има нещо много гнило, след като държавите ни многократно биват докарвани до ръба на катастрофа и политическата система допуска това да се случи.

Искам да обобща накратко ситуацията. Сега трябва да вземем ясни решения по определени въпроси. Има признаци, че някои от държавите-членки на ЕС се движат в правилна посока, но ние считаме, че трябва да има забрана за токсичните вещества и късите продажби в целия ЕС, че хедж фондовете трябва да бъдат обект на много строг контрол и че трябва да спрем да говорим за въвеждането на данък върху финансовите трансакции и действително да направим нещо по въпроса. Този данък ни е необходим, наред с други неща, за да рефинансираме това, което правим с обществените средства. Участието на банките и спекулантите вече не трябва да бъде само тема за импровизирани речи. Можем наистина да гарантираме участието им, като въведем данъка.

Втори въпрос, който предизвиква голяма загриженост у мен, е бъдещето на координираната бюджетна политика в Европейския съюз, с други думи, бюджетната дисциплина. Запозната съм много добре с този термин в германски контекст. Предлагам обаче, на фона на управлението на кризата и гласуването на стратегия „Европа 2020“, отново да се споразумеем за това какво всъщност искаме, за това как държавите-членки и Европа трябва да се представят пред нашите граждани след пет или десет години с оглед отговорността на държавата. Трябва ли европейската стратегия да се използва като стенобойна машина срещу социалната отговорност на държавата? Много бих искала да зная как Ви виждате всичко това: детски градини, училища, университети, библиотеки, грижи за възрастните, болници, музеи и театри.

Преди седмица колегата г-н Сohn-Bendit каза, че на Гърция ѝ е необходимо повече време, за да реализира план за възстановяване. Запозната съм с бедственото финансово положение на много държави-членки и считам, че някои от тях се нуждаят от време, за да решат какво трябва да се направи. Както казах, използването на стенобойна машина срещу системата за социално осигуряване определено би било най-лошото нещо, което Европейският съюз би могъл да направи в момента. Това обаче не ни пречи да се вгледаме внимателно в нашата бюджетна политика, за да осигурим различните поколения да получат равностойно отношение. Като партия на Зелените, ние сме подкрепяли многократно такива бюджети в Германия.

Накрая искам да отбележа още нещо. Ако сега се откажем от нашата политика по отношение на климата и устойчивото развитие, както посочиха някои, наистина ще спомогнем за изпълнението на плана на дявола. Не бива да пренебрегваме иновациите в промишлеността и стопанските субекти, съобразен с климата подход към производството и организацията на обществения транспорт. Трябва да запазим работните места чрез иновации, жизнеспособност в бъдещето и устойчивост, но това струва пари. Въвеждането на нови данъци е тема табу. Аз обаче съм убедена, че ще излезем от кризата само ако нарушим табуто за намеса на държавата, ролята на държавата и необходимостта от разумни данъци.

(Ръкопляскания)

Timothy Kirkhope, от името на групата ECR. – (EN) Г-н председател, тъжно е, че стана характерно за някои от онези, които говорят в подкрепа на Европейския съюз, да вярват, че решението за всеки проблем е повече интеграция. При този подход се пропуска най-важното. Това, което твърде често липсва на Европа, не са допълнителни механизми за реализиране на договорените политики, а по-скоро политическата воля да се изпълнят ангажименти, които вече са поети, но не са реализирани.

Затова сериозно се надявам, че инициативата „Европа 2020“, която определено е необходима за справяне с основната финансова криза, пред която е изправена Европа, няма да се провали по същата причина. Що се отнася до кризата в еврозоната обаче, казват ни, че за да избегне подобни кризи в бъдеще, Съюзът има нужда от правомощия да поиска предварително представяне на проектобюджетите на суверенни правителства и да налага по-тежки санкции на държавите-членки — но информация за бюджетите се предполагаше, че вече е на разположение; тя просто беше неточна и лошо анализирана.

Дали качеството на информацията и компетентността на онези, които анализират данните, биха се подобрили само защото е въведена по-взискателна процедура? И преди имаше санкции на разположение; те просто не вдъхваха доверие. Разширяването на обхвата им не увеличава вероятността да бъдат налагани. Дали новите мерки ще бъдат възприети по-сериозно? Освен това емитирането на дългове, което поражда риск от увеличаване на бюджета на ЕС, и прякото гарантиране на кредити в ЕС представлява важно отклонение, което подкопава принципите на разумното обществено финансиране, които се предполага, че ние тук укрепваме.

В групата ECR искаме еврото да успее и заради онези, които са решили да се присъединят към него, и заради онези от по-широката европейска икономика, но това изисква държавите-членки да приемат сериозно своите отговорности, да бъдат честни една спрямо друга и да изпълняват ангажиментите, за които са се споразумели.

Според собственото й признание Комисията счита, че нейните предложения ще доведат до съществено задълбочаване на икономическия и валутен съюз. Не е особено учудващо, че докато в английската версия на текста от срещата на върха през март се използва думата „управление“ (governance), което всъщност Комисията има предвид, във френската версия се използва „правителство“ (government). Изглежда, че за някои централизираното европейско правителство наистина е амбиция, но това няма да реши проблемите, пред които сме изправени: ще бъде лошо за нашите граждани, за нашите държави-членки и, бих казал, за самия Европейски съюз.

Lothar Bisky, от името на групата GUE/NGL. – (DE) Г-н председател, последните заседания на Съвета показват, че се извършват важни промени. Понастоящем изживяваме процес на правителственизация на европейската политика. Договорът от Лисабон възхвали ролята на Парламента и укрепването на тази роля. Ние също се изказахме похвално за това.

Понастоящем се постигат фундаментални споразумения между правителства и се изразходват невъобразимо големи суми пари. Досега парламентите нямаха думата по въпроса и ние трябва да сложим край на това. Методът, използван от управляващите, доведе до това да се харчат огромни суми за спасяване на банки, които сами са отговорни за това, че са затънали в дългове. Тези правителства спасиха хазартния капитализъм, като използваха парите на данъкоплатците. Те обаче възприеха много колеблив подход към спасяването на държавите, които са задължени. Някъде успяха да съберат 750 млрд. евро. Въпросът е дали печатницата за пари ще спаси икономическото развитие. Считаю, че е по-вероятно да спаси капитала на банките. Но Европейският съюз трябва да бъде нещо повече от свободен вътрешен пазар с обща валута.

Г-н Барозу е прав, като казва, че без икономически съюз можем да забравим за валутния съюз. Но аз все още не виждам ясни очертания. Упорстването с провалилия се Пакт за стабилност и растеж има относително малко общо с разумната координация на икономическата политика. Липсва ни социален съюз. Липсва ни трайна и ефективна пререгулация на финансовия сектор. Липсва ни координирана данъчна политика, политика по отношение на заплатите и данък върху финансовите трансакции. Въпреки че говорим за този данък от доста време, това си остават само приказки.

Време е да защитим социалната държава чрез институциите на ЕС, а не да я ликвидираме. Гърците и други нации се страхуват, защото виждат мерките, които се предприемат в социален аспект. Време е да се борим за хармонизиране на социалните стандарти на високо равнище.

Хедж фондовете трябва да бъдат забранени, а данъчните убежища — премахнати. Имаме много бавен напредък в борбата с кризата на финансовите пазари. В светлината на бързината, с която действат спекулантите, ние правим твърде малко. По време на спешни ситуации като тези, пред които многократно се изправяме, е съвсем погрешно да се национализират милиардите, които се изразходват като загуби, и да се приватизират печалбите. На банките не бива да се позволява пряк достъп до парите на данъкоплатците с подкрепа на държавата. Между другото, едно нещо ми е ясно и то е, че при сегашните условия ще трябва да дефинираме наново термина „банков крадец“.

Niki Tzavela, от името на групата EFD. – (EL) Г-н член на Комисията, искам да използвам възможността да Ви благодаря лично за трудната и ефективна работа във връзка с икономическата криза в Гърция. Искам

също така да благодарят на всички партии в Парламента за подкрепата и солидарността, която показаха по отношение на Гърция.

Имам три предложения и искам да помоля най-настоятелно те да бъдат подкрепени. Що се отнася до приемането на постоянен инструмент за икономическо управление, институтът „Брьогел“, който е генератор на идеи в областта на икономиката, предлага следното: Европейската централна банка трябва да гарантира европейски облигации в размер на до 60% от БВП на всяка държава; това са така-наричаните „сини облигации“. Когато облигациите надхвърлят лимита от 60%, излишъкът трябва да бъде заеман при пазарни условия; това са така-наричаните „червени облигации“. Това е предложение за постоянен инструмент за икономическо управление; не е необходимо да създаваме нови механизми и т.н. Той може да бъде приет много бързо.

Имам две *ad hoc* предложения за Гърция: Международният валутен фонд би могъл да удължи срока за погасяване на заема за Гърция от три на пет години. Ако същото продължение бъде прието от нашите европейски заемодатели, би било много по-лесно и по-реалистично за Гърция да изплати дълга си и би било добро послание за пазарите. Второто предложение е следното: сумата, предоставена като помощ за Гърция, би могла да се използва за погасяване на нашите облигации. Би било рационално управление на въпроса, ако Европа освободи ресурсите сега, те да бъдат дадени на Гърция в бъдеще и да се използват от нея за развитие на гръцката икономика. В момента гръцкото правителство е в отбрана; то се опитва да събере пари, за да намали дълга си. Не можем обаче да се опитваме едновременно с това да стимулираме растежа. Ето защо, г-н член на Комисията, считам, че би било добра идея, ако се подкрепи паралелно усилие за стимулиране на растежа.

В заключение искам да кажа, че се надяваме гръцката криза да бъде единствената цена, която Европейският съюз трябва да плати за прибързаното установяване на икономическо управление, което трябваше да бъде установено преди десет години. Да се надяваме, че гръцката криза ще бъде единствената цена, която трябва да се плати.

Председател. – Г-жо Tzavela, не Ви прекъснах, защото сте от Гърция и този въпрос е много важен, а защото говорихте повече от една минута. Моля, следващия път спазвайте времето си.

Nicole Sinclaire (NI). – (EN) Г-н председател, когато станяхте председател на Парламента миналата година, Ви казахте, че ще се отнасяте равностойно към всички групи. Забелязах, че в това интересно разискване г-н Schulz просрочи времето с две минути — всички групи просрочиха времето си — но Ви избрахте една група. Бихте ли ни обяснили защо?

Председател. – Искам да кажа, г-жо Sinclaire, че следя времето. Тези изказвания наистина продължиха повече с няколко секунди. Членът на Парламента, който говори преди малко, просрочи най-много времето, но допуснах това, защото тя представлява Гърция, а това е мнението и на някой, който живее в Гърция. Въпросът ми изглеждаше важен. По правило не допускам ораторите да надвишават определеното време, но считам, че всички сме съгласни, че изявлението на г-жа Tzavela беше особено важно за нас.

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Г-н председател, трябваше да се окажем на ръба на икономическата бездна, за да разберат държавните и правителствени ръководители, че пътят напред не е повече национализъм, а повече Европа.

Някои от приетите мерки са в тази насока като ограничаването на правото на вето в Европейския съвет или зачатъците на Европейска публична хазна.

Накрая, макар и много късно, разбрахме, че всички сме в една лодка и няма смисъл да се занимаваме с отделните ситуации, особено чрез импровизации.

Чудя се обаче дали това отношение е отклонение, или обратното, дали не е истинско начало на европейско икономическо управление, защото това, което не ни е необходимо, госпожи и господа, е управление. Това, което ни е необходимо, е истинско правителство, ако искаме да бъдем верни на волята на основателите на Съюза.

Затова Парламентът трябва да подкрепи всички реформи, насочени към укрепване на Европа, и да превърне бюджетната и фискална дисциплина в реалност, като същевременно забрави за носталгичния суверенитет.

Госпожи и господа, укрепването на Европейската комисия и укрепването на Парламента е единствената правилна рецепта за изграждане на Европа, тъй като в противен случай тя ще изчезне като крадец в нощта.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Г-н председател, това, което научих, е, че ако стопанството на г-н Daal е обхванато от пожар, първо, трябва да потушите пожара. Затова нашата група, групата на Европейската

народна партия (Християндемократи), подкрепя изцяло спасителния пакет, за който е взето решение от Съвета и Комисията.

Че решението в пакета от порядъка на стотици милиарди евро е неизбежно за един-единствен край на седмицата, се оказа призив за осъзнаване на факта, че по-стриктните и по-последователни бюджетни правила са от решаващо значение и трябва да бъдат подсилени.

Г-н председател, Съветът беше единодушен; нека и ние демонстрираме такова единодушие. За съжаление обаче, като слушам г-н Schulz, председателят на групата на Прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент, забелязвам, че такова единодушие не може да бъде открито в Парламента. Всички ние в Парламента искаме Европа с устойчив икономически растеж, достатъчно работни места за нашите граждани и предприятия в добро състояние. Можем да постигнем това само ако имаме стабилна валута и стабилна икономика.

Прилагането на Пакта за стабилност и растеж е от решаващо значение за една амбициозна стратегия „ЕС 2020“. И за двете гореспоменати обаче успехът зависи от разумното европейско управление. Това е в основата на резолюцията, която обсъждахме с групите в Парламента миналата седмица. Членът на Комисията Рен заслужава нашата подкрепа и считам, че е безотговорно колегите от групата S&D да отказват тази подкрепа.

Макар че безотговорното поведение на спекулантите не е причината, то разпали пламъците на еврокризата. Що се отнася до нашата група, членът на Комисията Барние трябва да работи енергично по предложения за ограничаване на безотговорното поведение на финансовите пазари.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, г-жа Wortmann-Kool греша в два аспекта. Първо, определено не искаме стопанството на г-н Daul да изгори. Не искаме никое стопанство да изгори. Искаме да вземем предпазни мерки, това е нашата цел.

Второ, определено подкрепяме мерките, предложени от г-н Рен. Просто в някои случаи те не отиват достатъчно далеч, защото по-голямата част от мерките бяха предложени, когато стопанството на г-н Daul вече гореше. Правилно казвате, че преди всичко трябва да предпазим стопанството от пожар, и това е решаващата точка, която искам да обсъдим. Г-н Лопес Гаридо каза днес, че е било необходимо отчайващо много време, за да бъдат взети решения. По същия начин ни беше необходимо отчайващо много време да отбележим промените, които се извършваха в Европейския съюз през последните десет години.

Г-н Рен правилно изтъкна, че различията между отделните евродържави по отношение на конкурентоспособността са се увеличили, а не са намалели. Това, което не споменавате, г-н Рен, е нещо, което е много важно за нас, а именно факта, че пропастта между богатите и бедните в Европа се разраства. Ако това звучи като марксизъм за г-н Verhofstadt, за нас то е въпрос на социална сигурност и социална политика. Това обаче просто не представлява интерес за някои хора.

Въпросът е как възнамерявате да накарате хората да възприемат икономическите мерки и стриктните бюджетни изисквания, които правилно предлагате, след като хората разберат, че Европа и еврото се характеризират с увеличаване се пропасть между богати и бедни. Това е неприемливо и затова има повече протести срещу необходимите мерки, отколкото би било нормално.

Затова призоваваме Комисията и Съветът да действат. Трябва да намалим различията в конкурентоспособността. Считам, че сте абсолютно прав, като казвате, че трябва да успеем да увеличим конкурентоспособността на държави като Гърция и Испания. Не става въпрос да влошим условията за конкуренция в Германия, Нидерландия, Австрия или други държави, а за подобряване на условията за конкуренция в икономически по-слабите държави. Това е абсолютно правилна стратегия, но вашето предложение, г-н Рен, не включва никакви конкретни мерки за реализирането му.

Говорихте днес за реформата на пазара на труда и пенсионната система. Това е правилният подход, но не е достатъчно само да се реформират пазара на труда и пенсиите. Трябва да погледнем и бюджета. Ако не развием нашата инфраструктура и ако не използваме всички средства, с които разполагаме в стратегия „Европа 2020“, включително зелени технологии и т.н., няма да успеем да постигнем тази цел. Затова искам да си отбележите факта, че конкурентността и социалната сигурност в Европа трябва да бъдат подсилени.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Г-н председател, искам да се спра на положението в онези държави-членки, които не са членове на еврозоната, но които споделят същата загриженост. Политическите лидери в нашите държави пропагандираха идеята, че членството в ЕС ще се счита за гаранция в трудни икономически времена, но реалността доказа друго. Еврото бива постоянно атакувано от всички страни,

въпреки всички полагани усилия, и всички знаем, че свежите пари са само бърза корекция на много по-дълбок проблем. Това е изключително сериозна ситуация и са ни необходими изключителни отговори.

Нека си признаем; няма спасение от по-дълбока икономическа интеграция и от това да се подразбира по-тесен политически съюз. Тъй като това неравновесие води до застрашителни различия между държавите-членки и за да осигурим финансова дисциплина на европейско равнище, ни е необходимо добро управление, санкции и механизми за съответствие. Необходимо е да намерим начини да насърчим инвестициите, да привлечем капитал и смело да съкратим бюрократичните разходи. Необходимо е да видим как правителствата приемат разумни мерки. В Румъния например правителството намалява пенсиите и заплатите, вместо да намали бюрократичните разходи или парите за политически клиенти. В Румъния имаме повече служители на тайните служби, отколкото ФБР, но вместо да бъдат съкратени те, биват съкращавани лекари и учители.

Определено насърчавам Комисията да не отстъпва от предложените мерки и да не се поддава на натиска от страна на държавите-членки, защото само някои могат да бъдат считани за пример в тези дни.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Г-н председател, госпожи и господа, да, необходими са ни отговорни публични разходи. Да, необходимо е да балансираме нашите бюджети. Това изисква отговорно управление на разходите и за това беше казано достатъчно за момента. Да, разбира се, това изисква засилен взаимен надзор между равноправни. Но, не, господа членове на Съвета — и това, бих добавил, се отнася преди всичко до всички господа членове и не толкова до жените членове — измама е да караме хората да вярват, че ще отговорим на настоящите предизвикателства единствено чрез намаляване на разходите, тъй като това със сигурност ще вкара Европа в рецесия; това със сигурност ще унищожи социалната тъкан; това социално сближаване, което е част от идентичността на ЕС. Затова, ако искаме да възстановим баланса на публичните финанси, което е единственият избор, а също така да можем да инвестираме — защото не става въпрос просто да намалим дефицитите, а да инвестираме в нашето бъдеще — ще трябва да открием нови притоци на приходи. Това означава да накараме финансовия сектор да допринесе; това означава налагане на данък върху финансовите транзакции, но също така и върху банките, и не става въпрос да изберем едното или другото. Това означава да накараме онези, които най-много спечелиха от ситуацията, да дадат своя принос — тук имам предвид енергийния сектор; това означава да се спре раздаването на подаръци, като всички данъчни реформи, проведени до сега, на най-богатите индивиди в обществото или на компании, които се възползват от данъчни убежища, и да се опитаме наистина да заличим данъчните измами. Следователно това означава да се наруши още едно табу, госпожи и господа: не данъчното табу, а табуто на суверенитета, което Вие, членовете на Съвета — и за съжаление с подкрепата на групата на Европейската народна партия (Християндемократи) — ще защитавате до смърт. По-добре да имаме данъчен суверенитет и провал, отколкото наистина да се захванем със същината на проблема.

Накрая, по отношение на финансовия надзор, искам да насърча...

(Председателят отнема думата на оратора)

Derk Jan Eppink (ECR). – (EN) Г-н председател, действащият председател току-що попита дали има стратегия за изход от кризата и аз бих казал, да, има: нарича се фискален консерватизъм. Нашият структурен проблем е, че преразходът на публични средства продължи твърде дълго. Публичният сектор беше извън контрол в продължение на много години. Дори в добрите времена германското правителство на г-н Шрьодер премина тавана от 3%, а Гърция, разбира се, счупи всички рекорди, защото гръцката политическа класа е абсолютно неспособна да управлява пари.

Имахме Пакта за стабилност. Какво каза г-н Проди за Пакта за стабилност през 2002 г.? Знаете: Вие бяхте началник на кабинета на г-н Лийканен. Той каза, че Пактът за стабилност е глупав. Затова трябваше да го променим. Това беше пазителят на Договорите. Ние го променихме и го поставихме на хлъзгав наклон — и днес виждаме резултатите. ЕС ще следва пътя на фискалния консерватизъм в продължение на много години и това ще бъде много важно.

Необходими са ни иновации, повече свободни пазари и повече предприемачески умения, г-н Schulz. Г-н действащ председател (от Испания): необходимо ли ни е данъчно облагане? Не, то влошава нещата още повече. То тласка ЕС към стагнация, а Вие ще бъдете противоположното на Робин Худ.

Разбирам гнева на хората — хората с пенсии, хората със спестявания. Разбирам германските данъкоплатци. Те знаят, че ще трябва да платят, но германските данъкоплатци не могат да плащат винаги. Считам, че е малко превзето от страна на г-н Verhofstadt (ако още е тук) да казва на г-жа Меркел да престане да говори за еврото. Това се каза от бивш ръководител на правителство, който обърка собствената си страна. Така че какво се опитва да докаже?

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Г-н председател, няма да можете да успокоите финансовите пазари, без да се откажете от свещения принцип, който защитавате — напълно свободното движение на капитал и така-наречената свободна конкуренция, което всъщност означава нелоялна конкуренция.

Днес на масата се слагат много пари, но те всъщност са предназначени да успокоят финансовите пазари, докато на хората обещаваме само болка. Вие върнахте МВФ отново в лоното на Европа. Защо не бяхме консултирани за това решение? Сега, като демонстрирате сила, Вие искате всъщност да узурпирате властта, като се стремите да постигнете надзор върху националните бюджети от самата Комисия.

Говорите все повече за дефицити и дългове. Защо обаче никога не говорим за съществуващи възможности за приходи? В момента имаме дефицит, защото последователно намалявахме данъците върху капитала и създавахме условия за все по-неравномерно разпределение на богатството. Затова мерките, които трябва да бъдат предприети, трябва да включват изменение на статута и ролята на Европейската централна банка. Необходима ни е истинска солидарност...

(Председателят отнема думата на оратора)

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, колко дълго ще просъществува еврото в сегашната си форма? Може би сме се насочили към унищожаването му след година-две?

Не съм съгласен със създаването на нов допълнителен дефицит от 750 млрд. евро, за да покрие предишен такъв, или че тези мерки са достатъчни за изграждане на социално-икономическото бъдеще на 500 млн. европейци, нито пък съм съгласен с догмата да запазим еврото, каквото е, защото това трябва да стане чрез поддържане на еврото колкото е възможно по-ниско и намаляване на лихвите, за да се инжектира капитал в производствени инвестиции за нашите промишлености, които се борят за глътка въздух, а не в публично финансиране.

Не съм съгласен с Европейската комисия, която очаква да разглежда и одитира счетоводството на бюджетите на държавите-членки преди националните парламенти: сбогом на суверенитета. Не съм съгласен с икономическа и финансова стратегия, която не може да обмисли такива конкретни потребности.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Г-н председател, аз съм против неприемливия антиевропейски подход на Съвета. Вие се оплаквате от кризата, а сега въвеждате икономически протекторат, докато Ваша е основната отговорност за много от причините за кризата. Вие на допуснахте прилагането на разпоредби, когато бяха необходими. Само един пример за това е Евростат. Длъжностните лица, които бяха обект на толкова порицания и които съм критикувал многократно в други области, насочиха вниманието към проблемите в Гърция, а също така в Испания и Португалия, още на ранен етап. Комисията призова на Евростат да бъдат дадени подходящи правомощия да проведе разследвания. Кой блокира това предложение? Испанците, британците — г-н Martin не е тук — германците, г-н Daul и неговите хора от Франция, и австрийците, защото не искахте да бъде прегледано Вашето счетоводство, защото знаехте колко много е скрито в него. Това се отнася и до г-н Грасер, бившият финансов министър, който сега се появява навсякъде по германската телевизия, вместо да бъде подведен под съдебна отговорност в Австрия.

Това, което наистина ни е необходимо, разбира се, не е аварийно правителство. Вие няма да направите онова, което американците разумно направиха при подобна криза, а именно да приемат указа Глас-Стийгъл, да увеличат капитала на банките, да ограничат банките посредници и да намалят системните рискове. Вместо това ни е необходима демократична легитимност, двукамерна система, която най-после ще сложи край на глупостите на Съвета, който отвън е проевропейски настроен, но вътрешно взема решения без демократична легитимност, за да можем да въведем истинска демокрация в Европа.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, първо, кризата посочи много ясно ограниченията на Договорите, нашите собствени слабости, двойните стандарти в отношенията с Европейския съюз, дефицитите, грешките и липсата на сериозно отношение.

Второ, тя посочи също така, че всеки, който не си свърши домашната работа, вреди на себе си и излага ЕС на риск. Това важи за държавите-членки, но и за Комисията, и за нас.

Трето, когато Европейският съюз определя цели и правила за себе си и се споразумява за процедури и санкции, Комисията не бива да зависи от съгласието на държавите-членки, за да може да изпълнява задълженията си. Процедурите за дефицит и санкции е необходимо да бъдат автоматизирани.

Четвърто, искам да призова Съветът да прекрати блокадата на Евростат. Трябва да е възможно Евростат да извършва разследвания в държавите-членки, когато поиска, и неговите служители трябва да могат да разговарят

с необходимите хора, като осъзнават, че това е правилно. Необходима ни е информация, но без предварително изпълнощаване.

Пето, споменахте хедж фондове и ние още не сме стигнали до решение по въпроса. Призовавам Съветът да влезе в преговори с Парламента много бързо, за да можем да проведем първо четене на регламента за хедж фондовете преди лятото.

Шесто, по темата за данъка върху транзакциите не трябва само да призоваваме за него, трябва да го въведем на практика. Комисията трябва бързо да внесе предложение за Европейски данък върху транзакциите.

Осмата ми точка е насочена към Съвета. Ние се ангажираме да направим оценка на въздействието на цялото национално законодателство, свързано с ЕС.

Деветата ми точка е, че е необходимо да проучим ефектите от всички мерки върху реалната икономика и ние е необходима повече Европа и по-малко междуправителствена теория.

(Председателят отнема думата на оратора)

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Г-н председател, г-н Лопес Гаридо, госпожи и господа, имам много конкретен въпрос, който ще ни позволи да излезем от положението на безсилие и объркване, в което ни остави кризата, при което никой не знае как възникна кризата и как да намерим път за изход от нея. Г-н Schulz спомена подчертано критичните спекулативни продукти, застраховките срещу кредитно неизпълнение и вредната практика на къси продажби, които доведоха Гърция до ръба на катастрофата и могат да представляват основен проблем за Португалия и много други държави. Г-н Лопес Гаридо, Вие често присъствате в Екофин през последните месеци: защо не беше възможно държавите-членки да предприемат съгласувани действия за забрана на тези продукти?

Задавах този въпрос в столицата на собствената си страна през последните седмици и месеци, а на Вас Ви отне месеци, всъщност до снощи, за да въведете забрана за вредната практика на къси продажби. Питам се защо трябва да чакаме, докато нещата се объркат, преди да използваме подходящите законодателни мерки, които вече съществуват, за да защитим хората и икономиките на Европа. Мисля, че това има нещо общо с ужасното, обезкуражаващо бавно действие на Съвета, което споменахте. Искам да се договорим с Вас. В Европейския парламент представяме конкретни предложения. В контекста на регулиране на надзорните органи и дискусиата за хедж фондовете ние предложихме да вземем подходящи мерки на европейско равнище и ще приемем същата резолюция и за държавите, ако Вие, г-н Langen, направите това, което винаги казвате.

Ние Ви призоваваме да осигурите спешно Съветът най-после да започне да работи с нас, за да бъде въведено законодателство, и в Европа да можем да действваме, а не да чакаме вечно Съветът да направи своя ход. Трябва да разполагаме с инструменти в Европа, които да ни позволят да напреднем. Моля Ви, помогнете да се осигури това да се случи в Съвета. Решаващата точка обаче е, че Съветът трябва да предприеме действия във връзка със законодателството.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Г-н председател, това е може би най-сериозната криза, с която се е сблъсквала Европа, и за това са необходими спешни действия; трябва да вземем решения, и при това добри решения, и не можем да чакаме до октомври.

Спасителният план беше първото взето решение и вероятно беше взето твърде късно, но по-добре късно, отколкото никога. Сега трябва спешно да го последваме със създаването, в дългосрочен план, на истински Европейски валутен фонд, европейски пазар на облигации и европейска рейтингова агенция, защото, както всички знаем, единната валута няма да може да действа без бюджетно, данъчно, икономическо и политическо сближаване. Освен това, докато Европа покаже, че желае да бъде управлявана, пазарите и спекулантите съвсем лесно могат да хванат юздите. Много се говори за икономическо управление, но може би трябва да се съсредоточим върху въпроса за действителното управление на Европейския съюз, което напоследък е недостатъчно.

Според мен трябва да си поставим две цели. Да, разбира се, дългът трябва да бъде намален, но трябва да го намалим по реалистичен и надежден начин и същевременно трябва да получим пространство за маневриране и да реализираме реформите, които са необходими, за да се подготвим за бъдещето. Трябва да направим двете неща едновременно. Ето защо е жизнено важно да създадем синергия между националните бюджети на държавите-членки — бих предпочела Комисията да го беше нарекла така — и вероятно затова е жизнено важно да реформираме нашата данъчна система и да я насочим повече към развитие и растеж, и да я хармонизираме. Няма да има валутен съюз, ако няма бюджетно, икономическо и политическо сближаване.

Pascal Canfin (Verts/ALE). – (FR) Г-н председател, г-н Рен, както знаете, има два начина за намаляване на дефицити. Могат да се съкратят разходите или да се увеличат данъците. Всички държави могат да намалят разходите си едновременно, макар и поотделно, без да е необходима европейска координация. Обаче, за да увеличат данъците, и по-специално данъците върху капитала, компаниите, печалбите и банките, им е необходима европейска координация.

Във Вашето съобщение от миналата седмица не се споменаваше абсолютно нищо по този въпрос. Моят въпрос, който е доста често срещан сред колегите от всички групи, е следният: в хода на следващите няколко седмици ще предложите ли план за данъчна координация, за да предоставите на държавите-членки средства за възстановяване на пространство за маневриране, за да могат да увеличат определени данъци, което е нещо, което те не могат да направят поотделно? Това е добавената стойност, която Европейската комисия може да осигури понастоящем. За съжаление, Вие нямате никакви планове в тази област. Г-н Verhofstadt каза, че имате право да поемете инициативата. При сегашното положение Вие имате задължение да поемете инициативата в тази област.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Г-н председател, съществуват опасения, че пакетът за подкрепа на Гърция няма да проработи. В края на краищата, никоя държава в света никога не е успявала да намали бюджетен дефицит от 14% до 3% за три години. Гърция няма да е различна. В Гърция има много голямо противопоставяне срещу мерките на строги икономии, така че е много вероятно страната да бъде всмукана в спирала на отрицателен растеж с рязко намаляване на разходите за потребление, макар че всъщност е необходимо увеличение на потреблението, за да се изплатят заемите с лихвите.

Затова Атина отново ще даде сигнал за тревога в даден момент и ще каже „не успяваме да го изплатим“. Съществува голяма вероятност тогава Европа да отпише заемите с познатите думи „нямаме избор; трябва да предотвратим случването на нещо по-лошо“. Г-н председател, поуката, която трябва да си извадим от кризата, е: бъдете честни и дръжте на думата си. Държавите в еврозоната трябва да въведат ред в бюджетите си, да публикуват неподправени данни, да спазват изискванията на Пакта за стабилност и растеж и да изчистят дълговете си. Държавите, които не направят тези неща, трябва да напуснат еврозоната.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Г-н председател, утре в Гърция ще се състои най-големият митинг срещу безработицата през последните десет години. Гръцките работници протестират срещу мерките, взети от правителството, работници, които нито работят по-малко, нито са по-заплатени от своите колеги; можете сами да видите данните.

Г-н Рен, голямо лицемерие е да наречете този тристранен механизъм за финансиране механизъм „за спасение и солидарност“. Това е европейски наказателен механизъм, в който Международният валутен фонд играе ролята на лошото ченге. В продължение на шест месеца ние предлагаме да използваме член 122 от Договора от Лисабон. В продължение на шест месеца призовавахме Европейската централна банка да промени политиката си. В продължение на шест месеца Ви призовавахме да разследвате неприемливите американски агенции за кредитен рейтинг. Вие не го направихте. Вие оставихте спекулантите да се развихрят, допуснахте Международния валутен фонд в еврозоната и сега искате сурови програми за стриктни икономии. Механизмът трябва да бъде разискван в Европейския парламент в съответствие с член 218 от Договора от Лисабон; необходимо ни е истинско разискване относно политиката на солидарност.

Marta Andreasen (EFD). – (EN) Г-н председател, всички можем да си спомним помпозното представяне на испанския министър-председател в началото на тази година. Испания обаче сега следва Гърция с дефицит от 11% от БВП. Бюрократията в ЕС веднага се оглежда, за да стовари вината върху някого, но е факт, че тази бюрокрация е виновна за кризата, защото тя вкара държави в еврозоната със знанието, че техните икономики не са набрали необходимата скорост — или сме наели 1000 души в Евростат само за да събират данни?

Хедж фондовете могат да се възползват от ситуацията, но те не са предизвикали кризата. ЕС сега изисква намаляване на разходите, но реалистично ли е да се очаква разходите в обществения сектор в Гърция да намалее, ако 20% от работещото население е наето от държавата, а за 50% от малките и средните предприятия държавата е единствен клиент? Сега е предложен спасителен пакет, но реалността е, че повечето от държавите, от които се очаква да участват в него, нямат пари за това, какъвто е случая с Обединеното кралство.

При всички случаи, ЕС винаги използва възможността...

(Председателят отнема думата на оратора)

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Г-н председател, твърде бързата централизация и европеизация, възможно е и във връзка с въвеждането на европейска валута, са част от причината за сегашните проблеми. Факт е, че

европейската валута просто не може да бъде твърда валута в дългосрочна перспектива, защото тя събра под един чадър на валутна политика много и различни национални икономики, някои от които са в слаби позиции.

Сега призивът е за обща, централно управлявана икономическа политика, която да придружава общата валута и която е почти равностойна на европейско икономическо управление. Несъмнено е вярно, че слабите национални икономики трябва да бъдат подложени на строги контроли по отношение на техните бюджети и стратегията им за управление на дълга, ако искат да останат в еврозоната. Обаче типът централизация, който се осъществява под формата на това Брюксел да упражнява бюджетна власт спрямо всички държави-членки, според мен би бил масивна и неправилна намеса в суверенитета на държавите-членки. Това наистина би означавало да се върви от лошо към по-лошо.

Кризата не трябва да се използва като оправдание за въвеждане на повече централизация в ЕС, нещо, което много хора искат още от преди влизането в сила на Договора от Лисабон. Ако наистина искаме да извлечем поуки от настоящата криза, ще трябва да намерим съвсем друга структура за европейската валутна политика. Това може да е нещо като Европейски съюз на твърдата валута в една основна Европа, в която националните икономики, които не отговарят на критериите за конвергенция, биха се изключили от еврозоната.

Знаем, че програмите за строги икономии скоро ще бъдат на дневен ред в цяла Европа. Едно нещо е ясно: държавите-членки и гражданите на Европа трябва да започнат да спестяват, след това същото трябва да направи и Европейският съюз, може би като проучи припокриващите се области на правомощия и дублирането на усилия сред своята гора от агенции и като подреди бюджетните си контроли. Ние в Парламента също трябва да помислим дали като увеличаваме нашия бюджет за персонал и повишаваме добавките за секретарски услуги изпращаме правилен сигнал по време, когато навсякъде се въвеждат икономии.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н LAMBRINIDIS

Затестник-председател

Werner Langen (PPE). – (DE) Г-н председател, в деня, в който празнувахме 60-ата годишнина на плана Шуман на 9 май 2010 г., Съветът официално погребва метода Моне с помощта на Комисията. Например избрана е правна основа за финансовата помощ, която пречи на Парламента да участва, а именно член 122, параграф 2. Комисията толерира всичко това. Искам да се присъединя към критиките на г-н Verhofstadt. Това не е криза на системата или на еврото, а криза на управлението. Когато видя испанския действащ председател на Съвета тук, трябва да се запитам какво всъщност постигна испанското председателство. Не излезе с никакви идеи или инициативи. Докато ние обсъждаме най-трудния проблем, пред който се е изправяла Европа, Вие организирате разкошни срещи на върха в Мадрид — няма да Ви завиждаме за това — но това изисква ние да сме тук.

Комисията прие всичко, което ѝ беше подхвърлено. Тя позволи да бъде размотавана от Съвета и след тежки родилни мъки роди съобщение, което не съдържа нито едно конкретно предложение. В това отношение мога само да се съглася с г-н Bullmann. Къде са конкретните предложения? Отново ли ще ни се даде база за дискусии за следващите две или три години? Това просто не е достатъчно. Искаме Комисията да има смелостта да поеме инициативата по метода Моне, по метода на Общността и общите институции и предложения.

Всеки тук знае, че сътрудничеството между държавите-членки по икономически и социални въпроси е много закъсняло. Това е причината за кризата. Тя е причинена от равнището на дълга в държавите-членки и факта, че те са загубили контрол върху него. Отклоняващата тактика, насочена към области от финансовия пазар, е неправилен подход. Г-н Schulz не говори, като че ли е подходящ за нещо повече от лидер на неговата партия, но той е прав по една точка и аз искам да му го кажа. Съжаляваме също за факта, че нашите гръцки колеги от тази група не подкрепиха пакета в гръцкия парламент. Считаю, че това е безотговорно. Трябва обаче да изтъкнем също, че всички държави в криза в Европа, всички онези, които блокираха новите предложения, включително Великобритания, Унгария, Португалия и Испания, имат социалистически правителства.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Г-н председател, настоящата сесия на Европейския парламент започна преди една година и не е имало нито едно пленарно заседание, на което да не обсъждаме кризата. Вярно е, че няма нищо по-важно за нас от това да говорим за криза, която унищожи 20 млн. работни места в Европа. Много е важно обаче да дефинираме нашата цел правилно, защото едно лошо формулирано уравнение не може да бъде решено.

Кризата не е „криза на еврото в Гърция“. Това е криза, която демонстрира три нетърпими асиметрии, които трябва да бъдат преодолени.

Първата е асиметрията между реалната икономика и финансовата икономика.

Втората е асиметрията между валутния съюз и липсата на фискален, бюджетен и икономико-политически съюз, който да е в крачка с валутния съюз.

Третата е силата на кризата и нейните предизвикателства и въпреки това отчайващата мудност на реакцията и механизмите за вземане на решения, които са типични за Европейския съюз.

Затова изоставаме с отговора си на всички онези милиони безработни, които гледат към нас, и пораждаме трудности, които не възникват в други страни, които се справят с кризата с по-голям капацитет за вземане на решения.

Видяхме извънредни решения по едно и също време: съобщението на Комисията, извънредните решения на Съвета на министрите миналата седмица и, разбира се, Стратегия 2020.

Но тези извънредни мерки не идват безплатно: те са придружени от важни изисквания, ограничения и заплахи от санкции за държавите, които не са способни да ограничат разходите и които следователно могат да застрашат растежа.

Вчера говорихме в Парламента за Европейската конвенция за правата на човека и плана за действие по Програмата от Стокхолм. Имахме възможността да си припомним, че Европа не може да бъде изградена единствено с вътрешен пазар и валутен съюз. Европа по принцип не се гради на тези неща, а на гражданството. Затова е време да си припомним отново, че онези милиони европейци изразяват своето недоволство от Европа, която им предлагаме, от Европа, която отправя повече заплахи и санкции за държавите, които са в несъответствие, отколкото стимули за модел на растеж, който може да възстанови заетостта и социалното сближаване и да помогне за борбата срещу бедността.

Без тази Европа на гражданите кризата няма да може да бъде решена.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Г-н председател, първо искам да благодаря на г-н члена на Комисията и на испанското председателство за всичко постигнато напоследък, макар и късно. Плаването с кораб в буря не е лесно.

Вие счупихте повече бариери за две седмици, отколкото през всички предишни години взети заедно, и искам да Ви насърча да продължите в същата насока. Имам по едно послание за всеки от вас. Първо, искам да кажа на испанското председателство, че през юни ще отговорите за приемането на стратегията „Европа 2020“. Не слагайте името си под тази подигравка. Лисабонската стратегия не проработи; някои от проблемите, пред които е изправена Южна Европа, се дължат на липсата на конкурентоспособност. Както каза г-н Verhofstadt, необходим ни е друг начин. Необходим ни е и финансов надзор. Току-що ни беше обяснено, че Парламентът отива твърде далеч. Аз съм докладчик за Европейския комитет за системен риск. Забелязах, че по време на най-бурния край на седмицата през последните няколко седмици думата „системен“ беше произнесена няколко пъти. Вашето председателство е отговорно за този пакет. Бъдете амбициозни! Имате нашата подкрепа. Не слушайте онези в Съвета, които извличат полза от липсата на регулиране.

Второто ми послание е адресирано до г-н Рен, чиято смелост приветствам; подкрепям предложението на Комисията националните парламенти да работят на много по-високо ниво с ЕС. Към това обаче трябва да се подходи много внимателно или то ще предостави на всички популисти и всички критици на Европа златна възможност. Имате нашата подкрепа, но нека да се опитаме да имаме по-обхващащ подход спрямо националните парламенти, а не да оставим впечатлението, че Брюксел диктува всичко. Забелязвам, че същите тези национални парламенти, които претендират да са защитници на демокрацията, поставиха Европа в сегашната ситуация, като гласуваха година след година за бюджети с дефицит.

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Г-н председател, ние сме в ситуация създадена от нашите собствени правителства; не че е нямало правила, които да предотвратят тези кризи по начало. Ако бяха спазвани правила като Пакта за стабилност и растеж и критериите от Маастрихт, нямаше да имаме такова ниво на кризата, каквото е понастоящем в много държави-членки. Намирам се в много странна ситуация да правя паралели между поведението и финансовите умения на правителствата на държавите-членки и ръководствата на нашите инвестиционни банки.

Ние заседаваме в комисията по икономически и парични въпроси всяка седмица и обсъждаме неуместното поведение на нашите банки, като казваме, че не са спазвали правилата или са ги прилагали гъвкаво с финансово нагласени счетоводни мерки. Това е точно същото, което правят и нашите правителства. Настояваме за отговорно корпоративно управление и въпреки това нивото на задбалансовите финансови инструменти, инструментите със специално предназначение и необявените условни пасиви, с които се занимават нашите правителства, не показват как да се осъществява отговорно управление.

В Обединеното кралство бяхме шокирани от разликата между обявения дефицит на отиващото си правителство и това, което всъщност открихме, след като бяха отворени счетоводните книги. Новото ръководство в Обединеното кралство ни дава ясен мандат да направим преоценка на истинското състояние на финансите. Наистина се надявам, че в останалата част от Европа могат да направят същото, да обявят наново своите финанси и да намерят път напред.

Cornelis de Jong (GUE/NGL). – (NL) Г-н председател, необходима ни е координирана европейска политика за справяне с последствията от кризата; но Европа ще трябва да престане да се води от големите компании, да не забравяме и големите финансови институции.

Правителствата трябваше на два пъти да спасяват финансовите ни институции без тези институции да платят дори част от сметката. През последните две години помощта за тези институции само от Нидерландия доведе до увеличаване на разходите за лихви с 2,5 млрд. евро. През същия този период най-големият нидерландски пенсионен фонд, ABP, похарчи 1 млрд. евро за гръцки държавни облигации, за да получи донякъде по-голяма лихва. С други думи, спекулациите продължават, както и преди, и скоро може да се наложи да спасяваме и пенсионните фондове.

„ЕС 2020“ трябва да достави сметката на правилния адрес. Вместо да се правят крайни съкращения на важни обществени услуги, разходите трябва да се покриват от онези, които печелят най-много, и спекулантите чрез частично опрощаване на дълговете на държави като Гърция и чрез данък върху банките например. По този начин запазваме европейския социален модел.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Г-н председател, искам да кажа, че на теория абсолютно подкрепям предложенията, направени от Оли Рен, когото съм достатъчно смел да считам за политически ръководител на Европа и лице, което заслужава нашето специално уважение.

Но това, което искам да кажа и да изтъкна, е, че една силна треска е също толкова опасна, колкото и хипотермия и в човешкото тяло, и в икономиката. Не трябва да скачаме от бавното адаптиране към Маастрихт, през което премина цялата икономика на Европа в продължение на много години, към принудително и внезапно адаптиране, което ще удължи рецесията. По-богатите ще стават по-богати, а по-бедните ще стават по-бедни. Ето защо искам да изтъкна, че продължаващите глобални икономически безредици се дължат главно на създаването на големи нежелани резерви на глобално равнище и срещу тях трябва да се борим чрез усилия за стимулиране на растежа на Европейско равнище, за да можем да се справим с кризата по рационален начин.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, г-н Verhofstadt се оплака, че националистическата и марксистката реторика не са достатъчни да ни изведат от кризата. Аз ще направя опит с европейска реторика. Само преди няколко седмици в Парламента мнозина от нас се врекоха в нашата солидарност с Гърция. Всъщност каква полза от Европа, ако не подкрепя държави-членки в нужда?

Но каква е ползата от еврото и еврогрупата, ако не подкрепят култура на отговорност и стабилност? Какво ще стане, ако солидарността се превърне в синоним на Европейски съюз, който в нарушение на Договорите бъде сведен до това да плаща сметката на онези държави, които жертват своята отговорност за бъдещето на своите граждани за мимолетния консенсус за един сезон?

Г-н член на Комисията, европейска реторика ли е, ако поискаме Европейската комисия да бъде независима и властна и да не уважава правителства, които подправят счетоводните книги? Европейска реторика ли е да поискаме нови регламенти за финансовите пазари? Европейска реторика ли е, ако се оплакваме от грешки в конструкцията на еврото, за което още няма общи фискални и пенсионни политики?

Ние сме в разгара на криза, това е вярно, но тази криза не беше предизвикана от излишък или твърде много Европа, а от недостиг на или недостатъчно Европа. Европа трябва строго да порицае държавите да бъдат отговорни, стабилни и да служат на бъдещите поколения. Всичко това не е реторика, ако инициативите, за които говорим, просто бъдат създадени, реализирани и формират част от политическа стратегия, която е една стъпка преди събитията, за да не бъдем принудени да тичаме след тях.

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, Европа на хората, а не Европа на държавите. Кризата, която преживяваме, е криза на неспособността на европейската политика да управлява пазара. За да бъде спасено еврото, политическите институции трябва да бъдат укрепени, а междуправителствената логика да бъде изоставена, за да отстъпи място на европейското управление.

Това не е реторика, защото преди няколко минути в Берлин германският канцлер, Ангела Меркел, вдигна тревога, като заяви, че еврото е в опасност. Изразяването на тревога, без да се посочат силни и убедителни мерки, рискува по-нататъшно отслабване на общата валута за инвеститорите и пазара и отслабване на цяла

Европа. Представете си реакцията на пазарите в предстоящите часове, като се има предвид, че само преди няколко минути еврото се срива отново.

Когато излезем от Парламента, г-н председател, може да се окажем по-бедни и по-несигурни. Само ново европейско управление ще ни позволи да защитим общата валута, да подпомогнем растежа, заетостта и социалното включване. Трябва да отхвърлим стария подход към координиране на националните политики и да се снабдим със силни инструменти за вземане на решения.

Новото европейско управление трябва да осигури три нива на намеса: политика за растеж, подходящи финансови инструменти и управление при спешни ситуации. Спасителният пакет от 750 млрд. евро беше важен, но разбрахме, че не е достатъчен. Днес ни е нужна силна политическа инициатива, която да води пазара и да позволи по-голяма мобилност на ресурсите. Валутните и бюджетни политики се оказаха неадекватни за осигуряване на производителност и конкурентоспособност. Не бива да се страхуваме да инвестираме преди всичко в проекти от интерес за Общността като инфраструктура, енергетика, околна среда, знания и човешки капитал.

Г-н председател, Парламентът носи голяма отговорност: да укрепи капацитета на държавите-членки, за да изоставят междуправителствената политика и да стартират наново европейския дух чрез собствената му независимост.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, европейските правителства се водят от пазарите. Най-после те реагират, но реагират след събитието, а не предварително. Скандално е, че правителствата и Комисията реагират само когато истинските слабости се проявят на пазарите.

Те самите би трябвало да са установили тези слабости още на ранен етап. Когато беше въведено еврото, знаехме, че няма да имаме обща валутна и фискална политика, както е нормално в отделните държави. По тази причина взехме мерки да намерим заместители, но не се придържахме тясно към тези мерки. Правилата бяха нарушени твърде бързо и още от самото начало, дори от по-големите държави-членки. Необходим ни е друг ефективен набор от правила с механизми за санкции, включително политика за назоваване и засрамване, загуба на право на глас и временно спиране на плащания от европейските фондове, докато не бъдат платени глобите.

Второ, стана ясно, че съществуват вътрешни напрежения в еврозоната, които са на ръба да поставят на изпитание силата му и които приемат формата на различия в конкурентоспособността. Комисията трябва да предприеме действия в тази област. Тя трябва да проучи бюджетите на отделните държави-членки, за да установи дали представляват риск за еврозоната.

Разбира се, знаем, че правото да изготвя бюджет е основно право на националните парламенти. Но това не е причина да не може да бъде изработен общ европейски подход. Това е спешно необходимо. Необходима ни е повече Европа, не по-малко Европа. Това може да се окаже и последният ни шанс. Ако Комисията и Съветът не преговарят с Парламента, страхувам се, че резултатът ще бъде голямо бедствие в определен момент в бъдещето.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Съгласен съм с г-н Mauro, че в борбата срещу кризите нямаше достатъчно действия от страна на Европейския съюз. През последните години се съсредоточихме върху политическата интеграция — бяхме заети с Договора от Лисабон и укрепване на компетентността на политическите институции — но пренебрегнахме сътрудничеството в борбата срещу кризите. Имам предвид различни кризи, които изискват сътрудничество и солидарност. Нямам предвид само финансови кризи.

Докато провеждаме разискването, няколко държави в Европейския съюз, включително моята страна, Полша, са засегнати от огромно наводнение. Загинаха хора и има големи материални загуби. Хората очакват, че в такива ситуации Европейският съюз ще им дойде на помощ, но няма много такава помощ. Европейският съюз е слаб, защото бюджетът е твърде малък и няма достатъчно пари за конкретни мерки. Политическото укрепване не е последвано от съответното финансово укрепване. Надявам се, че в резултат от кризата тенденцията за намаляване на бюджета няма да се засили още повече, защото тогава ще бъдем още по-слаби и по-безпомощни.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Г-н председател, дойде моментът в тази криза, която е не само европейска, но и глобална, когато трябва да има истина и ясна мисъл и когато трябва да се поеме отговорност.

Установява се глобално управление. Какво влияние ще имат европейците? Как ще повлияем на това глобално управление, ако не можем да установим наше собствено европейско управление? Едва ли някой не е забелязал, че след 50 години на интеграция нарастващият национален егоизъм ни излага на риск от 50 години дезинтеграция. Едва ли някой не е забелязал, че се опитвахме да създадем гражданство без граждани, да

провеждаме политика без гласоподавателите, да установим вяра в идеала на принципите на правовата държава, без да го спазваме.

След падането на Берлинската стена обединихме наново нашия континент с вяра в нашата сила, но бяхме твърде горди, за да видим слабостите си. И сега какво става? Кризата ни удря право в лицето по време, когато европейската интеграция е крехка и включва лошо управлявани, а в някои случаи корумпирани държави. Веригата на солидарността в Съюза в момента е подложена на изпитание, а всички знаем, че здравината на една верига е равна на тази на най-слабото ѝ звено. Прави сме да спасяваме най-слабите, защото е дошло времето за това, и нашата сила ще ги спаси. Не регламентите на ЕС са неадекватни, а приложението им от държавите-членки и Европейската комисия, която не наблюдаваше адекватно държавите, и това се оказва неправилно.

Необходима ни е не по-малко Европа, а повече Европа, но Европа на истината, ясната мисъл и отговорността. Разбира се, трябва да съблюдаваме Пакта за стабилност и растеж, който трябва да бъде реформиран. И все пак, задачата пред нас сега е да си върнем доверието на нашите граждани, което означава осигуряване на растеж и работни места. Растеж означава инвестиции. Ако общественият сектор не инвестира, не можем да очакваме частният сектор да го прави.

В допълнение към промишлената политика от решаващо значение, предлагам за десетте години на стратегията „ЕС 2020“ основен инвестиционен план в размер на 1000 млрд. евро, насочен към това да направи територията на ЕС най-конкурентоспособна в света по отношение на трансевропейски мрежи, инфраструктура, взаимни връзки, високоскоростни влакове, широколентови услуги, автомагистрала, води, космос, научни изследвания, здравеопазване, енергетика и образование, който да бъде реализиран чрез реформа на нашите мерки за подкрепа на бюджета в сътрудничество с всички обществени заинтересовани страни, и по-специално ЕИБ.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Г-н председател, г-н член на Комисията, когато икономическият и валутен съюз навърши десет години, Комисията считаше, че еврото е най-големият успех на Съюза. Сега за нас би било трудно да направим такова изявление без известни уговорки, защото кризата показва, че икономическият и валутен съюз са незавършен проект.

Минималните мерки, необходими за спасяването му, бяха взети в атмосфера на неотложност, но нека не се заблуждаваме: условията на натиск, преките интереси на държавите-членки и болезненото и бавно естество на решенията доведоха до несигурната представа, която обществеността и света имат за еврото и Европейския съюз.

Трябва да приемем фактите. Европейският съюз и еврото представляват процес на интеграция, а не просто сътрудничество между държави: те са незавършен процес и той трябва или да бъде засилен сега, или ще се изправи пред сериозен риск да изчезне. Има три въпроса, които трябва да бъдат решени. Първо, важно е да се консолидират инструментите, създадени в тази атмосфера на неотложност: трябва да бъде създаден Европейски валутен фонд; трябва да бъде реализиран напредък с еврооблигациите; трябва да бъде реализиран напредък с европейската надзорна и регулаторна структура и трябва да бъде реализиран напредък с европейско измерение за управление на банковите кризи.

Второ, важно е да се разбере, че няма силна валута, ако икономиката е слаба: прогнозата от 1% ръст за Европейския съюз е неустойчива и по отношение на демографското си разпределение, и по отношение на борбата с безработицата; а Стратегия 2020 не е нищо повече от набор от добри идеи, ако няма средства за реализирането ѝ.

Трето, г-н Рен, фискалната консолидация е важна, но тя не може да съществува наред с нарастващите различия между държавите-членки, които съставляват Съюза: политиката на конвергенция трябва спешно да бъде преразгледана.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Вече за трети път Европейският парламент отделя внимание на централно изготвен 10-годишен план, наречен „Европа 2020“. Планът пороци антипатия между много членове не само поради асоциациите, които поражда с исторически излезли от мода политически системи, но и поради грандиозното фиаско на неговия предшественик — Лисабонската стратегия.

По време на предишното ключово разискване привлякох вниманието към това, че в документа липсва ангажираност по отношение на настоящата финансова и икономическа криза в ЕС. Оттогава Съветът и Комисията предприеха решителни мерки, насочени към стабилизирането на еврозоната и икономиките на държавите-членки. Обявеното вливане на стотици милиарди евро има за цел да възстанови икономиките на западноевропейските нации, които се борят с огромни бюджетни дефицити. Не можем обаче да позволим

това да се случи за сметка на програмите за финансова помощ за новите държави-членки, включително Полша, които не пренебрегнаха икономическите показатели.

Ако искаме „Европа 2020“ изобщо да бъде запазена, тогава трябва да се справим с проблема по балансиран начин.

Jaime Mayor Oreja (PPE). – (ES) Г-н председател, считам, че най-лошата криза, която бихме могли да преживеем, е не само тази, която преживяваме в момента, но и тази, която ще преживеем, ако не можем да извлечем правилните политически поуки от това, което се случва.

Живеем не според средствата си, особено в някои държави. Отдалечихме се от реалната икономика и прегърнахме въображаемата икономика в публичните си сметки, а същевременно и в нашия семеен и личен живот.

Не можахме да разберем, че както при всеки жив организъм, растежът не е едно и също като надбяването. Растежът изисква усилия и пропорционалност, докато процесът на дебелеене включва липса на пропорционалност и равновесие в сравнение с работата, която вършим, и благосъстоянието, на което се радваме.

Тази криза не е статична. Ситуацията с кризата преди няколко месеца беше различна, съвсем различна от положението днес. Ситуацията с кризата след няколко месеца ще бъде различна от положението, което имаме днес.

Кризата е икономическа и финансова и ще има нарастващо социално измерение, включващо социални конфликти. Това означава, че докато сме на този етап, преди конфликтът да стане социален, онези от нас, които участват в политиката, трябва да осъзнаят, че главната ни криза е криза на доверието. Това не е само криза на еврото.

Нека анализираме всички политически и електорални процеси през последните месеци. Има криза на доверието и това означава, че трябва да се запитае как трябва да се променим, как е необходимо да променим отношението си: нашето политическо, институционално и лично отношение. В тази връзка, вместо да мисли за други институции, въпросът, който Парламентът трябва да си зададе, е какъв принос може да даде за промяна на институционалното и политическо отношение в Парламента.

Смея да кажа, че днес, след като чух много причини за кризата — бюрокрация, агенции, правителства — има два въпроса, по отношение на които е необходимо да се променим. Първо, Европа изисква минимално ниво на сплотеност от Парламента: той не може да се изразходва докрай в такова задълбочено разискване по две концепции за европейското общество. Второ, необходимо е да се осмелим да кажем истината за това, което се случва с нас.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Преди всичко, искам да използвам десет секунди от заседанието, за да възстановя истината. Г-н Langen, който не е в залата, каза, че е неприемливо гръцките членове от Парламента да гласуват против тригодишната програма за стабилизация в гръцкия парламент. Искам да изтъкна, че би било добра идея г-н Langen да повтори препоръките си на следващото заседание на групата на Европейската народна партия (Християндемократи), защото онези членове на Парламента, които отговаряха за управлението на страната до преди няколко месеца, принадлежат към групата PPE.

Да се върнем на по-общия въпрос, факт е, че сегашната криза насочи вниманието към хронични заболявания и слабости по отношение на икономическата координация на еврозоната и по отношение на глобалната система на икономическо управление, като в резултат огромна, неконтролирана власт беше натрупана в глобализираната финансова система. Затова днес трябва преди всичко да решим въпрос, свързан с демокрацията, и Европа, ако иска да зачита своите ценности и история, трябва да поеме водещата роля.

Решението за установяване на механизъм за подкрепа и стабилност в еврозоната е важна стъпка — в това не може да има никакво съмнение. Но механизмът за управление на кризи не е достатъчен, необходимо е да се справим със същинските причини не само на национално, но и на европейско равнище. Правим грешка и подкопаваме собственото си бъдеще и бъдещето на следващите поколения, като наблюдаваме единствено на незабавното финансово възстановяване и подценяваме въздействието на растежа, заетостта и основните структури на социалната държава, която се гради от няколко десетилетия.

Г-н член на Комисията, предложенията за засилване на икономическото сътрудничество, които представихте на 12 май, могат да помогнат за изграждане на по-сплотена Европа с по-малко макроикономически неравновесия, при две условия: първо, те не бива да бъдат ограничени до стриктно прилагане на Пакта за

стабилност и растеж, и второ, те трябва да включват изцяло специализирани цели за жизнеспособен растеж и заетост в рамките на Стратегия 2020.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Г-н председател, няколко колеги от групата на Европейската народна партия (Християндемократи) вече нарисоваха много пълна картина на ситуацията. Считам, че това, което е необходимо сега, е да се спомене ролята на държавите-членки.

Факт е, че националното правителство на всяка държава-членка има роля и тук във връзка с налагането на изискванията и условията за укрепване на общата валута, и за придвижването напред на този проект за валутна и икономическа интеграция. Искам да кажа, че нашата партия — партията, свързана с групата PPE, която е Португалската социалдемократическа партия (PSD) — подкрепя мерките на правителството за строги икономии, защото вярваме, че направените грешки по време на 15 години социалистическо управление в Португалия, които сега за съжаление се виждат от всички, трябва да бъдат коригирани, PSD ще подкрепи мерки за коригирането им.

Независимо от това, макар че подкрепяме мерките за строги икономии, ние бихме и критикували португалското правителство — и това е добър пример за други в подобни ситуации — защото то не съкращава разходите. За да бъде намален дефицитът, от съществено значение е не само да бъдат увеличени данъците, но също така да бъдат намалени разходите, като правителството трябва да има смелостта да вземе мерки за намаляване на разходите, за намаляване на дефицита и за изплащане на част от публичния дълг.

Това е вярно за Португалия и е вярно и за други държави-членки, които са в затруднено положение. Ние, като членове на Европейския парламент, сме отговорни и за това да защитаваме в нашите страни мерките, които са необходими, за да може еврото да стане по-силно и тази интегрирана област, тази мечта — мечтата на групата PPE и мечтата, която всички ние споделяме — да стане реалност. Ето защо се отнасяме критично към правителства, които нямат смелостта да вземат необходимите мерки в своите страни.

Göran Färm (S&D). – (SV) Г-н председател, в някои ключови точки тази по-общностна икономическа политика оказва въздействие и върху бюджета на ЕС. Говорим за финансирането на стратегическия водещ проект „Европа 2020“. Говорим за някои разходи, гаранции и т.н., за заемния механизъм и за контрол на финансовите пазари. Говорим, не на последно място, за поредица от нови задължения, които произтичат от Договора от Лисабон. В Европейския парламент силно осъзнаваме факта, че много държави-членки понастоящем се намират в изключително деликатна икономическа ситуация, често пъти с трудни проблеми, свързани с националния бюджет.

От друга страна, ясно е, че в тази ситуация ЕС може да помогне, като вземе мерки, които са важни за икономическото възстановяване на държавите-членки и които ще дадат нов тласък на растежа и създаването на работни места. Затова бюджетът на ЕС трябва да се съсредоточи върху области, в които ЕС може да осигури добавена стойност — европейска добавена стойност — и в които бюджетите на държавите-членки и на ЕС могат да се допълват и подкрепят взаимно. Но това означава също, че държавите-членки не могат да дадат на ЕС значителни допълнителни отговорности, без да предоставят необходимите ресурси.

Имам предвид политика за научни изследвания, водещи проекти и инвестиции в образованието и инфраструктурата, които са необходими, ако искаме да имаме по-добро икономическо бъдеще. Затова считам, че е невероятно важно духът на тази все по-общностна икономическа политика също да бъде отразен в конструктивно отношение в преговорите за бюджета на ЕС за 2011 г. при преразглеждането на дългосрочния бюджет в средата на мандата и в разискването на новата финансова рамка след 2013 г. В противен случай няма да можем да вървим напред и да въвеждаме общи мерки за подпомагане на растежа и за работни места.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Г-н председател, като гръцки член на Европейския парламент искам да повтора в залата нещо, което казах публично в Гърция още в началото, и да изразя моята благодарност за помощта, която моята страна получи от европейския механизъм за подкрепа, който заедно със суровите, но преди всичко неизбежни мерки предотврати непосредствения срив на гръцката икономика.

Би било полезно, ако механизмът за Гърция беше приет със скоростта, с която механизмът за подкрепа се задейства за други икономики, когато Европа най-после разбра риска, на който сме изложени. Днес за пръв път виждам истинска решителност и в Парламента, и в други европейски институции да се погледнат пряко и реалистично реалните икономически безизходици в Европа. Защо сме в тази ситуация? Главната причина е, че харчим повече от възможностите си и натрупваме кредити. Харчихме, когато нямаше криза, харчихме по време на кризата и харчим сега на излизане от кризата. Всеки, който иска да научи какво става, когато постоянно харчиш повече, отколкото имаш, просто трябва да дойде в Гърция.

Европейският валутен фонд и другите институции, предложени в резолюцията, за която се водят преговори, са в правилна насока. Но ако ще предоставя реални стимули, фондът трябва да вземе предвид не само абсолютния размер на дълга и дефицита, но и скоростта на намаляване на дълга и дефицита. Нашият истински проблем е, и казвам това на левицата, че 4 млрд. души в развиващия се свят, живеещи с 200 евро на месец, са открили капитализма и присвояват глобални ресурси и пазари от нас, богатите, които живеем с 2000 евро на месец. Ние на запад нямаме монопол върху капитализма, върху който е изграден старият европейски модел. Ако не се променим, ако не побързаеме със структурните промени, конкурентоспособността и иновациите, просто ще живеем още по-бедно.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Г-н председател, едва ли има съмнение в сериозността на настоящата криза и „цената за ползването“ на безпрецедентни методи и политики е много висока. Задачата на регулаторите и създателите на политики е да предприемат действия, които правят възможно възстановяването на равновесието, нарушено от провалите на пазара, и да коригират провалилите се политики на правителствата. Това се прави, но все още предстои да се види колко бързо и чрез какви политически мерки държавите-членки на Европейския съюз ще се върнат към своя път на растеж.

Повечето регулиране не е гаранция срещу рисковете на настоящата криза. Тъй като сме избрали пътя на повече регулиране, то трябва да върви ръка за ръка с повече простота и намаляване на сложността на финансовите пазари. Ясно е също така, че фискалните и валутните политики не са заместители на структурните реформи. Структурните реформи трябва да бъдат насочени към основните слабости на икономиката на Европейския съюз: рязко нарастващи дългове и дефицити, застаряване, много вероятната нова инфлационна вълна, рискове, породени от политики във връзка с изменението на климата, ниска производителност и липса на конкурентоспособност.

С по-малко публични средства ще трябва да се свърши повече; затова публичните средства, и европейски, и национални, ще трябва да бъдат използвани по-ефективно. Регулаторна среда с благоприятно отношение към бизнеса, ефективно правителство, данъци без деформации, висок процент на участие на работниците, особено жените, добра образователна система, научни изследвания и иновации — всичко това представлява минимален основен пакет от мерки за постигане на растеж, работни места и конкурентоспособност. Несъмнено европейската печеливша стратегия трябва да се основава на фискална дисциплина, но тя трябва да бъде съсредоточена върху иновациите — единственият начин за увеличаване на производителността и растежа по устойчив начин.

Европейската комисия и Европейският парламент трябва да си възвърнат стратегическата роля и да търсят смели европейски решения. И гражданите, и пазарите имат нужда от повече Европа.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Г-н председател, приемам за даденост, че от суверенните държави трябва да се търси отговорност за поетите ангажименти и от тях да се изисква да постигат договорените цели, затова започвам от там. Но също така е време да се огледаме и да видим какви други действия допринасят за последната бъркотия. През 1930-те години златният стандарт и протекционизмът допринесоха за задълбочаване на рецесията. За разлика от тогава в рамките на Европейския съюз имаме солидарност и институционален капацитет, чрез Европейската централна банка и Комисията, да се поучим от предишни грешки.

Работата на институциите беше впечатляваща, предвид че има 27 държави-членки на ЕС, включително 16 членки на еврозоната. Освен това институциите си сътрудничиха с Федералния резерв на САЩ, Централната банка на Обединеното кралство (Bank of England), Японската централна банка (Japanese Central Bank) и други. Въпреки това пазарите — така наречените пазари — се ориентираха всъщност към отрицателно отношение към почти всяка предприета стъпка. Аз съм изцяло за свободни пазари, протекционизмът не действа. Но свободни ли са пазарите ни? Пазарите бяха добре нагласени и повлияни да ни вкарат в кризата по начало. Няма ли вече разумно подозрение, че властни интереси имат капацитета да се заиграят със суверенни държави и да спечелят и че някои — заради каквито и да е цели — използват тази власт, за да задвижат собствения си дневен ред, като използват пазарите за собствените си цели?

Един политически дневен ред би могъл да включва загриженост, че еврото би могло в бъдеще да замени долара като валута за определяне на цената на нефта например, един дневен ред на бизнес и икономически интереси би могъл да включва просто натрупване на повече власт и богатство чрез унищожаване на суверенни права, включително споделени суверенни права в Европейския съюз. Време е политическите лидери да помислят за това, какво точно се случва. Повтарям: държавите-членки трябва да бъдат дисциплинирани, включително държавата-членка, от която идвам аз. Но ние наблюдаваме изцяло върху държавите-членки и много малко върху това, което се крие зад някои дейности на пазара.

Искам да чуя мнението на председателството на Съвета и на члена на Комисията. Какво се прави, за да се контролира положението? След като не контролирахме тези хора в миналото, вижте докъде ни докараха. Затова не използвайте вилища само с един зъб: време е за два зъба.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Стратегията „Европа 2020“ е много важна, особено сега, във време на нарастваща финансова и икономическа криза. Кризата насочи вниманието към такива фундаментални въпроси и негативни процеси, че ако не ги включим в нашата стратегия, това може да застраши успеха на нашата икономическа политика.

Не бива да допускаме престижа на еврото да бъде накърнен, а трябва да направим всичко по силите си за устойчивостта на валутния съюз. Представявам последната държава, която се присъедини към еврозоната. Гражданите на Словакия считат въвеждането на еврото за успех и затова тя също допринесе за защитата на еврото с всички налични средства.

Трябва да засилим съзнанието, че валутната криза може да има сериозни политически последици. Те могат да включват засилен евроскептицизъм и несигурност сред онези държави, които се подготвят за влизане в еврозоната. Необходимо е да помогнем и да насърчим тези държави, които още не са въвели общата валута.

При изработването на стратегията „ЕС 2020“ главна роля трябва да се отдели на политиките, които гарантират устойчиво развитие. Въпреки че работата по решения за разнообразяване на енергийните източници в Централна Европа напредва, трябва да има и повишено използване на алтернативни енергийни източници, за да бъде ограничено изменението на климата. Трябва също така да накараме хората да осъзнаят, че капацитетът на настоящите алтернативни енергийни източници е краен. От гледна точка на нашата дългосрочна енергийна сигурност атомната енергия е решението, което може да гарантира достатъчно количество енергия с най-малко емисии на въглероден диоксид, и затова трябва да наблегнем на съответния въпрос за безопасно съхранение и производство на гориво. Осигуряването на стимул за по-нататъшни научни изследвания в областта на съвременните енергийни технологии като иновации с използването на реактори за синтез е също належащо. Възникват много важни въпроси, които искаме да включим в нашата стратегия, и сме изправени пред важната задача да подобрим координацията и интеграцията в различни области. Само като направим това, можем да осигурим, освен валутния съюз, да бъде реализиран и изключително важният икономически съюз.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Приветствам сърдечно мерките, предложени от Комисията и Съвета. Ако тези мерки бяха приети преди време, можехме да избегнем голяма част от ефектите на кризата, които изпитваме. Липсата на икономическо управление доведе до това да се вземат решения под натиск и без консултации с Европейския парламент. Освен това няма съществуващи механизми за мониторинг на приетите мерки.

Миналата година бяха инжектирани големи суми пари в банките. Това беше необходима мярка, но спасяването на банките не помогна за смекчаване на кризата по-късно. Кризата продължи. Пактът за растеж и стабилност не беше спазван. Натрупани бяха неприемливи дефицити. Държавите предприеха различни мерки в сходни ситуации. Някои решиха да кажат истината на своите граждани и да вземат мерки за строги икономии. Липсата на общи правила има различно въздействие върху гражданите на Европа, въпреки че всички държави-членки помогнаха за задействане на кризата. Не можем да консумираме повече, отколкото произвеждаме, нито пък да харчим повече, отколкото можем да съберем.

Необходима ни е финансова стабилност. Ето защо предложенията за създаване на нов механизъм за финансова стабилност или Европейски валутен фонд са абсолютно необходими. Но мерките трябва да бъдат подкрепени от съгласувана стратегия за икономическо възстановяване и от механизми за контрол и санкции. Това ще ни позволи да кажем, че ще установим реално, ефективно икономическо управление в полза на всички държави-членки.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Г-н председател, ще спазя Вашето правило. Приветствам коментара на испанското председателство за производствените системи и съсредоточаването върху конкурентоспособността. Считаю, че са ни необходими малко повече такива разговори в Парламента, в Съвета и в Комисията.

Във връзка с Вашия коментар за бавната реакция, трябва да обърнем внимание на това, защото съществува проблемът с летаргията в европейската система по отношение на реакцията. Държавите-членки можеха да реагират по-бързо, когато избухна банковата криза. Способни сме да го направим, но изглежда, че в този конкретен случай не сме го направили.

Накрая, Комисията търси четири стълба за нова стратегия. Считаю, че е необходимо Комисията да разгледа собствената си роля в тази криза. Според мен мониторингът на правилата на Пакта за растеж и стабилност се

осъществяваше на базата на „мек“ силов подход, който не подейства. Ако всички ние, както казаха други, бяхме спазвали правилата, не бихме имали този проблем. Предоставянето на повече власт ще подейства само ако всъщност използвате властта, която вече имате.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) По време на настоящата икономическа криза стратегията „Европа 2020“ като че ли поставя едно истинско предизвикателство. От друга страна, тя предоставя и възможност. Тя може да даде важен подтик за подкрепа на отдавна необходимите икономически и социални реформи. Солидарността и адаптивността трябва да бъдат принципите, върху които тя се основава.

Считам, че разпределените средства за кохезионните фондове трябва да бъдат запазени, тъй като те играят основна роля за намаляването на различията в икономическото развитие между регионите на ЕС. От друга страна, от само себе си се разбира, че целите, приети на равнище Европейски съюз, не могат автоматично да станат национални цели. Те трябва да бъдат адаптирани съобразно възможностите на всяка държава. Румънското правителство е сформирало група на високо равнище, която ще определи националните цели. Същевременно тя ще помогне за координиране на изготвянето на националния план за реформа.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Поведението на пазарите и на банките е като на плутница вълци, както ги нарече шведският министър на финансите, плутница вълци, готова да разкъса икономически слабите държави. Първата жертва беше Гърция, следвана от Испания и Португалия. В случая с Гърция видяхме как спекулантите ѝ нанасят безмилостно удари, от една страна, и солидарността на Общността, която дойде много късно и при много тежки условия и която принуди хората в Гърция да правят много неприятни жертви и да се вдигат на основателни стачки, от друга страна. Изглежда, че главните действащи лица в международната икономическа криза сега са държавите, а не банките.

Трябва да се поучим от това нещастие. Европейският съюз се нуждае от повече солидарност на Общността, по-добър надзор на финансовата система, по-строго национално спазване на Пакта за стабилност, по-координирана финансова политика и мерки за предотвратяване на конкурентните дисбаланси. Хората на Европа искат по-хуманна Европа, с по-малко неравенства между държавите-членки. Дошло е времето за по-реалистична и благоприятно настроена към хората програма на Европейския съюз за 2020 г., която се вслушва в предизвикателствата на времето.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Г-н председател, Европа се нуждае от повече сътрудничество и повече солидарност — без протекционизъм и национализъм. Знаем това — историята ни е научила.

За мен е трудно да разбере страха, който финансовите министри очевидно изпитват, когато са изправени пред това предложение за предварително разглеждане на бюджетите на държавите-членки. През последните месеци дори закалените финансови министри бяха и би трябвало да са уплашени. Тук определено може да се открие жилка на национално самоутвърждаване. Нямам нищо против да проучвате детайлно други страни, но не и моята. Проучвайте Гърция, Испания и Португалия, но не и моята страна. *Noli me tangere* — не ме пипайте!

Нашата взаимна зависимост изисква откритост и доверие. И шведското, и финландското правителство имат опит от сериозните кризи през 1990-те и би трябвало и двете да подкрепят изцяло предложенията на члена на Комисията Рен.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Отговорната бюджетна политика във всички държави на Европейския съюз е само първата крачка към решаването на сегашната ситуация. Следващата стъпка, която със сигурност е по-трудна за реализиране, трябва да бъде стремеж към премерена промяна в структурата на нашата работна сила. Голяма част от гражданите на ЕС, може да се каже, че са заети в непроизводителни сектори, особено публичната администрация, а производствената сфера не може да издържа толкова голям брой бюрократи, които само усложняват живота, като измислят нови разпоредби и ограничения.

Погледнете Азия, г-н член на Комисията. Там няма толкова голям процент образовани хора или толкова много университети като при нас. Но те имат малка публична администрация и неусложнена предприемаческа среда, която им позволява да развият естествената конкурентоспособност, която много хора притежават. Неусложнена, прозрачна предприемаческа среда, по-малко администрация и повече пространство за независими, предприемачески и творчески дейности на нашите граждани: това е най-добрият начин за излизане от сегашните проблеми.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Г-н председател, икономическата криза не е временно заболяване, от което членовете на ЕС скоро ще се възстановят до пълно икономическо здраве. Съществуват системни недостатъци в подхода към икономическата политика на ЕС и нейните държави-членки. Целта за обща валута, евентуално за повече от 27 държави, се основава на фалшивото допускане, че една валута може да бъде

подходяща за много и доста различни икономики. Стойността на валутата трябва да отразява здравословното състояние на икономиката, която тя обслужва.

Съществуват обаче други отделни проблеми. Възприемането на глобализацията от ЕС и нейните отделни държави-членки е гаранция за беда. Не можем да допуснем стоки и работници от държави с ниски заплати да наводнят Европа. Не можем да се конкурираме с техните стоки, без да намалим равнището на нашите заплати до тяхното. Законните минимални равнища на заплатите няма да попречат заплатите на нашите работници да бъдат скрито подбивани от работници мигранти, на възлагането на външни изпълнители на работата на нашите хора или на преместването на нашето производство в Третия свят.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Г-н председател, искам да благодаря на члена на Комисията Рен за неговите любезни думи и доверие в усилията на Естония за присъединяване към еврозоната и мога да ви уверя, че с настоящото финансово бреме от 7,5% от БВП Естония няма да допринесе за повишаване на средното равнище на дълга в ЕС. Вярвам също така, че колегите от еврозоната ще могат да приемат Естония като положителен пример, който ще изпрати насърчителен сигнал и до Латвия и Литва, за да убеди техните народи, че има смисъл да се полагат усилия и че всички кандидати ще бъдат третирани според достойнствата им.

Присъединяването към еврозоната в този момент е не само привилегия. Това означава да се поемат ангажименти за солидарност и да дадем нашия принос към пакта за консолидация от самото начало, но аз съм убеден, че това е правилно решение; ние ще гледаме на ЕС не само като на възможност да получаваме, но преди всичко като на възможност да допринасяме за напредъка към нашата обща кауза.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Днешното разискване относно икономическото управление в Европейския съюз е фундаментална дискусия, защото тя засяга въпроса за продължаване на укрепването на европейската интеграция. С оглед на широките им икономически връзки всички държави-членки трябва да чувстват равна отговорност за Европейски механизъм за стабилизация и за цялата икономическа ситуация в Европа.

Не считам, че някой от нас трябва да се съмнява, че точният мониторинг на публичните пасиви и разходи (*Председателят прекъсва оратора*), координирането на процесите на създаване на бюджети и планове за реформа в държавите-членки на предварителен етап и механизмът за помощ във време на криза са мерки, които са насочени в правилна посока. Съзнателното прилагане на принципите на Пакта за стабилност и растеж трябва да бъде приоритет. Това е ключ за осигуряване на бюджетна и макроикономическа стабилност в Европейския съюз. Докато един набор от наказания и принципът на назоваване и порицаване са от съществено значение за дисциплинирането на държавите-членки при въвеждане на принципите на пакта и съществените реформи, аз имам известни резерви по отношение на финансовите наказания. Защото тези наказания, използвани в случай на държави-членки, които вече са в трудно финансово положение, биха могли да имат обратен ефект, неблагоприятно въздействие върху икономиките на тези държави...

(*Председателят прекъсва оратора*)

Затова искам да планираме отговорно бъдещето на Европа.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Г-н председател, когато има криза, психологическата реакция е или човек да се свие на кълбо, да обвини другите, да се огледа за врагове, или да се опита да намери решения. Европа сега е свидетел на този тристранен подход: от една страна, национализмът и протекционизмът нарастват в много държави; от друга страна, търсят се нови решения, какъвто е случаят с Комисията. Трябва да ги оценим високо. Колкото по-силна е политическата система в Европейския съюз и на национално ниво, толкова по-добре можем да укротим пазарните сили. В противен случай нещата отиват на зле.

Считам, че има едно нещо, което можем да спрем да правим, и това е да спрем да се подиграваме на Гърция. Гръцката нация, министър-председателят и политиките сега заслужават нашето уважение, тъй като вземат някои много трудни решения. Както каза г-н Schmidt, Финландия и Швеция бяха Гърция в началото на 1990-те. Трябваше да вземем решения, които бяха също така тежки, но успяхме.

Председател. – Съжалявам, че Ви прекъсвам. Залата ще забележи, че въпреки, че колегата казва много хубави неща за Гърция, аз я прекъснах точно на една минута, така че се опитвам да бъда колкото е възможно по-обективен.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, в настоящото разискване относно действаща система на европейско икономическо управление дългосрочната перспектива се пренебрегва според мен. Сега е точното време да се включат мерките за краткосрочна стабилизация в дългосрочна стратегия. Необходима ни е визия за пазарна икономика. Основният принцип на социалната пазарна икономика вече е заложен в Договора от Лисабон. Сега трябва да го приложим в живота.

Социалната пазарна икономика беше успешният модел, който стоеше зад икономическото чудо на Германия. Walter Eugen, пътеводната светлина на икономическото чудо, отбеляза още през 1950 г., че икономическата дейност на държавата трябва да се съсредоточи върху проектирането на регулаторни системи за икономиката, а не върху управление на икономическите процеси. Затова призовавам за регулаторен подход, с други думи, мерки, взети от държавата, за повлияване на основните условия за икономическа дейност чрез общо законодателство. Държавата не създава работни места, но тя трябва да създаде регулаторна рамка за създаване на работни места и върху това трябва да се съсредоточим. Конкурентоспособността не е началото, а резултатът от икономическата дейност.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Г-н председател, в стратегията „Европа 2020“ трябва да се справим със същността на настоящата криза. Би ли било разумно да се въведе валутен съюз по американски модел без необходимите централни контроли върху финансовата политика? Отговорът е „не“. Не бива да се допуска евротото да превърне ЕС в огромен механизъм за преразпределение въз основа на задължителна солидарност. Ако ще имаме валутен съюз, това трябва да е твърд валутен съюз.

Освен това свободните финансови пазари в бъдеще не бива да се считат за отделени от реалната икономика. Затова са ни необходими ясни правила в стратегията „Европа 2020“, които да се прилагат спрямо спекулантите и хедж фондовете. Пътят, предложен от Австрия и вчера от Германия, към данък върху финансовите трансакции, който включва данъчно облагане на печалбите на банките и финансовия сектор, е определено правилният подход. Нека дадем пример на данъкоплатците и да напомним най-после на финансовия сектор неговите задължения. Необходимо е и да бъдем по-смели в прилагането на правилата спрямо държавите-членки. Всяка държава, която умишлено фалшифицира своите данни, трябва съвсем просто да бъде изхвърлена от еврозоната. Държавите, които извършват измама, трябва да напуснат.

Paul Rübiger (PPE). – (DE) Г-н председател, г-н Рен, госпожи и господа, стратегията „Европа 2020“ ни изправя пред специфично предизвикателство. Като цяло трябва да се съсредоточим върху малките и средните предприятия (МСП). Трябва да се уверим, че до 2020 г. малките и средните предприятия имат средна минимална капиталова квота от 20%.

Необходими са ни МСП в Европа, защото те наемат две трети от работната сила, произвеждат 50% от брутния национален продукт и плащат 80% от данъците. Комисията просто е забравила да включи в програмата цели за укрепване на малките и средните дружества.

Г-н Рен, призовавам Вас конкретно да предприемете действия от името на МСП и да изгответе цели за засилване на позицията на тези дружества и техните служители.

Milan Zver (PPE). – (SL) Днес се проведе едно от по-добрите разисквания относно финансовата и икономическата криза, особено по отношение на проявлението ѝ в Гърция, като повече от участията по същество се съсредоточиха върху въпроса как трябва да управляваме Европейския съюз в бъдеще. Аз обаче бих се съгласил с това, което изтъкнаха онези оратори, които се стремят да разпределят вината за това положение. Според мен това е правилният път напред и е важно да поемем по него. Необходимо е да задаваме въпроси за отговорността на някои европейски институции и не просто за колективната отговорност на институциите, а кой точно за какво е отговорен.

Затова мога ли да предложа да се накараме на г-н Алмуния, бившият член на Комисията, отговарящ за икономическите и парични въпроси, тъй като той се отнасяше доста критично към някои държави по време на своя мандат, а след това възникна гръцкият въпрос. Призовавам го да изясни своята роля в тази история и ако не го направи, трябва да си подаде оставката.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Г-н председател, първо, през последните няколко седмици приехме мерки за справяне с финансова криза, която вече възникна — финансова криза, причинена от липсата на регулация, липсата на надзор и липсата на управление. Чрез днешните мерки се опитваме да предвидим тези ситуации, така че да не възникват в бъдеще, и такива мерки трябва да се приветстват.

Всички работим по-добре, когато някой ни гледа зад рамото. Това важи и за правителства, и за отделни лица. Затова оценявам направеното днес и считам, че от днес нататък трябва да продължим към справяне с финансовите терористи на рейтинговите агенции и спекулантите, които предизвикват хаос в живота на хората и се опитват да свалят суверенни правителства. Чрез възприемането на този двоен подход — работа с управлението на политическо равнище и справяне с финансовите терористи — може би ще можем да очакваме по-добро бъдеще.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Г-н председател, г-н Рен, г-н Лопес Гаридо, днес говорим за общо европейско икономическо управление. Считаю, че е време да разберем, че пазарът няма независима стойност и че гражданите на Европа не трябва да служат на пазара, а по-скоро пазарът съществува, за да служи на хората, на 500 млн. европейци.

Убедена съм, че се нуждаем от консолидация и растеж, но и двата термина винаги са свързани с друг аспект, с други думи, социално отговорна консолидация, от една страна, и устойчив растеж, от друга. Необходима ни е увереност, за да постигнем това — хората на Европа се нуждаят от перспективи. Но ние ще можем да им предложим тези перспективи само ако можем да им обещаем, че ще живеят в Европа, в която ще могат да споделят просперитета или да въведат мерки, за да осигурят това. В Европа на бъдещето растежът не бива да е в полза само на малцина.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Г-н председател, вярно е, че внезапното възникване и дълбочината на гръцката криза породиха много страхове сред нашите съграждани, страхове, които според мен са основателни. Още веднъж, това не означава, както каза преди малко колега, че трябва да сочим Гърция с пръст. Обаче важно е, неотложно е — както казваме от известно време насам — да извлечем необходимите поуки, за да можем да изградим по-политическа Европа и да продължим към икономическо управление. Икономическото управление трябва сега да бъде предложено като неотложен въпрос.

Разбирам, че Комисията предлага да разглежда подробно националните бюджети предварително. Лично аз не считам, че трябва да правим големи промени. Това, което е основно и неотложно необходимо, е европейско икономическо управление, а не предварително подробно разглеждане на националните бюджети от Комисията. Считаю, че това предложение не само ще разкрие конституционни несъвместимости, но ще породи и забавянния и сложност, което определено не е това, от което се нуждае Европа в момента. Неотложно необходимо е европейско икономическо управление, а не предварително подробно разглеждане на националните бюджети.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Всички знаем, че стратегията „Европа 2020“ беше стартирана с цел да помогне на Европейския съюз да излезе от настоящата икономическа криза и да подготви икономиката ѝ за новото десетилетие. Сериозен въпрос е обаче, че стратегията „Европа 2020“ не осигурява дори ясни насоки за преразглеждане на една от най-важните общи политики, а именно, реформата на общата селскостопанска политика (ОСП).

Още по-сериозно е, че селското стопанство като жизнено важен политически инструмент за постигане на целите на стратегията „ЕС 2020“ се споменава едва в последната минута. Ето защо дори не се изненадваме, че селскостопанските политики се споменават твърде малко в документа. В това отношение стратегия „ЕС 2020“ включва някои идеи за бъдещето на ОСП. Тя обаче не ѝ придава ключова стратегическа роля като част от по-широк, глобален подход, който взема предвид огромните предизвикателства, породени от перспективите за двукратно увеличение на глобалното търсене на храни и от изменението на климата.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Госпожи и господа, нямаме подробен анализ на причините за кризата в еврозоната и икономическия срив в Гърция или на опасностите, пред които са изправени други държави. Дали глобалната финансова криза, която се превърна в икономическа криза, е причината за тази ситуация или тук се натъкваме на нашите собствени грешки — небрежност и липса на действие?

Нека кажем ясно и честно, че няма координация на финансовата политика в нашия Съюз. Пактът за стабилност и растеж не се спазва и не се поддържа финансова дисциплина. Националните бюджети често са откъснати от реалността: високи разходи, ниски приходи и липса на отговорност при управлението на държавата. Искам да попитам: къде беше Европейската централна банка? Къде беше Комисията?

Нека си кажем честно, че проблемът се крие във факта, че държавите-членки не позволяват мониторинг, оценка и анализ на техните бюджети от институциите на ЕС. През последните години се бяхме съсредоточили главно върху Договора от Лисабон и отделихме по-малко внимание на икономическия съюз, и по-специална на валутния съюз.

Диего Лопес Гаридо, действащ председател на Съвета. – (ES) Г-н председател, можем наистина да кажем, че Европейският съюз е изправен пред ситуация, която е подобна на други в неговата болезнена история, които са били решени благоприятно. Европа е на кръстопът, така както беше след Втората световна война, който доведе до раждането на това, което тогава не беше известно като Европейски съюз. Това стана и когато падна Берлинската стена, когато Европа се обедини наново, когато имаше, по случайност, криза в европейската валутна система. Отговорът беше да се продължи напред и да се приеме нов договор. Това направихме в началото на този век с Договора от Лисабон и това е единственият начин за излизане от трудна ситуация като тази, в която се намираме в момента.

Другите алтернативи, разбира се, са очевидно популизъм или протекционизъм, като те не са възможен избор. Ясният избор е да се продължи към Европа, която се справя със своите недостатъци, демонстрирани при възникването на тази изключително сериозна криза, подобна на която ние в Парламента никога не сме познавали.

Затова начинът да се отговори на ситуацията с дерегулирани пазари; липса на конкурентност на производствената система, която оказва сериозно въздействие, със социално въздействие по отношение на безработицата; проблемът с дефицита, като 20 държави от 27 са започнали процедура за прекомерни дългове; и на очевидната липса на икономическо управление в Европейския съюз, не е по-малко Европа, а е повече Европа. Това е начинът да се отговори на тази ситуация точно сега.

Трябва да се каже, че има реакция, че Европейският съюз реагира, като имам предвид предишните изказвания на члена на Комисията Рен и моите, в които ние изложихме как реагира Европейският съюз. В момента обаче времената се променят още по-бързо и считам, че е необходимо да бъдем по-бързи в нашия отговор, който трябва да помогне за решаване на фундаментални проблеми, които още съществуват в Европейския съюз и бяха подложени на изпитание в резултат на кризата.

Затова искам да предложа институциите на Европейския съюз и, разбира се, Парламентът, да си сътрудничат по това, което аз считам за петте аспекта, по отношение на които трябва да действат бързо. Необходимо е да ускорим, да приключим или завършим задачата, която беше планирана и започната правилно.

Първият аспект е солидарността. Необходимо е да задълбочим солидарността в еврозоната и затова помощта за Гърция беше така правилна и затова решението беше така правилно да се създаде този фонд от 750 млн. евро — за тригодишен период, така че още не е изцяло постоянен — за да предотврати евентуални трудни ситуации с публичните сметки или дисбаланси в публичните сметки. Считам, че това е основен елемент и че беше правилно Съветът да го предложи и да го приеме на 9 май. Наред с това имаше действия от страна на Европейската централна банка, която се намесва дори сега, като изкупува дълг от държавите-членки по канали, позволени от Договора от Лисабон.

Второ, точно днес Парламентът разглеждаше пакет за финансов надзор. Имаме до известна степен някаква предварителна представа за него с приемането на регламент относно хедж фондовете вчера в Екофин. Така че можем да го направим, разбира се, че можем да го направим. Този регламент е готов, но е необходимо да приключим преговорите между Съвета и Парламента по целия пакет за финансов надзор колкото е възможно по-скоро. Този пакет също, между другото, регулира рейтинговите агенции, защото — във връзка с едно от предложенията или въпрос, повдигнат от членове на Парламента — рейтинговите агенции ще бъдат обект на надзор от европейските органи.

Трето, необходимо е да се ангажираме с конкурентоспособността. Затова е много важно Стратегия 2020 да бъде приета и стартирана в Европейския съвет през юни и тя да определи количествено целите, включително във връзка с бедността и социалното включване, които все още не са количествено определени. Това трябва да бъде стратегия, която установява свое собствено управление, и това управление трябва да е много по-взискателно от практически несъществуващото управление по Договора от Лисабон, както каза г-н Verhofstadt по-рано. То трябва също така да използва положителни стимули, за да осигури постигането на целите като използване на европейски фондове или структурни фондове.

Четвъртият важен елемент е пакетът за координиране на икономическите политики, представен от члена на Комисията Рен на 12 май, който беше разгледан вчера в Съвета Екофин. От абсолютно съществена важност е да спазим Договора от Лисабон, както той посочва в член 5 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), че държавите-членки са задължени — не че е по-добре или желателно — да координират своите икономически политики и политики по отношение на заетостта, като могат да координират и социалните си политики. В това отношение считаме, че прилагането на член 136 от ДФЕС, установено от предложението на Комисията, е много важно и е необходимо също така да ускорим приложението му на практика.

Накрая, аз също считам, че трябва да ускорим разискването или вземането на решение, което мисля, че трябва да бъде повдигнато и пред Г-20, относно данък върху международните финансови трансакции.

Бих помолил Парламентът да подкрепи тези много съществени и много важни точки, които ще представляват крачка напред към това, което се описва като икономическо управление или правителство на Съюза, така че да може да се вземе решение за него колкото е възможно по-скоро. Не можем да чакаме още много по отношение на проблема.

Считам, че единството в ЕС никога не е било от толкова съществено значение като сега, и не говоря просто за единство между държавите-членки на ЕС, а и между институциите. Парламентът е европейска институция,

Комисията е европейска институция и Съветът също е европейска институция. Необходимо е институциите да работят заедно сега, за да може движението към правителство на Съюза и решаването на фундаменталните проблеми, които възникнаха, да бъде консолидирано. Нека това бъде израз на нашия ангажимент за започване на нова политическа фаза в ЕС, която е от полза за гражданите, които очакват това от нас. Не очаквайте нищо друго; очаквайте да направим точно това.

Оли Рен, член на Комисията. – (EN) Г-н председател, благодаря на членовете на Парламента за много сериозното и съществено разискване, отразяващо сериозната ситуация, пред която сме изправени сега в Европа. Позволете ми първо да кажа, че оценявам високо широката подкрепа, оказана от Европейския парламент, за укрепване на икономическото управление. Слушах също много внимателно министър Лопес Гаридо и благодаря на испанското председателство за тяхната подкрепа и за отличното сътрудничество по този и по други въпроси.

Определено съм съгласен с онези от вас, които призоваха за икономически съюз, който да допълни валутния. Това е пътят напред и това е поуката от критично значение, която трябва да извлечем от кризата. Трябва да работим по три силни страни. Преди всичко, необходима е бдителност за непосредственото решаване на кризата в Гърция и другаде в Европа. Избегнахме случилото се с „Лемън Брадърс“ („Lehman Brothers“) на европейска почва, но определено още не сме във от опасност и затова трябва да продължим с бдителност и решителност да пазим финансовата стабилност в Европа и така да защитим все още крехкото икономическо възстановяване на нашия континент.

Второ, необходимо е да ускорим, да засилим и да завършим регулаторната реформа на финансовите пазари, банковите налози, късите продажби и кредитните агенции. Много по-добре е да се действа на европейско равнище и при това колкото е възможно по-скоро.

Необходимо е да създадем рамка за коригиране на системните грешки на финансовите пазари и по този въпрос съм определено съгласен с г-жа Jaakonsaari и г-н Swoboda. Пазарът може да бъде добър слуга, но е лош господар и, както каза г-н Theurer, необходимо е да работим за основната идея за социална пазарна икономика, за да създадем надеждна правна рамка за финансовите пазари чрез завършване на регулаторната реформа.

Трето, необходимо е да преминем към решения във връзка с укрепването на икономическото управление в Европа; необходимо е да укрепим Пакта за стабилност и растеж чрез превантивен фискален надзор; трябва да въведем действащи санкции и те трябва да се основават на правила, както каза г-н Калас, като е необходимо да получим одиторски правомощия за Евростат...

(Председателят отнема думата на оратора)

Председател. – Колеги, с това приключваме едно много важно разискване. Моля ви да сведете разговорите си до минимум в залата и да уважите заключителните бележки на члена на Комисията. Има думата членът на Комисията.

Оли Рен, член на Комисията. – (EN) Г-н председател, свикнал съм с това, но ще съм благодарен, ако има някакъв интерес в залата към това, което ще кажа.

Непосредствено решаване на кризата, пълна реформа на финансовия пазар и укрепване на икономическото управление: това са трите главни задачи, по които трябва да работим сега, колкото е възможно по-скоро.

Съгласен съм с г-н Marinescu, който спомена съобщението на Комисията, и наистина това е повече, отколкото би си помислил всеки дори преди половин година. Моля, прочетете тези 10 страници на съобщението за укрепване на икономическото управление в Европа. Десет страници изглеждат малко, но те са пълни с конкретни инициативи. Това е сериозен материал, това е, което ни е необходимо в Европа. Ще направя конкретни предложения, законодателни предложения, след малко.

Ние поехме инициативата и ще продължим. Г-н Verhofstadt каза, че не бива да чакаме работната група. Е, ние участваме активно и конструктивно в работата на работната група, ръководена от председателя Херман ван Ромплой, но, да, ще използваме нашето право на инициатива и скоро ще направим конкретни законодателни предложения за укрепване на икономическото управление.

Това е същността на метода на Общността и за това също вие призовавахте днес — с право. Не разполагаме с лукса да имаме време. Вместо това трябва да действаме без забавяне. Сега е абсолютно важно да продължим с тези инициативи.

Затова искам да приключа, като кажа, че ни е необходим съюз на институции за постигане на целите. Европейският съюз винаги е постигал най-добри резултати чрез алианс на Парламента и Комисията, така че

разчитам на вашата подкрепа в това отношение. Важно е също така да привлечем и националните парламенти, като възприемем всеобхватен подход, както предложи г-жа Goulard.

Но, най-важното, моля, не забравяйте, че Европейският парламент може да помогне на всички ни в Европейския съюз да действат по-бързо и решително. Затова, моля, убедете вашите избиратели и ни помогнете да убедим държавите-членки, а не само испанското председателство, което е много убедено. Вярвам, че можете, и ще накарате гласовете ви да бъдат чути; разчитам на вас да заемете много силна и решителна позиция в резолюцията относно „Европа 2020“ през тази седмица от сесията на Парламента.

Скъпи приятели, необходима ни е посока пълен напред, за да укрепим икономическото управление в Европа.

Председател. – Разискването приключи.

Писмени изявления (член 149)

George Sabin Cutaş (S&D), в писмена форма. – (RO) Ако има поука, която си заслужава да извлечем от настоящата икономическа криза, това трябва да е солидарността. Фактът, че живеем в глобализиран свят, където икономиките на държавите са взаимнозависими, не е нещо ново. Но държавите не успяха да се откажат от своята изолационистична логика в прилагането на решения на икономически предизвикателства на национално равнище без оглед на въздействието им в по-голям мащаб.

Лисабонската стратегия се провали поради липса на политически ангажимент от страна на държавите-членки да поемат водачеството за постигане на целите ѝ. За да се осигури, че стратегията „ЕС 2020“ ще успее там, където Лисабонската стратегия се провали, националните програми за реформа трябва да бъдат наблюдавани по-ефективно на европейско равнище. Социалното включване също трябва да бъде главната цел на доброто икономическо управление и държавните доставчици трябва да се научат да поставят хората пред финансовата печалба.

João Ferreira (GUE/NGL), в писмена форма. – (PT) Малко повече от десетилетие след създаването на еврото предупрежденията, които отправихме навремето, се потвърдиха. Интеграцията на икономики на много различни етапи на развитие, с номинални критерии за конвергенция и индивидуални валутни и курсови политики — всичко това за да се отговори на потребностите на великите сили — влошиха още повече кризата с различията в ЕС и доведоха до ситуация, в която периферните икономики се поставят под въпрос.

Исправени пред кризата, която те създадоха, центровете за вземане на решения на спекулативния финансов капитал — както и техните институционални продължения в институциите и правителствата на ЕС — току-що започнаха нова и различна атака срещу хората и работниците на Европа. Господарите на ЕС решиха да узурпират бюджетните правомощия на държавите-членки и направиха това не в името на солидарността, която концепция им е все по-чужда, а в името на стабилността, която великите сили изискват за еврото; това е нетърпима обида спрямо демокрацията и суверенитета на народите. Тази обида е придружена от мерки, които са чист социален тероризъм, на който националните правителства кротко се подчиниха. Отговорът на така-нареченото „европейско икономическо управление“ и на все по-антидемократичното естество на интеграционния процес се дава от борещите се работници в цяла Европа. Необходимата промяна ще се роди от тази борба и от стремежа ѝ към прогрес.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), в писмена форма. – (PT) Може да се съжалева, че Европейският съвет и Комисията дойдоха тук да заявят, че вземат мерки за решаване на финансови и производствени проблеми в рамката на бюджетна дисциплина и че представят създаването на работна група като голям триумф за дългосрочните мерки.

Въпреки признанието за забавянето на колебливите мерки, които взеха, това, което представителите на испанското председателство на ЕС и на Комисията потвърдиха тук беше, че ще продължат по същия път на капиталистическа интеграция и ще отидат още по-далеч; те продължават да тичат наоколо като пилета без глави. Те предпочитат да игнорират така-наречената „временна мярка за стабилизация“ и съответният фонд няма да бъде нищо повече от средство за облекчаване на болката от финансовата криза, използвано за прикриване на факта, че само прекратяването на сегашните политики и смяната на курса може да доведат до социален напредък. За тази цел е жизненоважно да се даде приоритет на производството, качествените обществени услуги, създаването на работни места с права, заплати, пожизнени пенсии, социално включване и справедливо разделение и разпределение на доходите.

Но всичко това изисква истинско икономическо и социално сближаване, с ясно укрепване на бюджета на Съюза, солидарност, повече обществени политики и мониторинг на важните сектори на икономиката от страна на държавата.

Edít Herczog (S&D), *в писмена форма.* – (HU) Пътят за излизане от икономическата криза е неравен и освен това фискалните проблеми на Гърция и други държави-членки разклатиха еврозоната. Тези проблеми повдигнаха въпроса дали Европа е способна да се конкурира с икономическата сила на САЩ или Китай. Затова, със своята стратегия „ЕС 2020“, Европейският съюз трябва да даде ефективен отговор на икономическата и финансова криза и да осигури икономическият капацитет на този блок от 500 млн. души да остане конкурентен, с други думи, че 27-те от ЕС няма да изостанат от своите икономически и политически съперници. Сложността на днешните предизвикателства изисква интегриран набор от политически инструменти. ЕС трябва да придаде основно значение на научните изследвания и иновациите за справяне с предизвикателства като изменението на климата и намирането на решения за нарастващата глобална конкуренция. Тъй като в периода след кризата осигуряването на стимули за растеж и създаване на работни места стана по-важно от всякога, предлагам това да бъде установено като главна цел на стратегията „ЕС 2020“. Имаме основание за нашата загриженост обаче, че сегашният бюджет не покрива адекватно паричните потребности за посрещане на предизвикателствата на XXI век. Като член на комисията по бюджети искам Европейската комисия да предложи нов бюджетен модел, който е смел и амбициозен, но също така приложим на практика, за да се гарантира успехът на стратегията „ЕС 2020“.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), *в писмена форма.* – (FI) Отлично е, че стратегията „Европа 2020“ трябва да вземе предвид младите хора. Но тя не отива достатъчно далеч. Съдържанието е ограничено и песимистично. Няма достатъчно конкретни цели, а са необходими повече такива. Цифрите за безработицата сред младежта са тревожни. Тя е повече от два пъти от тази в други категории безработни. Почти половината от младите хора в Латвия и Испания са безработни. Колкото по-дълго хората остават без работа, толкова по-голям е рискът не само от бедност, но и от изключване. Младите хора с много малък трудов опит са в по-лошо положение на пазара на труда, особено когато става въпрос за съкращения на персонала. Прогнозите показват, че ще има недостиг на работници. Не можем да приемем за даденост обаче, че младите хора, които са безработни сега, ще могат да покрият тази бъдеща нужда от работници. Интегрирането на трайно безработните млади хора обратно в обществото не е непременно лесна процедура. Необходими са ни конкретни мерки. Младите имат нужда от работни места, а не от обещания. Много е важно да поемем отговорността за бъдещето, като децата и младите хора останат в центъра на всички наши планове.

Livia Járóka (PPE), *в писмена форма.* – (HU) Стартирането на стратегията „ЕС 2020“, предназначена да хармонизира икономическите политики и политиките за заетостта на държавите-членки в съответствие с общи принципи, е може би най-важната задача, която стои пред нас. Приветствам факта, че в допълнение към аспектите, свързани с устойчивата социална пазарна икономика, опазването на околната среда и иновациите, стратегията поставя голямо ударение и върху борбата срещу безработицата и изключването, с други думи, върху засилването на социалното сближаване, предпоставка за гореказаните цели и един от основните стълбове на програмата на тройното испано-белгийско-унгарско председателство. Считам за важна стъпка напред това, че Европейската комисия във втората половина на своите интегрирани насоки за стратегията е заложила амбициозни, количествено определени цели в това отношение. Две от тези цели са 75% от населението в трудоспособна възраст да бъде заето и броят на хората, живеещи под националната граница на бедността, да бъде намален с 25%. За целите на мониторинга и потвърждаване на напредъка в постигането на тези цели и за оценка на борбата срещу социалното изключване трябва да се вземат предвид „показателите от Лаакен“, приети от Европейския съвет в Лаакен през 2001 г., наред с техните компоненти, които бяха междувременно разширени и дефинирани по-подробно. Показателите от Лаакен осигуряват подробна, надеждна картина на позицията на различните социални групи в определени сегменти от обществения живот. Те са били използвани успешно през изминалите няколко години от множество институции на ЕС, включително Евростат.

Danuta Jazłowiecka (PPE), *в писмена форма.* – (PL) Главната цел на стратегията „Европа 2020“, която обсъждаме, трябва да бъде да се осигури икономически растеж в Европейския съюз и да се увеличи заетостта. Мерките, които вземаме, трябва да бъдат насочени към увеличаване на икономическата активност и по този начин към постигане на устойчив икономически растеж в дългосрочна перспектива. Предложените от Комисията показатели трябва да бъдат допълнени с индикатор за насищане с инфраструктура в областта на телеинформатиката, транспорта, енергетиката, околната среда и социалните въпроси. Добре развитата инфраструктура е основата за ефективното функциониране на вътрешния пазар, което впоследствие води до растеж на вътрешното търсене и икономическата активност. Освен това добре развитата инфраструктура е необходима за намаляване на различията в развитието между регионите, което води до по-голяма конкурентоспособност и по-силно икономическо, социално и териториално сближаване. Освен това искам да спомена показателя за заетостта, който трябва да бъде разглеждан като приоритетен. Предприеманите от нас стъпки трябва да се съсредоточават не само върху структурни реформи, но и върху по-добра подготовка и използване на работната ръка и интелектуалния капитал на ЕС. Предполагам, че никой от нас не се съмнява,

че наред с осъществяването на стратегията „ЕС 2020“, ни е необходимо и по-силно лидерство и по-голяма политическа отговорност от страна на държавите-членки, а също така и от Европейската комисия в областта на предприемане на структурни реформи. В този контекст би било полезно да се направи цялостна оценка на стратегията „ЕС 2020“ около пет години след въвеждането ѝ, с други думи, в края на мандата на настоящата Европейска комисия. Това би позволило засилване на политическата отговорност и свързване на действията с резултатите.

Sandra Kalniete (PPE), в писмена форма. – (EN) Реализирането на стратегията „ЕС 2020“ трябва да наблегне на икономическото сближаване, което означава, че все още е от решаващо значение да бъдат намалени икономическите различия между регионите на ЕС, които изостават, и онези, които са най-проспериращи. Считаю, че вниманието на ЕС трябва до голяма степен да се насочва към принципа на солидарност и инструментите за изравняване на различията в доходите. Вниманието трябва да се задържи върху регионите на ЕС, които са пострадали най-много от икономическата и финансова криза, като трябва да се направи оценка на конкретната ситуация във всеки от тези региони и да се предприемат подходящи действия спрямо съответните предизвикателства.

В стратегията „Европа 2020“ селскостопанският сектор се разглежда като всеки друг сектор от нашата съвременна икономика и аз приветствам това. Аз съм силен поддръжник на обща селскостопанска политика, която осигурява равнопоставеност за всички държави-членки. Лоялната конкуренция на вътрешния пазар е ключ към конкурентоспособността на европейското селско стопанство на глобалното тържище. Трябва да има синергия между Стратегия 2020 и реформата на ОСП след 2013 г. — и двете трябва да се съсредоточат върху подпомагане на интелигентен зелен растеж.

Filip Kaczmarek (PPE), в писмена форма. – (PL) Полският министър на културата и националното наследство Богдан Здравевски изтъкна, че един аспект, който трябва да бъде включен в стратегията „Европа 2020“, е културата. Трябва да признае, че аргументът на министъра е убедителен. Това, което той иска да направи, е да подчертае необходимостта да се използва изцяло потенциалът на културата и творческите отрасли — интелектуалният и социалният капитал на Европа.

Творческите отрасли могат да се разглеждат като нещо, което ще позволи на Европа да изгради конкурентно предимство. Стратегията „Европа 2020“ беше обсъждана на неформална среща на министрите на културата през март тази година. В резултат от тази дискусия испанското председателство призова Съветът да признае и използва творческия потенциал на Европа чрез културата и свързаните с нея отрасли в Стратегия 2020“ и държавите-членки и Комисията да работят в своите съответни области за постигане на целите ... чрез представителни инициативи, свързани с иновации, конкурентоспособност, цифровия дневен ред и социалното включване.

Надявам се, че тези призови ще бъдат чути и приложени на практика.

Iosif Matula (PPE), в писмена форма. – (RO) Машабната икономическа криза от последните няколко години допринесе за провала на целите, поставени от ЕС в началото на века. По тази причина за нас е важно да идентифицираме недостатъците на дневния ред от Лисабон и да се съсредоточим върху постигнатите положителни резултати, както и да избегнем направените в миналото грешки. Считаю, че за нас е важно сега да можем да извлечем поука от провала на Лисабонската стратегия и също така да можем да предприемем действия за смекчаване на въздействието от него в бъдеще. Мисля, че имаме голямото преимущество да знаем причините за неуспеха и успешно да ги избегнем като част от новата стратегия „ЕС 2020“. По-специално искам да се съсредоточа в този момент върху укрепване на управлението на множество нива. Трябва да ангажираме местните и регионални органи, както и гражданското общество, в процеса на управление, тъй като според статистиката на ЕС местните и регионални органи се ползват с най-високо ниво на доверие от страна на обикновените граждани. Същевременно засилването на регионалния аспект е включено в списъка на приоритетите на стратегията „ЕС 2020“. В това отношение считаю, че ролята на бъдещата политика за сближаване е да идентифицира и използва специфичния местен потенциал.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), в писмена форма. – (RO) Докладът описва точно важният принос на структурните и кохезионни фондове към икономическия живот на Европа и за постигането на целите, които ни бяха представени като част от дневния ред „ЕС 2020“. Някои идеи заслужават да бъдат подчертани: ключовата роля на градовете за постигането на тези цели и ролята на научните изследвания и образованието.

Същевременно искам да изразя своята тревога, че докладът не е по-изчерпателен, като се включи и ролята на фондовете за развитие на селските райони. Чрез съживяването на икономическия живот в селските райони, модернизирането на селското стопанство в Европа и помагането за установяване на младите селски стопани

и разпространяване на най-добра практика самите фондове за развитие на селските райони правят важен и добре приет принос към общия икономически напредък в целия Европейски съюз.

Kristiina Ojuland (ALDE), *в писмена форма.* – (ET) Г-н председател, при очертаването на стратегията „Европа 2020“ Комисията определено е успяла да изрази много от нещата, които бихме пожелали, но все пак като че ли са забравили настоящата реалност. Няколко държави-членки, включително Естония, направиха значителни съкращения в интерес на балансиране на националния бюджет. Докато изпълняваше критериите от Маастрихт за еврозоната, Естония успя да стабилизира бюджета си. Същевременно последиците от безотговорната бюджетна политика, действаща досега в няколко държави-членки, очевидно ще продължат да витаят в Европейския съюз през следващите няколко години. Като се вземе предвид настоящата усложнена икономическа ситуация, остава неясно как стратегията на Комисията и големите проекти, включени в нея, възнамеряват да се справят с това. Можем да се поучим от нашите грешки, така че за разлика от провалилата се Лисабонска стратегия, бихме имали по-ясно разбиране за това как да постигнем поставените цели, какви видове финансови ресурси ще можем да използваме и дали нашите ресурси ще ни позволят да постигнем някоя от целите. Не са ни необходими големи думи на равнището на Европейския съюз, всяка държава-членка също трябва да се стреми да балансира бюджета си и да постигне икономически растеж. Докато отбелязваме структурните промени, които се извършват в световната икономика, главно затагането на конкуренцията, а също и демографските промени в Европа, ние трябва, вместо възвишени, но безсъдържателни идеи, да се съсредоточим върху радикално реформиране на цялата икономическа и социална система на Европейския съюз. Няма друг начин да се избяга днес от обществото на социални помощи, което макар и все още комфортно, бързо става неконкурентоспособно и затова се изражда. По необходимост сме изправени пред някои непопулярни решения, но като вземаме тези решения днес, ще се адаптираме много по-бързо към новата реалност.

Sirpa Pietikäinen (PPE), *в писмена форма.* – (FI) Икономическата криза, на която сме свидетели, е изградена от цялост от три кризи, свързани помежду си. Това са финансовата криза, кризата на реалната икономика, която я последва, и кризата на публичните икономики, която сега следва от тях.

Тези кризи разкриват проблемите на европейския и глобалния контрол и надзор: икономическата криза е до голяма степен въпрос на криза в системата, която някога е доминирала, и в политиката. И светът на финансите, и икономическата активност вече не знаят граници. Не е възможно да се управлява дейност, която надхвърля границите си, като се прибегва само до национални инструменти: необходими са ни регионални и глобални правила.

Както се казва в доклада на г-н Monti, който се появи миналата седмица, едно ad hoc решение на всяка криза вече не е достатъчно за Европа. Необходими са ни предвидливи и дългосрочни решения и инструменти, които да ни помогнат да управляваме бъдещите кризи по-добре, отколкото сега. От решаващо значение тук са готовността и способността на държавите-членки да сътрудничат, а в това отношение все още има много да се желае. Съветът заслужава похвала за своите решителни действия в решението си за кризата, която заплашваше целия Съюз, но не и за бързината на действията си: реалните действия от страна на държавите-членки последваха само защото бяха наложителни. Тази мудност вероятно предизвика ескалация на ситуацията.

Една от най-очевидните форми на действие в бъдеще е необходимостта да се реформира бюджетът на ЕС и да се осигури националните бюджети да бъдат повече в съответствие с общите цели. Финансовите контроли и регулирането вече се правят по-ефективни, но все още са ни необходими повече мерки, за да се осигури всички финансови продукти да бъдат поставени в обсега на действие на ефективно и жизнеспособно регулиране.

Rovana Plumb (S&D), *в писмена форма.* – (RO) Постигането на намаляване с минимум 25% на равнището на бедността в ЕС до 2020 г. е цел, тясно свързана с увеличаването на заетостта на населението, което е приоритет на политиката за социално включване. Поради тази причина е необходима амбициозна дългосрочна стратегия за борба с бедността, с мащабни цели за намаляване на бедността, чиито „ключови цели“ трябва да включват увеличаване на процента на заетостта и на добрите работни места, включително за жени, младежи, възрастни и бедни работници.

Стратегията трябва да включва мерки, насочени към постигане на баланс между живота и работата, и по-голямо участие на отворен пазар на труда, което означава и премахване на ограниченията за достъп за румънски и български работници. Друга цел за намаляване на бедността е да бъде определен минимален доход от поне 60% от националния усреднен доход, минимална заплата от поне 60% от средната заплата в съответните сектори на национално ниво, наред с координирана стратегия за жилищно строителство в Европа. Всички тези мерки трябва да бъдат придружени от ясен график, който може лесно да бъде реализиран и наблюдаван.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), в писмена форма. – (PL) Една от целите на стратегията „Европа 2020“ е да се увеличи заетостта сред хората на възраст 20-64 години до 75%. Друга цел е борбата с бедността, която е предназначена да подобри положението на 20 млн. души. Тези въздействия са много желателни и много амбициозни. Нашата цел е модернизираният пазар на труда с високо специализирана, точно ориентирана и високо ефективна работна ръка. Обаче мисля, че това ще бъде трудно да се постигне. Понастоящем 15% от младите хора не завършват докрай средното си образование. Повече от 30% завършват трета степен на образование, но въпреки това не си намират работа, защото квалификацията, която са придобили, не отговаря на потребностите на пазара. Програмата за обучение през целия живот не взема предвид конкретното положение на хора, които не притежават университетско образование. Ако говорим обаче за явленията бедност, същите социални групи са изложени на най-голям риск от такава: безработните, слабо образованите и възрастните. Тази висока безработица несъмнено е ефект от кризата, която причини, наред с други неща, спад на промишленото производство до равнището от преди 20 години. Подкрепям Комисията в последователните ѝ усилия за превръщането на икономиката на ЕС в конкурентна на тази на САЩ и Япония, но предлагам по-реалистичен подход в изключително трудната финансова ситуация.

Csaba Sógor (PPE), в писмена форма. – (HU) Икономическата и финансова криза наложи в много държави-членки да бъдат въведени мерки за намаляване на разходите и за реформиране на съществуващите структури. Отново се доказва, че една криза може да ускори въвеждането на големи промени и реформи. Европейският съюз също трябва да помисли в коя посока трябва да поеме, за да отговори на новите предизвикателства и да повиши конкурентоспособността, и дали ще може да хармонизира интересите на държавите-членки по-успешно, с което да засили вътрешното сближаване. Считаю, че засиленият подробен анализ на конкретното положение в новите държави-членки в процеса на реализиране на реформи е от решаващо значение не само за успеха на стратегията „Европа 2020“, но и за бъдещето на самия Съюз. Искам Съветът да обърне повече внимание на проблема, особено по отношение на структурните промени в областите на общата селскостопанска политика и политиката на сближаване.

Nuno Teixeira (PPE), в писмена форма. – (PT) Могат да бъдат установени различни аспекти на Лисабонската стратегия, в които нямаше голям успех. Постигнати бяха малко от установените цели, поради различни фактори: наред с другите, липса на политическа воля и на инструменти — не на последно място финансови. Местните и регионални органи също изтъкваха, че не са били достатъчно ангажирани нито в определянето, нито в реализирането на стратегията и че европейските и национални цели не са били добре съгласувани.

Всичко това беляза програмата на Лисабонската стратегия с дефицит на доверие, който е резултат и от факта, че макар да беше дефинирана с големи подробности, начинът, по който беше изпълнена, не беше достатъчно отговорен. Във време на икономическа несигурност, крехки публични финанси и висока безработица новата Стратегия 2020 трябва да се счита за възможност да бъде отразена посоката, която обществеността желае за Европейския съюз. Независимо от това, ще бъде трудно всички да се насочат в една посока, докато държавите-членки и техните региони — особено най-отдалечените региони — останат все така неравностойни, както са и сега.

Може би също така е време да развием нови видове икономически, финансови и дори бюджетни връзки, особено в еврозоната. Убеден съм, че такива връзки могат да дадат решаващ принос за постигането на целите, които се определят понастоящем по-специално онези, които са свързани с териториалното сближаване.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), в писмена форма. – (PL) През март Европейската комисия представи нов план за икономическо развитие на Европа. След Лисабонската стратегия „Европа 2020“ е следващият опит за съживяване на европейската икономика. Този път обаче предизвикателството е по-трудно, защото планът трябва да бъде приложен в ситуация на икономическа криза. Разумен растеж, устойчив растеж и обхващащ растеж са приоритетите, предложени в новата стратегия, като те определят къде иска да бъде Европа към 2020 г.

Но преди да започнем да действаме по тези приоритети, трябва да извлечем някои поуки от икономическия срив, който се разпростря трайно по света. Икономиките на Европа са силно свързани. Никоя от държавите-членки не е в състояние сама да окаже ефективна съпротива на глобалните заплахи. Когато действаме заедно, сме по-силни и затова, за да излезем успешно от кризата и да приложим принципите на „Европа 2020“, ние се нуждаем от тясна координация на икономическите политики на всички държави от Европейския съюз. Ако не направим това, може да се стигне до още едно загубено десетилетие, трайно спиране на растежа и масова безработица.

Новата стратегия се основава на много амбициозни идеи. Във връзка с това трябва да положим всички усилия този опит за разработване на нова икономическа стратегия за Европа да не завърши като Лисабонската

стратегия, която се предполагаше, че ще превърне Европейския съюз в най-динамичната, базирана на знания икономика в света до 2010 г., но която се оказа грандиозен провал. Благодаря.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н VIDAL-QUADRAS

Заместник-председател

4. График на месечните сесии

Председател. – Преди да преминаем към гласуването, трябва да ви уведомя, че на заседанието си от 12 май Председателският съвет реши, в съответствие с член 134 от Правилника за дейността, да свика извънредно заседание в сряда, 23 юни, от 15,00 ч. до 17,00 ч. На това заседание председателят на Европейския съвет, г-н Ван Ромпюй, ще има възможност да информира Парламента относно заключенията от заседанието на Европейския съвет, което ще се проведе на 17 юни, съгласно член 15 от Договора от Лисабон.

Robert Atkins (ECR). – (EN) Г-н председател, процедурен въпрос: ще се превърне ли в прецедент да намираме на масите пред нас в Парламента листове с информация относно предложенията? Независимо от основанията, определено трябва да осъдим оставянето на боклуци по нашите места, върху което нямаме никакъв контрол. Бихте ли го спрели?

(Ръкопляскания)

Председател. – Г-н Atkins, отбелязваме си Вашата забележка, възражение или каквото беше това.

Werner Langen (PPE). – (DE) Г-н председател, по същия процедурен въпрос: не е достатъчно само да си вземете бележка. Призовавам това да се спре.

Председател. – Председателството си взима бележка да предприеме нужните действия. Първо си взимаме бележка, после предприемаме нужните действия.

5. Приветствие с добре дошли

Председател. – Щастлив съм да ви уведомя, че делегация на Народното събрание на Кувейт заема място на официалната трибуна. Изразяваме сърдечни приветствия към делегацията.

(Ръкопляскания)

Делегацията се води от г-н Ali Al-Debaqbas и е в Страсбург, за да се срещне с членове на нашия Парламент.

Отношенията между Европейския съюз и държавите членки на Съвета за сътрудничество в Персийския залив, който тази година се председателства от Кувейт, са много важни за нашия Парламент.

Убедени сме, че ползотворният диалог между Европейския парламент и парламентите на държавите членки на Съвета за сътрудничество в Персийския залив ще послужи за укрепване на сътрудничеството между Европейския съюз и Съвета за сътрудничество в Персийския залив и по този начин ще насърчи бързото и успешно приключване на преговорите за споразумение за свободна търговия.

Затова пожелаваме на г-н Al-Debaqbas и колегите му ползотворен престой.

6. Време за гласуване

Председател. – Пристъпваме към гласуване.

(За резултатите и други подробности относно гласуването: вж. протокола)

6.1. Искане за консултиране с Европейския икономически и социален комитет — Гражданска инициатива (гласуване)

6.2. Искане за консултиране с Комитета на регионите — Гражданска инициатива (гласуване)

6.3. Създаване на Европейски фонд за бежанци за периода от 2008 г. до 2013 г. (изменение на Решение № 573/2007/ЕО) (A7-0117/2010, Claude Moraes) (гласуване)

6.4. Посочване на консумацията на енергия и други ресурси от продукти, свързани с енергопотреблението, на етикети и в стандартна информация за продуктите (преработена версия) (A7-0128/2010, Anni Podimata) (гласуване)

6.5. Коригиращ бюджет № 1/2010: Раздел I — Парламент (A7-0158/2010, Vladimír Maňka) (гласуване)

6.6. Освобождаване от отговорност във връзка с изпълнението на бюджета за 2008 г.: общ бюджет на ЕС, Съвет (A7-0096/2010, Ryszard Czarnecki) (гласуване)

- След гласуването:

Ryszard Czarnecki, докладчик. – (PL) Може да се каже, че сме в значително по-добра позиция в сравнение с миналата година, защото тогава не предоставихме освобождаване от отговорност до ноември. Този път имаме възможност да го направим шест месеца по-рано, макар че трябва да се каже много ясно, че Парламентът най-накрая трябва да убеди Съвета, първо, да внесе документите по-рано, и второ, да внесе пълната документация, която наистина се отнася за въпросния отчетен период. Получаваме например документи от предходната година.

Считам, че ситуацията — определено криза в отношенията между Парламента и Съвета — посочва необходимостта Европейският парламент да окаже по-голям натиск върху Съвета за по-голяма прозрачност относно бюджетните разходи. С оглед на Договора от Лисабон по-конкретно, който разширява ролята на Европейския парламент, това е просто задължително.

6.7. Норми за качество и безопасност на човешките органи за трансплантация (A7-0106/2010, Miroslav Mikolášik) (гласуване)

- Преди гласуването:

Miroslav Mikolášik, докладчик. – (SK) Днес е голям ден за европейските граждани и за европейските пациенти. Приемайки директивата относно донорството и трансплантацията на човешки органи, позволяваме лечение и високо качество на живот въкъщи и на работното място за хиляди хора, които отчаяно чакат за трансплантация.

Искам да благодаря на всички политически групи, които имат намерение да подкрепят моята директива.

Госпожи и господа, става въпрос не за политика, а за здравето на хората.

Наистина, много ви благодаря.

6.8. График на месечните сесии на Европейския парламент през 2011 г. (гласуване)

- Относно изменение 4:

Ashley Fox (ECR). – (EN) Г-н председател, процедурен въпрос: можете ли да потвърдите, че гласуването на изменение 4 ще успее да намали броя на посещенията ни в Страсбург, но в същото време ще спазва договорното ни задължение да провеждаме 12 сесии?

(Ръкопляскания)

- Относно изменение 2:

Klaus-Heiner Lehne (PPE). – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, виждам от списъка за гласуване, г-н председател, че възнамерявате да обявите изменение 2 за недопустимо. Искам да Ви помоля да помислите отново. Вярно е, че член 229 от Договора изисква провеждане на сесия на Европейския парламент втория вторник на март. Но това не противоречи на изменението, внесено от моята група.

Изменението на моята група има за цел да премести сесията в Страсбург от 10-а седмица в 11-а седмица. Това не пречи да се провежда пленарна сесия втория вторник на март. Ние искаме седмицата в Страсбург да е 11-ата, но това не означава, че изменението ни е недопустимо. Искам да Ви помоля да го преразгледате.

Председател. – Прочетохте мислите ми, г-н Lehne, защото сякаш да продължа, точно както предвидихте.

- *Относно изменение 4:*

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Ще бъде много кратък, г-н председател. Считам, че въпреки двусмислената му формулировка изменение 4 трябваше да бъде обявено за недопустимо, защото противоречи на Договорите и в още по-голяма степен на тълкуването на Договорите, определено много ясно в решение на Съда на Европейския съюз в Люксембург, според което броят на месечните сесии в Страсбург трябва да се запази. Разбирам, че някои колеги може да не са съгласни, но Договорите са абсолютно ясни, както и съдебното решение на Съда в Люксембург е съвсем ясно какъв е понастоящем законът.

Председател. – Трябва да ви уведомя преди гласуването, че председателството счита, че изменение 2 е в нарушение на Договора за функционирането на Европейския съюз, и следователно го обявява за недопустимо.

Член 229 от Договора за функционирането на Европейския съюз гласи, че Европейският парламент, цитирам: „По право той се свиква на заседание втория вторник на месец март“. Председателският съвет одобри предложение за графика на месечните сесии през 2011 г., с месечна сесия от 7 до 10 март, което е в съответствие с член 229 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

Изменение 2 предлага тази месечна сесия да бъде отложена за следващата седмица. Ако Парламентът го одобри, ще бъдем в нарушение на член 229. При това положение го обявяваме за недопустимо.

- *Преди гласуването на изменение 3:*

Klaus-Heiner Lehne (PPE). – (DE) Г-н председател, съжалявам, но не е толкова просто. Цитирахте член 229 съвсем точно, но това не противоречи на нашето изменение. Член 229 касае конкретен ден, който е вторият вторник на месец март. Нашето изменение касае цялата седмица в Страсбург, която е от четири дни. Затова трябва да е допустимо да преместим пленарната седмица в Страсбург от 10-а в 11-а седмица. Това не пречи да се провежда пленарна сесия в Брюксел втория вторник на март. Както сам казвате, това са условията на Договора.

Председател. – Г-н Lehne, изменението повдига въпрос, който може да се тълкува по различни начини. Правилникът за дейността предвижда, че в подобни случаи председателството има последната дума по отношение на приложимите тълкувания. Поради причините, които обясних, председателството реши да обявя изменение 2 за недопустимо, защото е в нарушение на член 229 от Договора за функционирането на Европейския съюз. От само себе си се разбира, че всяко друго тълкуване заслужава уважение. Но решението е на председателството.

- *Преди гласуването:*

Potito Salatto (PPE). – (IT) Г-н председател, извинете, но ще използвам възможността да заявя, че е необходима намеса, за да се осигурят директни полети без усложнения между Страсбург и европейските столици за тези, които в момента са принудени да вземат три или четири полета, за да стигнат до Страсбург. Моля да предприемете необходимите действия.

(Ръкопляскания)

6.9. Добавки в храни, различни от оцветители и подсладители (включване на тромбин от говежди или свински произход) (B7-0264/2010) (гласуване)

- *Преди гласуването:*

Jo Leinen, *от илето на групата S&D.* – (DE) Г-н председател, не са ни нужни отклонения по отношение на това гласуване. Можем да решим направо. Комисията по околна среда, обществено здраве и безопасност на храните препоръчва да се забрани напълно съединяването на отделни части от месо и следователно не позволява тромбинът да се използва като добавка.

Пържолата трябва да е пържола и шунката трябва да е шунка. Сигурен съм, че всички в Парламента го искаме. Затова гласувайте в полза на нашето изменение тромбинът да не се включва като добавка в нашия регламент за храните.

Pilar Ayuso, от името на групата PPE. – (ES) Г-н председател, тромбинът е добавка, която може да се използва за съединяването на месо, защото няма технологични проблеми или проблеми, свързани с безопасността на храните. На практика той вече се използва в някои държави.

Предложеното изменение на приложението гласи, че месото, обработено с тромбин, може да се продава предварително опаковано и етикетирано; по този начин не се заблуждават потребителите, което е основният принцип на резолюцията.

Във всеки случай искам да попитам члена на Комисията дали Европейската комисия може да се ангажира с продукти, съдържащи тромбин, които не могат да се разглеждат като имитация в резултат на подходящ етикет, особено в рамките на настоящото проучване на предложението за регламент относно информацията за храните, предоставена на потребителите.

Джон Дали, член на Комисията. – (EN) Г-н председател, когато обмисляхме разрешаването на хранителната добавка тромбин, в сътрудничество с всички държави-членки, разгледахме внимателно всички четири изисквания, определени в регламента относно хранителните добавки. Това са: безопасността, дали има обоснована технологична необходимост, информацията, предимствата и ползите за потребителите.

По отношение на безопасността и хигиената Европейският орган за безопасност на храните (ЕОБХ) оцени продукта и заключи, че добавката не представлява проблем с оглед на безопасността. Що се отнася до хигиената, не споделям мнението, че в случая рискът от заразяване е по-висок в сравнение с други продукти например с мляното месо.

Второ, технологичната необходимост от продукта е обоснована. Ензимният препарат се използва за стабилизатор в крайния продукт от месо. Тази технологична функция е описана изрично в регламента относно хранителните добавки, който беше приет от Парламента.

Трето, информацията, и по-специално основното притеснение, изразено в доклада, че продуктът ще заблуди потребителя. Напълно наясно сме с възможния риск и затова нашето предложение включва следните строги изисквания — които, между другото, стигат по-далеч от това, което обикновено се изисква по отношение на хранителните добавки. Първо, продуктът може да се продава на крайния потребител единствено предварително опакован. Второ, на продукта трябва да има допълнителни етикети и информацията „смесени части месо“ да е посочена в близост до търговското наименование. Потребителят следователно ще бъде добре информиран за естеството на продукта. Трето, наименованието на ензима и животинският му произход трябва да бъдат упоменати в списъка на съставките. Трябва да подчертая, че тук изискванията за етикетирането са по-строги от изискванията при продуктите, към които се добавят други съставки за същата цел, като кръвни протеини и разрешени добавки, но за които не се изисква допълнително етикетиране.

Ако бъдат посочени по-строги изисквания за етикетиране, те ще бъдат взети под внимание. Въпросният ензимен препарат вече се използва в няколко държави-членки като помощ за преработка без изисквания за етикетиране. Нашето предложение изяснява ситуацията и ще задължи държавите-членки да прилагат необходимите правила за етикетиране. В резултат потребителят ще бъде по-добре информиран. Освен това потребителите, и особено тези, които се нуждаят от по-голяма подкрепа, ще се възползват от наличието на по-евтини продукти от месо, тъй като ценните парчета месо се оползотворяват по-добре при обработката на месото.

Тази добавка според мен е пример за развитието на хранителния сектор в полза на потребителите. Не виждам причина за спирането ѝ и се надявам, че ще оцените напълно основателните причини, които съм посочил за одобряването ѝ. Имам ангажимент към Парламента; не казвам на хората какво да ядат, но ще им кажа какво ядат. Моята позиция е в съответствие с този ангажимент.

6.10. План за действие относно донорството и трансплантацията на органи (2009-2015 г.) (A7-0103/2010, Andres Perello Rodriguez) (гласуване)

6.11. Институционални аспекти на присъединяването на Европейския съюз към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (A7-0144/2010, Ramón Jáuregui Atondo) (гласуване)

6.12. Конференция за преразглеждане на Римския статут на Международния наказателен съд — Кампала, Уганда (B7-0265/2010) (гласуване)

- Преди гласуването на изменение 3:

Richard Howitt (S&D). – (EN) Г-н председател, в изменение 3 искам само да се замени „отбелязва“ с „приветства“.

(Парламентът приема устното предложение за изменение)

(За устни предложения за изменения, които не са внесени в Парламента: вж. протокола)

7. Обяснение на вот

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Г-н председател, имам високо мнение за Вас и Вашето председателство, но днес трябва да Ви възразя. Дадохте думата на много колеги, включително два пъти на г-н Lehne, на г-н Gollnisch и на г-н Fox. Аз също имам процедурен въпрос относно графика и той е важен. Искам да Ви помоля да проверите дали изменение 4 е незаконосъобразно. Знаем, че отхвърлихме изменението, но въпросът е принципен. Договорът не се отнася за 12 пленарни сесии годишно, а за 12 месечни пленарни сесии годишно. Изменението, внесено от г-н Fox, се опитва да съчетае августовската и септемврийската пленарни сесии в една седмица. Не става въпрос за две сесии през септември, а за една сесия през август и една през септември. Наистина искам да се изясни, че това е незаконосъобразно.

Председател. – Г-н Posselt, въпросът вече беше гласуван и не можем отново да го разглеждаме. Но можете да бъдете сигурен, че всички изменения относно графика са разгледани внимателно от председателството.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (EN) Г-н председател, членът на Комисията ни информира точно преди гласуването на точката относно тромбина. Можете ли да поискате от него да предостави статистически данни, с които да обоснове своето изявление, че е икономически изгодно за потребителите да заменят евтините части от месо и да ги поставят в продукти, подобни на говеждо месо, вместо да ги използват в колбаси и други продукти?

Искам да покаже статистическо доказателство, че е икономически по-изгодно за потребителите, тъй като все още не е доказано. Членът на Комисията също така направи сравнение с мляното месо, но знаем, че хигиенните стандарти за мляно месо не са същите като за обработените месни продукти, така че питам дали двете му изявления са верни. Ако е предоставил невярна информация на Парламента точно преди гласуването, това би било сериозна грешка. Искам да му изпратите писмо да обоснове изявленията си.

Председател. – Сега не разглеждаме тази точка, г-н Schlyter, а разглеждаме точката обяснение на вот. Разглеждаме точката обяснение на вот относно коригиращ бюджет.

Устни обяснения на вот

Доклад: Vladimír Maňka (A7-0158/2010)

Hynek Fajmon (ECR). – (CS) Гласувах против доклада на Vladimír Maňka, в който се разглежда бюджетът на ЕС за текущата година. Във време на икономическа криза, когато е важно да се намалят публичните разходи, не съм съгласен Европейският парламент да върви точно в обратната посока и рязко да увеличава разходите си.

Не съм съгласен Европейският парламент да назначава допълнително 150 служители, нито че той трябва допълнително да получи ново финансиране за асистентите извън това, което вече получаваме. Членовете на Парламента получават през тази година според доклада Maňka над 1500 евро месечно над допълнителните 1500 евро месечно според доклада на Helga Trüpel, с който се занимахме вчера.

Това ще струва на данъкоплатците допълнително 13,4 млн. евро годишно. Членовете на ЕП вече са обект на критика от страна на обществото за големите суми обществени пари, които получават. По-нататъшното им увеличаване ще бъде посрещнато от хората навсякъде в Европа със справедлив гняв и поради това не подкрепям предложението.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Обратно на предишния оратор подкрепям изменението на бюджета. Това не е изменение, което засяга само отчетността. То има много дълбок смисъл. Защо? Защото произтича от новата функция на Парламента като орган, на който са предоставени законодателни правомощия. Гласоподавателите очакват от нас, членовете на ЕП, че ще бъдем в състояние да разгледаме предложенията, направени от Комисията, и да ревизираме предложенията, направени от Съвета. Позволете ми да припомня, че всеки член на Комисията разполага с екип от стотина души, работещи с него. В момента на нас ни помагат само по един или двама души. Така че тук не говорим показно за спестовност. Това просто е резултат от една нова функция, нова роля. Искам да благодаря на докладчика г-н Мајка за неговия великолепен доклад.

Доклад: Miroslav Mikolášik (A7-0106/2010)

Кристиан Вигенин (S&D). – Г-н Председател, искам да кажа, че подкрепих докладите, свързани с трансплантацията на органи, плана за действие, както и доклада, свързан с качеството и безопасността на органите. Но искам да кажа, че има големи различия между страните-членки в това отношение и се надявам този план за действие и докладът за качеството и безопасността да помогнат на страните-членки да уеднаквят своите критерии и да бъдат използвани като прецедент за в бъдеще.

Казвам го, защото моята страна България е страната, в която има 35 пъти по-малко донори в сравнение с Испания и проблемите са свързани с цялата верига - от информацията до гражданите, до самата трансплантация и следтрансплантационното лечение. Няма мрежа от донорски бази, апаратурата не е достатъчно, не е надеждна базата данни за донорите. България не членува в Евротрансплант, а и не е осигурено следтрансплантационното лечение, няма изградени диспансери към болниците, които извършват трансплантации.

Ето защо се надявам този доклад и решенията на Парламента да бъдат стимул и тази директива да бъде приложена възможно най-скоро.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Г-н председател, аз също гласувах в подкрепа на доклада, тъй като той въвежда еднакви и задължителни изисквания по отношение на качеството и стандартите за човешките органи, използвани при трансплантации, във всички държави-членки и така гарантира защитата на донорите и реципиентите, като в същото време насърчава сътрудничеството между държавите-членки. С доклада дадохме възможност за по-добро качество на живот на тези хора — над 56 000 жители на Европейския съюз — които понастоящем чакат трансплантация на органи.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Аз също гласувах за този важен документ относно стандартите за качество и безопасност на човешките органи, предназначени за трансплантация. Наистина би било чудесно да се въведе и организира една обхващаща цялата Общност система за трансплантация на органи, която да бъде прозрачна и честна и която да гарантира качество и безопасност на равнище ЕС. Това е една от най-важните цели. Петдесет и шест хиляди граждани чакат донори и този недостиг на органи, предназначени за трансплантация, създава и други проблеми, престъпна дейност и проблеми, свързани с престъпността. Затова считам, че документът ще допринесе за създаването на подходяща система, която да осигури безопасни и надеждни методи за трансплантация на органи.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Г-н председател, гласувах в подкрепа на доклада и искам да поздравя г-н Mikolášik за отличната работа, която е свършил. Считам, че днес е важен ден, защото гарантирахме, че донорите и реципиентите на органи ще се ползват от единни стандарти и по-голяма безопасност. Надявам се, че това ще спомогне и за по-лесното сътрудничество между страните, поради което съм изключително доволен, че гласувахме в подкрепа на доклада с голямо мнозинство.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Г-н председател, приветствам доклада и новите европейски правила за даряване на органи. Ако някой почине в друга държава от Европейския съюз, защо неговите органи да не бъдат използвани, за да бъде спасен човешки живот? Ако някой с рядка съвместимост се нуждае от подходящ орган от друга европейска държава, със сигурност е разумно да се прилагат тези правила.

Макар че това не беше част от разискването, искам също да заявя личната си подкрепа за система, основаваща се по-скоро на изричното заявяване на нежелание за даряване на органи, отколкото на изричното заявяване на такова желание. Осемдесет процента от европейските граждани заявяват, че подкрепят даряването на органи, но само дванадесет процента имат карта за донор на органи. Трябва да намалим тази разлика.

Миналата година 25 души от моя избирателен район, Източна Англия, починаха, защото, макар и да бяха в списъка за даряване на органи, не бяха намерени донори навреме. В болниците „Аденбрук“ и „Папуърт“ в моя избирателен район разполагаме с европейски и световен експертен опит в белодробните и сърдечните

трансплантации. Нека дадем възможност на нашите хирурзи да си вършат работата. Нека дадем възможност на нашите пациенти да бъдат лекувани. Това е дарът на живота.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Г-н председател, мога само да се съглася с предишния оратор. Изключително съм благодарна, че докладът беше приет днес с голямо мнозинство. Имайки предвид, че в момента 56 000 европейци чакат за съвместим орган, за да могат да си осигурят сносно или високо качество на живот или дори просто за да оцелеят, е ясно, че спешно трябва да хармонизираме и подобрим стандартите и да осигурим на реципиентите достъп до органи от цяла Европа.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Аз също подкрепих приемането на документа, защото той със сигурност е стъпка в правилната посока. В същото време обаче, макар и да съм съгласен с тези принципи и с това, че ще се погрижим за качеството на донорите и органите, искам ясно да заявя, че това е едва първата стъпка в правилната посока. Ако искаме да постигнем съществено увеличение на даряването на органи, Съюзът се нуждае от много по-широка кампания, както и от мерки от профилактичен и информативен характер. Ако не продължим с насърчаване на даряването, струва ми се, че просто ще спрем по средата на пътя.

График на месечните сесии на Европейския парламент през 2011 г.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Г-н председател, първо, искам да Ви поздравя за начина, по който днес се справихте със сложната тема, любезно обяснихте тълкуването на председателството и отстоявахте позицията си. Ако не го бяхте направили, вероятно все още щяхме да бъдем тук. Не казвам, че съм съгласен с Вас, но не съм в позиция да изкажа мнение и затова приех становището Ви за правилно.

Второ, считам, че забележката на г-н Salatto е основателна, че се нуждаем от по-бързи и по-достъпни маршрути към и от Страсбург в полза на членовете на ЕП и на всички останали. Искам също да поздравя квесторите, включително моя сънародник Jim Higgins, и всички, които работят упорито да поставят летището Франкфурт-Хаан редом с летищата във Франкфурт и Страсбург от гледна точка на транспорта.

И накрая, искам да кажа по отношение на цените за пренощуване в Страсбург, че би било хубаво да бъдат едни и същи през седмиците, в които заседаваме в Парламента, и тези, в които не заседаваме. Това би направило Страсбург по-привлекателен, защото е красив град. Разбирам защо сме тук и когато сме тук, сме много щастливи.

Доклад: Miroslav Mikolášik (A7-0106/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Г-н председател, гласувах в подкрепа на резолюцията относно трансплантацията на човешки органи. Много хора умират всеки ден, защото страдат от функционална недостатъчност на даден орган и защото няма органи в наличност. ЕС може да помогне на чакащите органи пациенти от цяла Европа и така да спаси човешки живот. Нуждаем се от добре координирана система за даряване и трансплантация на органи.

Искам още веднъж да подчертая нещо много важно от политическа гледна точка: а именно, принципа на доброволното и платено даряване на човешки органи. По данни на Световната здравна организация и Съвета на Европа в няколко държави по света се дават огромни суми за даряване на органи. Има дори сведения, че умишлено се убиват хора, за да им бъдат взети органите: такъв например е случаят с практикуващите Фалун Гонг в Китай.

Известни са и случаи в някои страни, при които медицинският риск за донора е висок и трансплантациите често се извършват при много лоши медицински условия. И накрая, искам да благодаря на онези, които иницираха резолюцията, която приехме днес, и специално на нашия докладчик, г-н Mikolášik.

Резолюция: Добавки в храни, различни от оцветители и подсладители (включване на тромбин от говежди или свински произход) (B7-0264/2010)

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (SV) Г-н председател, аз и останалите шведски консерватори гласувахме срещу предложението за забрана на тромбина. Предложението на Комисията призовава за ясно етикетирание на месото, което е било залепено по такъв начин, и посочва, че то не трябва да бъде допускано в ресторанти и големи обществени заведения, където се сервира храна, тъй като в такива места е трудно на клиентите да бъде предоставена ясна информация.

Трябва да успокоим разискването относно лепилата за месо. Тромбинът естествено присъства в месото. За да се избегне тромбинът, ще бъде необходимо напълно да се спре консумацията на месо. Експертите на Комисията посочват, че тромбинът не е опасен за здравето и това мнение е доказано научно.

Важното е храната да е безопасна, а потребителите да не бъдат заблуждавани. Опаковката трябва да включва точна информация за тромбина и етикетите трябва да бъдат ясни.

Защо да забраняваме тромбина? Ако го направим, това би означавало да отворим кутията на Пандора. Наистина ли е работа на политиките да управляват нашата храна? Докъде може да стигне това? Тук няма основания за ограничаване свободата на потребителите и правото им на свобода на избора.

Когато се стигне до политика на сплъщване по отношение на храна, която не е опасна или нездравословна, аз казвам: „Стига!“. Не налагайте забрана — вместо това направете правилата за етикетирането по-строги.

Renate Sommer (PPE). – (DE) Г-н председател, приемането на резолюцията днес, забраняваща тромбина в хранителните продукти, означава просто огъване под натиска на общественото мнение. Това е чист популизъм. Ние не изпълняваме задълженията си, ако не се опираме на научни доказателства. Какви са доказателствата? Какво е тромбинът? Тромбинът е естествен ензим. Той е част от кръвта и следователно от месото. В телата на всички ни има много тромбин. Ако го забраним като добавка в храни, можем ли да пропълим да съществуваме или ще трябва постепенно да се самоотстраним като опасни отпадъци?

Разбира се, не трябва да допуснем потребителите да бъдат заблуждавани от продукти, които изглеждат и са направени да изглеждат като други продукти. Можем да постигнем това, използвайки етикети съгласно новия регламент за етикетирането на хранителните продукти. Ще гласуваме на първо четене по този регламент през юни. Има редица правила, които не допускат заблуждаваща реклама, и също допълнително етикетирание за специални продукти. Комисията предложи точно същото решение за етикетирането на продукти, в които като лепило се използва тромбин. Искам да посоча, че има голям брой подобни ензими, които не са забранени и продължават да се използват.

Anja Weisgerber (PPE). – (DE) Г-н председател, за мен защитата на потребителите е много, много важен въпрос и поради това съм против потребителите да бъдат заблуждавани или мамени по какъвто и да било начин. Ето защо аз се боря за по-добро етикетирание на имитациите на храна с регламент за етикетирането на хранителните продукти например. Призовавам Съветът да следва този подход, който се подкрепя също от Комисията.

Днес трябваше да гласуваме относно залепеното месо. Залепеното месо е месо, което е съединено заедно и се продава като висококачествен продукт. По мое мнение това не би трябвало да става, по-конкретно когато потребителите не са наясно какво се случва. Днешното решение не беше лесно за мен. Комисията е предложила цялостни правила за етикетирание, но пак остава възможност потребителите да бъдат заблудени, защото е трудно да се докаже, че даден продукт съдържа тромбин. Това значи, че той може да бъде използван, но да не е посочен на етикета. Затова мисля, че изискването за етикетирание в този случай не е достатъчно. Сега гласувах в подкрепа на резолюцията и за забрана на тромбина.

Доклад: Ramón Jáuregui Atondo (A7-0144/2010)

Krisztina Morvai (NI). – (HU) През последните осем години посткомунистическата диктатура в Унгария системно потъква правата на унгарците. Освен това незаконно беше разпръсвана всяка улична демонстрация. С помощта на приблизително 100 отлични адвокати и юристи от Националната служба за правна защита по-голямата част от делата успяха да получат правна отговорност пред унгарските съдилища, но имаше и дела, като вече известното дело Букта, което се наложи да бъде заведено в Европейския съд по правата на човека в Страсбург.

Европейският съюз вече възнамерява, под маската на присъединяването към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, да разгуби гладко работещата система „Страсбург“. Призовавам всички унгарци и всички европейски организации за правата на човека да разгледат критично процеса и да протестират срещу факти като доклада Atondo, приет днес, който, както вече казах, подрива и разрушава европейската система за защита на правата на човека. Унгарското председателство не бива да позволява ускоряване на този опасен процес и следва да вземе превантивни мерки, което ще представлява историческа отговорност за Унгария.

Резолюция: Добавки в храни, различни от оцветители и подсладители (включване на тромбин от говежди или свински произход) (B7-0264/2010)

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Темата е доста чувствителна и широко обсъждана в Европейския парламент и, разбира се, в обществото като цяло. Все още считам, че забраната на някои продукти или добавки не е решение и вероятно трябва да се съгласим, че потребителят има правото да избере, след като

разполага с цялата информация, какво да купи и какво да консумира. От друга страна, контролирането на процеса ще бъде доста трудно. Днес, във времето на обществена осведоменост, с много достъпна информация, все пак трябва да формулираме определения, недвусмислени, разбира се, които са приемливи за обществото, така че когато хората купуват даден продукт, да могат да получат необходимата информация и да разберат какви са неговите съставки. Затова считам, че са необходими повече консултации с обществото, с неговото образование и може би допълнителни консултации с учени.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Г-н председател, гражданите на Европа са прави. Те искат неподправени храни и честни политики.

Уважавам подобно обществено мнение. Не можем просто да пренебрегнем общественото мнение и да го отхвърлим като популизъм. Не е такава. Трябва да обърнем внимание на това, което нашите граждани ни казват. Ако нашите избиратели и нашите граждани са на мнение, че истинското месо трябва да е истинско месо и че не трябва да е направено от парчета месо, слепени заедно, тогава трябва да се уверим, че месото не се произвежда по такъв начин. Затова гласувах против тромбинът да се използва като „лепило за храна“.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Г-н председател, аз също гласувах в подкрепа на резолюцията за забрана на използването на тромбин като хранителна добавка, тъй като доводите на члена на Комисията не ме убедиха. Не искаме слепено месо в Европа. Дори и тромбинът да е ензим, който не е вреден за здравето, когато се използва за слепване на парчета от месо за направата на голямо стегнато парче месо, рискът от бактериални инфекции вероятно е значително увеличен. От друга страна, взетото днес решение е явно в полза на потребителите в Европа и в опозиция на чисто финансовите интереси на промишлеността. Потребителите, които искат пържола, трябва да получат пържола, а не парче слепено месо. Това означава, че трябва да призовем Комисията да не разрешава използването на тромбин.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Г-н председател, настоящото разискване относно т. нар. слепена шунка показва, че някои производители не са честни с потребителите. Искам всички храни да бъдат етикетирани по такъв начин, че да не е възможно да подведат потребителите. Ако този ензим се използва, потребителите трябва да могат да го открият сред съставките. Това е основата за ефективна и честна защита на потребителите. Нашата задача е да гарантираме, че възрастните потребители имат достатъчно информация, за да вземат решения в свой интерес.

И последно относно слепената шунка. Все още не сме обсъдили с потребителите дали я искат, или не. Но е важно поне да знаят какво ядат в действителност.

Доклад: Andres Perello Rodriguez (A7-0103/2010)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Приветствам плана за действие и затова гласувах в негова подкрепа. Това е стъпка в правилната посока и за да решим проблема, трябва всички да работим заедно. Мерките на равнище Европейски съюз ще ни дадат възможност да подпомогнем усилията на държавите-членки да гарантират качеството и безопасността на донорството и трансплантацията на органи, да се справят по-добре с проблемите, произтичащи от липсата на органи, и в същото време да повишат ефективността на системата за трансплантации. Планът за действие, който беше одобрен, ще даде на държавите-членки възможността да използват изложените от нас десет приоритетни мерки като основа, за да съставят по-добре своите национални планове за действие. Задължени сме, в рамките на нашата компетентност, да оказваме съдействие за постигане на високо равнище на опазване на здравето в целия Европейски съюз.

Доклад: Ramón Jáuregui Atondo (A7-0144/2010)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Господин председател, госпожи и господа, присъединяването към Европейската конвенция несъмнено представлява напредък в процеса на политическата интеграция на Европейския съюз, чиято система за защита на основните права се допълва и утвърждава чрез въвеждането на Хартата на основните права в първичното законодателство.

Предоставянето на правото Парламентът да назначава и изпраща определен брой представители в Парламентарната асамблея на Съвета на Европа по време на избора на съдии за Европейския съд по правата на човека, е от изключителна важност и от голямо политическо значение според нас. Нека припомним, че насърчаването на правата на човека е една от основните ценности на Европейския съюз, заложили в първоначалния Договор.

Искам да подчертая също, че важността на конвенцията и съдебната практика на Европейския съд по правата на човека очертават нова правна регулаторна рамка, която полага основните принципи в областта на

гражданските свободи, правосъдието и вътрешните работи най-вече с оглед на новите форми на интеграция и хармонизация, приложени с влизането в сила на Договора от Лисабон и приемането на Програмата от Стокхолм.

Конвенцията ще играе и ролята на допълнителна правна мярка, която позволява подаването на жалба в Европейския съд по правата на човека срещу действие или бездействие на европейските институции или определена държава-членка в рамките на прилагането на европейското право.

Накрая, от съществено значение е, че чл. 1 на Европейската конвенция ще активизира защитата не само на гражданите на Европейския съюз и други лица в рамките на територията на Съюза, но и на лица, попаднали под нейната юрисдикция, дори ако се намират извън територията на Съюза.

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Господин председател, госпожи и господа, подкрепям присъединяването на Европейския съюз към Европейската конвенция за правата на човека, защото, както ясно се обобщава в доклада Atondo, конвенцията представлява напредък в процеса на европейска интеграция. Това е стъпка към политическото обединение и ясно послание за съгласуваност между Съюза и държавите от Съвета на Европа и политиката за правата на човека, която ще укрепи доверието към Европа от трети страни. Накрая, конвенцията представлява ясен стремеж за хармонизиране на въпроса за правата на човека и основните свободи на законодателно и съдебно равнище.

Благодарение на Договора от Лисабон за първи път Европейският съюз се превръща в международен субект със собствена правна идентичност. Надявам се, че подписването на конвенцията е само една от първите стъпки към утвърждаването на Европейския съюз като единствена структура на равнището на международни преговори на високо равнище.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Г-н председател, по-сдържан съм относно настоящия въпрос в сравнение с членовете на ЕП, които се изказаха преди малко.

Действително, погледната отвън, идеята европейското право да попадне под юрисдикцията на Европейския съд за правата на човека е твърде привлекателна. Фактът, че националното законодателство може да бъде, както вече се случило, осъдено от Съда по-скоро буди тревога. Въпреки това обаче начинът, по който националната юрисдикция прилага законите, показва, че европейското право попада извън техния обхват, още повече предвид това, че европейското право например в моята родина, Франция, отдава предимство на чл. 55 от нашата конституция пред френското вътрешно законодателство.

Някои може би все пак се питат дали процедурата няма да доведе до известно припокриване. Действително, от една страна, европейското право в редки случаи е пряко приложимо в рамките на държавите-членки — първо трябва да бъде транспонирано в националната правна уредба чрез вторично законодателство.

От друга страна, Съдът на Европейския съюз в Люксембург показва, че силно се стреми към защитата на основните права. Съдът възприе също така настоящото законодателство след приемането на Хартата на основните права. Опасението се състои в това, че накрая по-скоро може да се окаже, че производството се проточва, особено предвид това, че някои хора изискват назначаването на предварителна процедура. Ето защо бихме предпочели да беше направено разграничение между съгласуваност с правилата и участие в процедура на обжалване.

Резолюция: Конференция за преразглеждане на Римския статут на Международния наказателен съд, която ще се проведе в Кампала, Уганда (B7-0265/2010)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Г-н председател, в момент, когато в Тайланд се случват толкова трагични събития, не можем да не оценим необходимостта да бъдат давани под съд тежките престъпления, извършени срещу цивилното население.

Миналият опит обаче не е така насърчителен в сравнение с посоченото вчера по време на разискването от няколко членове на ЕП. При първия Международен наказателен съд тези, които без никаква военна цел решиха да употребят напалм, за да запалят цивилното население в Дрезден; тези, които решиха да употребят атомна радиация, за да унищожат цивилното население в Хирошима и Нагасаки; и тези, които решиха да убият пленените полски офицери, застрелвайки ги в тила, бяха съдени, а би трябвало да бъдат сред обвиняемите. Резултатите от работата на бившия Международен наказателен съд относно бивша Югославия, особено по делото Милошевич и делото Шешел, също не е задоволителна.

По отношение на създаването на доверителен фонд, ако държавите-членки се задължават да участват финансово, означава ли това, че Европа ще обезщети жертвите на геноцид, които се извършва извън нейната територия?

Стотици хиляди, всъщност милиони хора попадат в тази категория. Боя се, че се намесваме в нещо действително сложно. Идеята да се занимаваме с победените страни, въпреки уверението, което понякога дават, с оглед постигането на мирно споразумение би била равностепенна на риск от зараждането на конфликти с неопределена продължителност. Това са основните причини за въздържането ни по отношение на настоящия доклад.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (LT) Гласувах в подкрепа на резолюцията относно Конференцията за преразглеждане на Римския статут на Международния наказателен съд, която ще се проведе в края на месеца в Кампала, Уганда.

През 1998 г. 138 държави взеха решение да основат Международен наказателен съд и приеха Римския статут, въз основа на който настоящият съд функционира вече седем години от 2003 г. насам. Настъпи времето Римският статут да бъде преразгледан — в частност така наречените „временни разпоредби“, относно които не можахме да постигнем споразумение през 2002 г. Всички държави-членки на ЕС ратифицираха Римския статут. Въпреки това обаче част от нашите партньори като САЩ, Русия и Китай не се присъединиха към работата на Международния наказателен съд. Сднешната резолюция Европейският парламент отново призовава тези държави да ратифицират Римския статут и да сътрудничат на Международния наказателен съд. През 21 век лицата, отговорни за геноцид, престъпления срещу човечеството и военни престъпления трябва да очакват не само морално осъждане от международната общност, а наказателни санкции. Такива престъпления не могат да останат безнаказани.

Писмени обяснения на вот

Искане за консултиране с Европейския икономически и социален комитет (член 124) — Искане за консултиране с Комитета на регионите — Гражданска инициатива (член 125)

Carlos Coelho (PPE), в писмена форма. – (PT) Наред с ускоряването на действието на механизмите за вземане на решения Договорът от Лисабон допринася и за борбата срещу дефицита на демокрация, като засилва ролята на националните парламенти и на Европейския парламент и акцентира върху упражняването на правата на европейското гражданство. Въвеждането на петицията за изменение на законодателството или правото на гражданска инициатива, както беше назовано, има изключително значение. Новият инструмент позволява на група от не по-малко от един милион граждани от значителен брой държави-членки да приканят за законодателна инициатива от страна на Комисията по въпроси, за които те считат, че е необходим юридически акт на Съюза.

Договорът от Лисабон внася яснота и по отношение на значението на консултациите и диалога с другите институции и органи, с гражданското общество, както и със социалните партньори. Считам, че Европа трябва да бъде Европа на гражданите и това може да се постигне единствено, ако я направим по-демократична и прозрачна. Във връзка с това съм съгласен, че трябва да се търсят становищата на Европейския икономически и социален комитет и Комитета на регионите.

Препоръка за второ четене: Claude Moraes (A7-0117/2010)

Alfredo Pallone (PPE), в писмена форма. – (IT) Сигурно изглежда, че повтарям казаното от мен вчера по отношение на доклада на г-н Tavares. Но проблемът с бежанците е европейски проблем и не може да бъде оставен на националните правителства да го управляват и заради географските и икономически различия.

Затова подкрепям създаването на фонд на европейско равнище. Създаването на такъв фонд трябва да има две цели: да подкрепя бежанците, които пристигат в нашите държави, често на нашите брегове, търсейки помощ, а също и държавите, в които пристигат мнозинството отчаяни хора заради географското им положение.

Проблемът е и трябва да бъде европейски проблем и не можем да оставим някои държави да се справят сами. Надявам се, че фондът ще бъде началото на подход, който разглежда въпроса повече като европейска инициатива и дух на солидарност.

Препоръка за второ четене: Anni Podimata (A7-0128/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), в писмена форма. – (RO) Предложението за директива относно посочването на консумацията на енергия и други ресурси от продукти, свързани с енергопотреблението, на етикетите и стандартна информация за продуктите, заедно с двете предложения относно енергийните характеристики на сградите и относно етиктирането на гуми по отношение на горивната ефективност, съставлява пакета за енергийна ефективност, внесен от Комисията през ноември 2008 г. Гласувахме за него, защото чрез

споразумението, подписано между Парламента, Съвета и Комисията, постигнахме въвеждането на по-добра система за етикетирание.

Етикетите ще съдържат повече информация за потреблението на енергия за домакински уреди и продукти, свързани с енергопотреблението. В бъдеще етикетиранието ще се прилага и за консумиращи енергия продукти, предназначени за промишлена и търговска употреба, което не беше възможно досега. Не на последно място, всякакъв вид бъдещи реклами, в които се рекламира цената или енергийната ефективност на категориите продукти, също трябва да включва енергийния им клас.

Предоставянето на точна, подходяща и съпоставима информация за енергийното потребление на продукти, свързани с енергопотреблението, ще даде възможност на потребителите в бъдеще да взимат правилни и ефективни решения, като по този начин намаляват както енергийното си потребление, така и разходите на домакинството.

John Attard-Montalto (S&D), *в писмена форма*. – (EN) Малтийското правителство е против препоръката за второ четене относно посочването на консумацията на енергия и други ресурси от продукти, свързани с енергопотреблението, на етикетите и стандартна информация за продуктите.

Посочената причина е, че националистическото правителство изразява несъгласие с изложението на мотивите в доклада, и в частност със следната фраза: „Строителните продукти, които оказват значително влияние върху консумацията на енергия, също се включват в този списък.“ Немислимо е, че правителството не е съгласно с препоръката на тази основа. Можеше да даде съгласието си за препоръката и да посочи, че има резервации по отношение на строителните продукти, които оказват значително влияние върху консумацията на енергия.

Безполезна е правителството да бъде за енергийната ефективност, когато потенциалното енергоспестяване може да се постигне чрез етикетирание на някои от тези продукти, като се има предвид, че на сградите се дължат 40% от общото потребление на енергия в Европейския съюз.

Zigmantas Balčytis (S&D), *в писмена форма*. – (LT) Подкрепих този важен доклад. Директивата за енергийното етикетирание трябва да изиграе основна роля за постигане на целта на Европейския съюз за енергийна ефективност от 20% до 2020 г. В този контекст тя има ключова роля по отношение на борбата срещу изменението на климата, преминаването на Европейския съюз към ефикасна, устойчива и конкурентоспособна икономика и укрепването на енергийната сигурност на Европа. Нашата цел е да проправим пътя към ситуация от обща полза, в която печели както пазарът, така и потребителите, като се гарантира достъпът на всеки потребител до подходяща информация и пълната му осведоменост за въздействието на неговия или нейния избор. В тази рамка съгласието, постигнато по Директивата за енергийното етикетирание, носи важна добавена стойност. Приветствам позицията, изложена от Европейския парламент, за запазване на модела за „скала А-Г“, която, според проучването, е най-удобна и лесна за разбиране от страна на потребителите. Налице е задължение да се включи препратка към енергийните етикети във всички реклами на всички свързани с енергопотреблението продукти, в която се оповестява информация, свързана с цената и енергопотреблението.

Jan Březina (PPE), *в писмена форма*. – (CS) Доволен съм, че новото законодателство за енергийната ефективност на продуктите най-накрая беше прието след дълго противоборство между Европейския парламент и Съвета, както и че имах честта да бъда докладчик в сянка от името на групата на Европейската народна партия. Разширението на клас А дава възможност да се направи разграничение между постоянно увеличаващите се групи от енергоспестяващи уреди, като същевременно мотивира производителите да произвеждат възможно най-енергоспестяващи уреди. Също така е важно, че няма нарастване на броя класове за посочване на консумацията на енергия на отделни продукти, защото това запазва яснотата на цялата идея. Фактът, че има общо седем нива, дава възможност на потребителите да вземат ефективни решения при избора на стоки на пазара, като по този начин им се помага да намалят енергийните си разходи чрез поведението си. По отношение на новите точки, свързани със задължението да се посочват енергийните класове на продуктите в рекламните материали, считам за успех, че това задължение в било ограничено до реклами, в които се оповестява информация за цената и енергопотреблението на продукта. За щастие надделя виждането, че регулирането на рекламата е приемливо само в случай на нужда и то само доколкото е необходимо.

Edite Estrela (S&D), *в писмена форма*. – (PT) Гласувах за препоръката, защото тя ефективно помага на европейските потребители да изберат продукти, които използват по-малко енергия или които косвено водят до консумацията на по-малко електроенергия. С приемането на препоръката Европейският парламент допринася за доближаване към осъществяването на целта на Европейския съюз за подобрене на енергийната ефективност с 20% до 2020 г. Това е един балансиран текст, който гарантира ситуация, която е от полза за пазара и потребителите.

Diogo Feio (PPE), *в писмена форма.* – (PT) Тази инициатива, подобно на онази, за която гласувахме вчера, относно енергийните характеристики на сградите, е част от законодателния пакет за енергийна ефективност, който беше представен от Комисията през ноември 2008 г. и беше обект на големи разисквания в Парламента, Комисията и Съвета; най-накрая вече се постигна съгласие относно окончателния текст.

Освен че оказва положително въздействие за околната среда, за европейската цел за намаляване на емисиите и за създаването на икономика, която е устойчива от гледна точка на енергетиката, тази инициатива е добра и защото поставя потребителите в основата на решението. С правилната маркировка и етикети потребителите вече ще знаят точно какво получават и ще могат да направят избор въз основа на критерии като енергийна ефективност и най-ниската цена за околната среда.

José Manuel Fernandes (PPE), *в писмена форма.* – (PT) Директивата за енергийното етикетиране гарантира, че потребителите ще получат адекватна информация благодарение на задължителното включване на енергийния етикет в рекламите. В контекста на европейските усилия за постигане на енергийна ефективност и намаляване на консумацията на енергия, заедно с борбата срещу изменението на климата, от съществено значение е обществеността да се мобилизира за тази кауза. Това може да се постигне само ако на потребителите се предостави ясна и ефективна информация за консумацията на енергия на закупени продукти или продукти за продажба. По този начин всички членове на европейската общественост ще вземат участие в борбата срещу изменението на климата. От изключително важно значение е да се гарантира, че потребителите могат съзнателно да направят по-щадящ околната среда избор. Както вече гарантира директивата, нивата на консумация на енергия на продуктите се оценяват спрямо универсални критерии и параметри, които позволяват да бъдат сравнени по начин, на който може да се вярва. Това ще доведе до увеличение на доверието в техническата оценка и информацията, посочена на етикетите. Затова директивата има важна роля за консолидирането на Стратегия 2020, и в частност подобряването на енергийната ефективност с 20% до 2020 г.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *в писмена форма.* – (PT) След гласуването продуктите, свързани с енергопотреблението — независимо дали за битови, търговски или промишлени цели — трябва да започнат да посочват новия етикет за енергийна ефективност с цел по-доброто информиране на потребителите. Директивата, приета днес от Европейския парламент, включва разпоредба за новите видове класове за енергийна ефективност, които ще бъдат добавени, като това важи и за продукти, които консумират енергия по косвен начин, като например прозорци.

Някои от подробностите са спорни, като например фактът, че форматът на етикетите ще се основава на класове между А и G — подобно на тези, които вече се използват за хладилниците — с евентуално добавяне на класовете А+, А++ и А+++; по принцип, общият брой класове трябва да бъде ограничен до седем. Въпреки това директивата изглежда разполага с правилната цел.

Всички реклами на продукти, свързани с енергопотреблението или цените им, трябва да включват препратка към класа за енергийна ефективност. Посочената информация трябва да ръководи избора на потребителите към продукти, които консумират по-малко енергия или косвено водят до използване на по-малко енергия.

Затова, в бъдеще, всички реклами, в които се оповестява цената или енергийната ефективност на хладилници, перални машини или печки, трябва да посочват енергийния клас на продукта.

Jarosław Kalinowski (PPE), *в писмена форма.* – (PL) Много се говори за правата на потребителите да бъдат информирани за храните, домакинското оборудване или уредите, които купуват. Искаме да знаем от къде идват те и как са били направени, както и хранителните стойности на храните. В контекста на изменението на климата всички искаме да защитим околната среда и да предотвратим необичайното време и затова, когато избираме храни или стоки за бита, ние се ръководим от екологични принципи. Затова е важно потребителите да бъдат наясно с това колко електроенергия консумират уредите им и затова смятам, че те имат правото тази информация да бъде посочена на етикетите. Поставянето на информация на етикетите на продуктите показва и високото качество на продукта. Тогава това може да бъде инструмент за защита на европейския пазар от евтини имитации на уреди от държави извън Европейския съюз.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *в писмена форма.* – (FR) Гласувах за доклада. Той признава, че пазарът не е в състояние да гарантира рационално енергопотребление. Това определено представлява и отстъпка, която отразява нашите аргументи, което приветствам. Също така приветствам и посоченото желание за хармонизация „отгоре-надолу“ на енергоспестяващото етикетиране. За съжаление обаче никъде не се предлага посочване на общия екологичен отпечатък на етикетите на продуктите, когато наистина трябва да го въведем възможно най-бързо.

Nuno Melo (PPE), *в писмена форма.* – (PT) Европейският съюз продължава решително да търси най-добрите начини за гарантиране на високи постижения в областта на енергийната ефективност с цел да се постигне подобряване на енергийната ефективност с 20% до 2020 г. Новото етикетирание е много подходящо за потребителите, защото им позволява достъп до по-добра информация, така че те да направят напълно информиран избор и да осъзнаят въздействието си върху въпросите, свързани с енергийната ефективност. Това означава повишаване на информираността на потребителите относно последиците, свързани с енергопотреблението, от своя избор, когато искат да купят потребителска стока, която оказва въздействие върху енергийната ефективност. Одобрието на директивата е особено важно за повишаване на тази информираност. Ето защо гласувах в подкрепа.

Andreas Mölzer (NI), *в писмена форма.* – (DE) Ако етикетите за консумацията на енергия бъдат въведени, то, при условие че са лесно разбираеми, скоро ще стане ясно дали ще бъдат приети от потребителите или не. Информационността на обществото се е променила в тази област и потребителите обръщат по-голямо внимание на класовете за енергийна ефективност по-специално в случая с електрическите уреди. Разбира се, процесът на възлагане на обществени поръчки трябва да даде добър пример в това отношение. На държавите-членки обаче не трябва да се казва, че могат да купуват само продукти с най-високите нива на производителност, които принадлежат към най-високия клас за енергийна ефективност. Особено в момент, когато всички ще трябва да правят икономии, покупната цена ще бъде все по-решаващ фактор. Наличните възможности в процеса на възлагане на обществени поръчки не са посочени достатъчно ясно, заради което се въздържах.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE), *в писмена форма.* – (LT) Гласувах за резолюцията относно етикетиранието на продукти, свързани с енергопотреблението, и предоставянето на основна информация на потребителите. В Парламента често говорим за правата на гражданите — за правото на избор, правото на достъп до точна и коректна информация. Според мен това е особено важно във всички сфери на живота. В този случай въпросът е свързан с енергопотреблението и енергийната ефективност. Хората в действителност искат да пестят енергия и повечето правят това поради две причини — икономически и екологични. Днес, с напредъка на технологиите, когато гражданите имат възможност да избират електрически уреди съобразно енергийната им ефективност, етикетиранието, за което постигнахме съгласие, също ще помогне на потребителите да направят съзнателен избор и да допринесат за енергоспестяването (затова и гражданите биха избрали по-икономични уреди) и опазването на околната среда. Не се съмнявам, че когато европейците видят количеството консумирана енергия, те ще се възползват от възможността да изберат по-ефективни и шадящи околната среда продукти и оборудване. Отново приветствам позицията на Европейския парламент по въпроса и се надявам, че тези решения ще се превърнат в истински стимул и възможност за осъществяване на ангажиментите ни за намаляване на енергопотреблението до 2020 г.

Alfredo Pallone (PPE), *в писмена форма.* – (IT) Преработката на Директивата за енергийното етикетирание има за цел да разшири обхвата на информацията, посочена на етикета, за да включва всички продукти, свързани с енергопотреблението, а не само домакинските уреди.

Директивата е част от плана за действие за устойчиво потребление и производство и за устойчива промишлена политика и също така предвижда инициативи за стимули и обществени поръчки. Тя ще установи опорната точка на една интегрирана и устойчива политика от екологична гледна точка. Един от най-спорните въпроси се отнася до това какъв вид скала да се използва, за да се избегне объркване сред потребителите: беше взето решение да се запази затвореното оформление на „скалата A-G“, след като Европейският парламент прие резолюция в това отношение.

Оценките за енергийна ефективност ще бъдат посочени и във всички реклами, които съдържат информация за енергийното потребление или за цената на продуктите. Поради посочените от мен причини съм съгласен с позицията, застъпена от г-жа Podimata, и подкрепям доклада.

Aldo Patriciello (PPE), *в писмена форма.* – (IT) Директивата за енергийното етикетирание играе решаваща роля за постигането на целта на Европейския съюз за енергийна ефективност от 20% до 2020 г. Тя носи важна добавена стойност както за пазара, така и за потребителите. По-специално, задължителното упоменаване на енергийния етикет в рекламите ще сложи край на погрешното информиране на крайните потребители, като им предостави цялата информация, необходима, за да направят своя избор при пълна информираност.

Същевременно, поради твърдото настояване на Парламента, въвеждането на отворено оформление на скалата беше избегнато и беше гарантирано запазването на модела „скала A-G“, която до момента има доказана стойност за потребителите. Освен това добавянето на клауза за общ преглед позволява задълбочено преразглеждане в светлината на техническото развитие и разбирането на етикета от потребителите не по-късно от 2014 г. Това е още една гаранция за това, че удобната за потребителите скала, утвърдена до момента, ще

остане непроменена поне до провеждане на преразглеждането. Затова убедено повтарям, че напълно подкрепям директивата.

Rovana Plumb (S&D), *в писмена форма.* – (RO) Гласувах за доклада, защото чрез включването на всички продукти, свързани с енергопотреблението, изменението на Директивата за енергийното етикетироване ще позволи да се постигне намаляване в размер на 4 млн. евро на разходите за транспониране за всяка мярка за изпълнение, актуализирана и създадена от нулата (ако ще се използват регламенти или решения вместо директиви). Това ще доведе и до допълнително намаление в размер на приблизително 78 млн. тона емисии въглероден диоксид. В бъдеще етикетите за енергийна ефективност ще се прилагат за консумиращи енергия продукти, предназначени за промишлена и търговска употреба като хладилни складови помещения, търговски витрини, промишлени уреди за готвене, автомати (за продажба на сандвичи, закуски, кафе и така нататък), промишлени мотори, продукти, свързани с енергопотреблението, включително строителни продукти, които не консумират енергия, но „оказват голямо пряко или непряко въздействие“ върху енергоспестяването като прозорци и каси на врати.

Един важен фактор за гарантиране на правилното прилагане на директивата е гарантиране на всеки гражданин достъп до точна информация и информиране на потребителите относно въздействието на направения от тях избор. Предоставянето на точна, подходяща и съпоставима информация за конкретната консумация на енергия от продукти, свързани с енергопотреблението, ще помогне на крайните потребители да направят избор въз основа на потенциала за енергоспестяване с цел да се намалят разходите им за енергопотребление в дългосрочен план.

Teresa Riera Madurell (S&D), *в писмена форма.* – (ES) Гласувах в подкрепа на доклада Podimata, защото смятам, че Парламентът и най-вече групата на Прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент (S&D) са успели да постигнат изключително важен напредък по отношение на ключовата директива за постигане на целта за енергийна ефективност, която сами си поставихме. Не само успяхме да запазим „скалата A-G“, която е позната и приета от европейските потребители, но и гарантирахме, че вече е задължително да се включва препратка към енергийния етикет на домакинските уреди, при условие че е включена информация за цената в промоционалните и рекламни материали. Друг важен аспект, въведен от Парламента, е задължението на Комисията да изготви приоритетен списък с продукти, свързани с енергопотреблението, включително някои строителни материали, които могат да бъдат обект на мерки за бъдеще. На последно място, като се има предвид водещата роля, която трябва да бъде поета от обществения сектор, смятам, че е от съществено значение за администрациите да се сдобият с продукти, които принадлежат към най-високия клас за енергийна ефективност, в обществените поръчки.

Доклад: Vladimír Maňka (A7-0158/2010)

Sophie Auconie (PPE), *в писмена форма.* – (FR) Докладът на г-н Маňка предлага няколко изменения на бюджета на Европейския парламент за 2010 г. Гласувах в подкрепа на доклада, и по-специално за мерките, които следват от влизането в сила на Договора от Лисабон от 1 декември 2009 г. Те включват увеличаване на разходите за асистиенти на членовете на ЕП с по 1 500 евро на месец. Увеличението има за цел да облекчи членовете на ЕП при изпълнението на новите им задължения, произтичащи от Договора от Лисабон, който значително разширява обхвата на действие на Парламента, като по този начин увеличава влиянието му при вземането на решения в ЕС. Парламентът трябва да увеличи експертните си умения по законодателни въпроси, за да бъде равен на Комисията и на държавите-членки. Ние представяваме европейските граждани и се нуждаем от съответните ресурси, ако искаме да защитим интересите им. Ето защо подкрепих доклада.

Göran Färm (S&D), *в писмена форма.* – (SV) Считаю, че комисииите, които след влизането в сила на Договора от Лисабон ще бъдат по-натоварени, трябва да бъдат подпомогнати. Това оправдава едно увеличаване на персонала на секретариата на Парламента и на групите в тези комисии. Обаче не споделям мнението, че членовете на ЕП се нуждаят от по-голям персонал. Искам да видя как ресурсите на Парламента се подпомагат преди всичко чрез преразпределяне и чрез мерки за подобряване на ефективността, така че общият бюджет да не се увеличава.

Като ръководител на група в комисията по бюджети от името на групата на Прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент заех тази позиция и на преговорите с председателството на Парламента. В крайна сметка стигнахме до компромис в смисъл, че предложението сега ще бъде частично финансирано чрез икономии от 4,4 млн. евро. Все още смятам, че в предложението трябва да бъдат включени допълнителни икономии, но тъй като имах активна роля в преговорите, избрах да подкрепя постигнатия компромис.

Bogusław Liberadzki (S&D), в писмена форма. – (PL) Влизането в сила на Договора от Лисабон вероятно ще доведе до значително повишаване на натовареността на Парламента. По-специално това ще доведе до по-широко използване на обикновената законодателна процедура, което ще засегне около 95% от приетото законодателство. Допълнителните бюджетни и човешки ресурси ще позволят на Парламента да изпълни новата си роля на съзаконодател заедно със Съвета.

Mairead McGuinness (PPE), в писмена форма. – (EN) Подкрепих доклада Маїќа за изменение на бюджета на Европейския парламент, като напълно съзнавам чувствителността на темата за увеличените бюджети в момент, когато гражданите са приканени да приемат по-ниски заплати и когато се губят работни места. Заради Договора от Лисабон работата в Европейския парламент безспорно нарасна. Възнамерявам да използвам сумата за допълнителна помощ, за да осигурия възможност за работа на някои студенти от многото, които кандидатстват за работа в моя офис.

Това ще им даде заплата и ценен опит, който, надявам се, ще им помогне в бъдещата им кариера. Обаче считам, че Парламентът трябва да преразгледа цялостните ни методи на работа и на формиране на персонала с цел да се подобри нашата ефективност и ефикасност.

Nuno Melo (PPE), в писмена форма. – (PT) Договорът от Лисабон даде на Парламента нови правомощия. Това означава допълнителна административна работа, така че членовете на ЕП имат нужда от квалифицирани съветници. Новата ситуация създава два проблема: повишени разходи, произтичащи от необходимостта от повече сътрудници, както и допълнително пространство, за да могат те да изпълняват задълженията си при добри условия на труд. Ситуацията води до повишаване на разходите. Трудно е да се обясни това по време на сегашната криза, но ако работата на Парламента трябва да бъде на ниво, той трябва да разполага с необходимите финансови и човешки ресурси. Ето защо гласувах „за“.

Alfredo Pallone (PPE), в писмена форма. – (IT) Гласувах в подкрепа на доклада. Това може да изглежда като демагогия или друга групова привилегия, но в случая не е така. Измененията на бюджета са важни и от съществено значение за правилното управление на жизнеспособността и дейността на Парламента.

Като членове на Европейския парламент след приемането на Договора от Лисабон ние сме призвани да поемем важна и ясна задача. Поради това са ни необходими сътрудници и експерти, които могат да ни помогнат в ежедневната работа. За това са необходими ресурси. Според мен, а надявам се и според моите колеги, тези ресурси ще доведат до още по-ефективна, ефикасна и целенасочена работа.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), в писмена форма. – (EN) Заедно с още 16 члена на ЕП от моята група аз се подписах и гласувах в подкрепа на изменението, отхвърлящо транша. Причината е, че според мен е изключително важно да покажем, че голяма част от членовете на ЕП не са съгласни с увеличаването на помощта за сътрудници по време на икономическа криза.

При окончателното гласуване обаче подкрепих доклада Маїќа, коригиращ бюджета на Парламента за 2010 г.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), в писмена форма. – (SV) Гласувах против доклада относно допълнителния бюджет за 2010 г. Увеличаването на помощта за сътрудници на членовете на ЕП с 1 500 евро на месец, за да може те да се справят с нарасналите ангажименти, произтичащи от Договора от Лисабон, не е разумно. Първо, не може да се наемат висококвалифицирани служители за 1 500 евро на месец. Второ, в работните помещения на Парламента няма място за нови служители. Трето, една част от бюджетните средства бяха извадени от резерва специално за изграждане на инвестиции. Четвърто, за бюджет 2011 г., категория 5, докладчикът, г-жа Türrpel, заяви, че добавките за секретарска работа не могат да бъдат гарантиране в бъдеще, докато не бъде направена оценка за ползата от тях. Смятам въпросното увеличение за неоснователно, тъй като добавките за секретарска работа и без това са високи, и то в момент, когато безработните, самотните жени, пенсионерите и други социално уязвими групи са принудени да правят жертви, за да спасят заплетения проект за еврото.

Доклад: Ryszard Czarnecki (A7-0096/2010)

Diogo Feio (PPE), в писмена форма. – (PT) В името на прозрачността — която гражданите изискват — и добрия ред, аз не мисля, че Съветът е свободен от задължението си да дава обществен отчет за средствата, които са му предоставени. Ето защо съм съгласен с решението на докладчика да бъде отложено решението относно освобождаването от отговорност на сметките на Съвета, докато бъде представена изискваната допълнителна информация.

José Manuel Fernandes (PPE), в писмена форма. – (PT) Подкрепям отлагането на решението относно освобождаването от отговорност във връзка с изпълнението на общия бюджет на Европейския съюз за

финансовата 2008 г. в интерес на прозрачността и дисциплината не само от гледна точка изпълнението на бюджета, но също и на пълния контрол върху използването на всички финансови ресурси на ЕС. Това ще даде на Съвета възможност да получи всички обяснения и информация, които са необходими за осигуряване на решение, одобрено от Парламента. Това е от абсолютно жизнена важност за доверието към европейските институции и общественото доверие към управляващите. Нещо повече, тук става дума за основно зачитане на политиките и указанията, определени от демократичните органи, и от тези, които са правно упълномощени да ги осъществят.

Alfredo Pallone (PPE), *в писмена форма*. – (IT) Процедурата по освобождаване от отговорност за изпълнението на бюджета е важна и законодателните и контролни функции на Парламента зависят от нея.

Не е необходимо отново да отбелязвам контролните правомощия, които Парламентът е придобил през годините, благодарение не на последно място на бюджетната процедура, въз основа на което той успя да превърне задължителното отчитане на европейските институции в сериозен и важен въпрос. Нещо повече, той е от основно значение също и в светлината на очакванията на нашите граждани.

Във време на криза като сегашната европейските граждани се призовават да направят изключителни жертви и ние трябва да провеждаме внимателен и точен контрол върху бюрократичните или действителните управленски разходи. Поради причините, които изложих, поздравявам докладчика и изразявам съгласието си.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *в писмена форма*. – (EN) Гласувах в подкрепа на доклада, защото съм съгласен с факта, че трябва да отложим решението за освобождаване от отговорност за октомври.

Konrad Szymański (ECR), *в писмена форма*. – (PL) Гласувах против освобождаването от отговорност по отношение на бюджета на Съвета за 2008 г., защото финансовата документация на Съвета беше получена в Парламента в последния момент. Контролът от страна на Европейския парламент върху финансите на Съвета е далеч от това да бъде прозрачен.

Доклад: Miroslav Mikolášik (A7-0106/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), *в писмена форма*. – (RO) През последните няколко години се наблюдава постоянно, бързо нарастване на необходимостта от трансплантации на органи в рамките на Европейския съюз. Макар че за момента недостигът на органи продължава да бъде най-голямото предизвикателство, пред което сме изправени, има много повече трудности, свързани с различните системи за трансплантации, които се използват в държавите-членки.

През 2008 г. Европейският парламент, посредством приетата през април резолюция, призова Европейската комисия да изготви директива, съдържаща правната рамка за гарантиране на качеството и безопасността на даряването на органи в рамките на Европейския съюз. Впоследствие Комисията внесе предложение за директива, което беше обсъдено в Европейския парламент и което съдържа следните три цели: гарантиране на качество и безопасност за пациентите в целия ЕС, осигуряване на защита на донорите и улесняване на сътрудничеството между държавите-членки.

Гласувахме в подкрепа на компромиса, постигнат между Парламента, Съвета и Комисията, тъй като се нуждаем от общи стандарти за качество и безопасност на равнище ЕС за осигуряването, транспортирането и използването на човешки органи. Това е мярка, която ще улесни обмена на органи и така ще бъде от полза за хиляди пациенти в Европа, които се нуждаят от такова лечение всяка година.

Zigmantas Balčytis (S&D), *в писмена форма*. – (LT) Подкрепям доклада относно стандартите за качество и безопасност на човешките органи, предназначени за трансплантация. С оглед на нарастващото търсене на трансплантации в Европейския съюз и дисбаланса между броя на чакащите за трансплантация пациенти и броя на дарените органи трябва да се стремим да избегнем комерсиализирането на донорството и да спрем незаконната търговия с органи. За тази цел трябва да прилагаме стриктно законодателство относно живите донори, да гарантираме прозрачността на списъците на чакащите за органи, да въведем строги правила за поверителност, за да защитим личните данни на донорите и чакащите за органи, и да определим степента на отговорност на лекарите. След като бъдат приети общи стандарти за качество и безопасност, ще бъдат създадени възможности за трансграничен обмен на органи и това може да увеличи броя на извършените трансплантации.

Regina Bastos (PPE), *в писмена форма*. – (PT) През последните пет десетилетия трансплантирането на органи се превърна в ефективна практика на световно равнище, която допринесе за подобряване на качеството на живот и повишаване на продължителността на живота на пациентите. Директивата установява правила, чиято

цел е да гарантират високи стандарти за качество и безопасност на човешките органи, предназначени за присаждане в човешкото тяло, за да се гарантира високо равнище на опазване на човешкото здраве. Директивата въвежда национални програми за качество, които определят стандарти и практики за процесите на трансплантации в държавите-членки. Тя също така излага в по-големи подробности процеса на осигуряване на органите и въпросите, свързани с информационната система.

Проследяемостта и защитата на донорите и реципиентите също заслужават специално внимание. Гласувах в подкрепа на доклада заради трите му главни цели: гарантиране на качество и безопасност за пациентите на равнище ЕС, осигуряване на защита на донорите и улесняване на сътрудничеството между държавите-членки. Все пак искам да подчертая, че програмите за трансплантации на органи трябва да спазват принципа на доброволно и неплатено даричество, вече залегнал в предишното законодателство за веществата от човешки произход, и че те не трябва да се продават под никаква форма.

Gerard Batten, John Bufton, David Campbell Bannerman и Derek Roland Clark (EFD), в писмена форма. – (EN) Партията за независимост на Обединеното кралство счита, че протичащото развитие и подобряване на действащата международна мрежа от бази и агенции за обмен на органи няма да бъде подпомогнато от опитите на ЕС да обсеби и регулира тази мрежа. Напротив, има вероятност даряването на органи в малкото държави, където има много донори, да намалее, ако търсенето на органи от големия брой държави, където има малко донори, бъде направено задължително от ЕС. Нещо повече — има вероятност във втория вид страни полученото като резултат изобилие от пратени от чужбина органи да намали даряването на органи и там. С оглед на това членовете на Партията за независимост на Обединеното кралство гласуваха против доклада.

Françoise Castex (S&D), в писмена форма. – (FR) Гласувах за проекта за директива относно стандартите за качество и безопасност на човешките органи, предназначени за трансплантация. Директивата обхваща всеки етап от веригата — от даряването до трансплантацията — и гарантира сътрудничество между държавите-членки. Ефективната система за трансплантации не се основава само на подкрепата на донорите; тя зависи и от правилното използване на информацията и качеството на мрежата, посредством която се споделя тази информация. Затова подкрепих идеята за създаване на европейска база данни с информация за наличните органи, както и на общоевропейска система за сертифициране, която да гарантира, че наличните човешки органи и тъкани са били получени законно. Наистина, за да се гарантира равен достъп до налични органи, органите трябва да се даряват само на доброволни начала, без никакво заплащане. Все пак принципът да не се заплаща за органи няма да попречи на живите донори да бъдат компенсирани, при положение че тази компенсация се свежда само до покриване на разходите и пропуснатите приходи в резултат на даряването. Подобна прозрачна, безопасна и ефективна система за даряване е единственият начин да се справим с трафика на органи.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), в писмена форма. – (EL) Гласувах в подкрепа на предложението за директива по следните причини: 1. Предвид повишеното търсене на органи за трансплантация и ограниченото предлагане, което често принуждава пациентите да търсят решения на проблема си извън националните граници, приемането на общностно равнище на обща рамка на стандарти за качество и безопасност и създаването на мрежа за сътрудничество и взаимно информиране са абсолютно необходими, за да се подобрят опазването на общественото здраве и услугите за пациентите. 2. Националните разпоредби, уреждащи процедурата за даване на съгласие за даряване на органи, изборът на които остава от компетентността на държавите-членки, не са засегнати по никакъв начин. Напротив, предложението за директива допълва действащата законова рамка на всяка държава-членка на ЕС с конкретни стандарти за качество и безопасност през цялата процедура за трансплантация, като в същото време гарантира отсъствието на каквито и да е спекулации и предпазва анонимността и сигурността на личните данни както на донора, така и на реципиента. 3. Случаите на трафик на органи се свеждат до минимум и се укрепва доверието на потенциалните донори с крайната цел да се увеличи броят на донорите. 4. Държавите-членки налагат санкции в случай на нарушение на законодателството, свързано със самоличността на донорите или реципиентите.

Edite Estrela (S&D), в писмена форма. – (PT) Гласувах за доклада относно стандартите за качество и безопасност на човешките органи, предназначени за трансплантация, тъй като той допринася за намаляване на списъците на чакащите операция европейски пациенти. Неприемливо е всеки ден да умират средно по 12 души, чакащи за трансплантация. Директива ще улесни даряването и трансплантирането на органи, както и техния обмен между държавите-членки на ЕС, което ще бъде от полза за хиляди болни европейци.

Diogo Feio (PPE), в писмена форма. – (PT) Недостигът на органи за трансплантация подхранва един ужасяващ пазар, който засяга предимно развиващите се страни, но също и нуждаещи се хора в Източна Европа. Споделям опасението, че е трудно да се справим с тази жестока търговия, както и относно ужасяващите последици за

хората, които биват лишени от органите си, било то принудително или не: жесток спад в качеството на живот, хронични заболявания и в много случаи — смърт. Приемането на общи правила създава равни условия в Европейския съюз по отношение на изискванията и отговорностите, което е в рязък контраст с мрачната ситуацията, която описах.

Пациентите и донорите ще се ползват от условия, наблюдение и защита, с каквито не разполагат участващите в мрежи за трафик, а държавите-членки вече ще могат да си сътрудничат ефективно. Споделям мнението на докладчика, че даряването трябва да е алтруистично, доброволно и неплатено и че донорът трябва да получава обезщетение само за разходите или неудобствата, понесени при даряването. Считам, че колегата г-н Mikolášik е предложил добри изменения, които подобряват първоначалния текст; те явно се дължат на медицинската му подготовка и на факта, че той следи проблема от миналата парламентарна сесия насам.

José Manuel Fernandes (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Горещо приветствам предложението и трите му основни цели: гарантиране на качество и безопасност за пациентите на равнище ЕС, осигуряване на защита на донорите и улесняване на сътрудничеството между държавите-членки. В ЕС като цяло има широк социален консенсус по въпроса за даряването на органи за трансплантация. Въпреки това, заради различия в културата и традициите, както и в системата на организация, в държавите-членки съществуват различни подходи към този въпрос. Искам да подчертая, че макар и да има за цел поддържане или опит за постигане на хармонизация на мерките за качество и сигурност, директивата не трябва да създава допълнителна административна тежест за държавите-членки. Тя по-скоро трябва да предоставя достатъчно възможности за гъвкавост, за да не застрашава вече съществуващи добри практики. Предложението за директива въвежда общи, задължителни стандарти за качество и безопасност на човешките органи, предназначени за трансплантация, с цел да осигури високо равнище на опазване на здравето в целия ЕС. Подкрепям мнението на Комисията, че програмите за трансплантация на органи трябва да спазват принципа на доброволно и неплатено даряване. Даряването на органи трябва винаги да е безвъзмездно и да е защитено срещу евентуална комерсиализация.

João Ferreira (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (PT) Трансплантациите на органи са важно средство за рехабилитация на пациенти, страдащи от редица заболявания, които причиняват водещи до фатален край проблеми с някои органи. Броят на трансплантациите в Европейския съюз е нараснал, спасявайки и удължавайки живота на много хора. Все още обаче има дълги списъци с чакащи за трансплантация. Гласуването ни в подкрепа на доклада е израз на нашето съгласие с подобренията, които той се опитва да внесе в сегашната ситуация. Освен с качеството и безопасността, както и с въвеждането на процедури за осигуряване и транспортиране, тези промени са свързани със защитата на донорите и реципиентите, като се обръща съответното внимание на етичните принципи и принципа на безвъзмездност. Докладът разглежда и пораждащия безпокойство въпрос за трафика на човешки органи по начин, който ни се струва подходящ.

Nuno Melo (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Целта на директивата е пределно ясна: нуждаем се от повече органи за пациентите и от по-тясно сътрудничество между държавите-членки по този въпрос и в борбата срещу трафика на органи. Следователно едно от основните положения на този нов законодателен акт предвижда назначаването на нов орган във всяка държава-членка, който да отговаря за спазването на стандартите за качество и безопасност на органите. Тези органи ще отговарят за гарантирането на качеството и безопасността на органите „в хода на целия процес — от даряването до трансплантирането — както и при оценяването на качеството и безопасността по време на възстановяването и последващото наблюдение на съответния пациент“. Новата директива изисква също работещите в сферата на здравеопазването, които участват във всички етапи на процеса — от даряването до трансплантирането или отстраняването на органа — да бъдат подходящо квалифицирани. За тази цел за тях трябва да бъдат разработени специфични програми за обучение. Заради всички тези причини гласувахме в подкрепа на предложението. Затова и аз гласувах „за“.

Andreas Mölzer (NI), *в писмена форма*. – (DE) Трансплантацията на органи може да спаси човешки живот, но само когато се трансплантира здрав орган от съвместим донор. За съжаление в миналото нееднократно са били допускани грешки, което прави още по-наложително въвеждането на стандарти за качество и безопасност в тази област. Струва си да се обсъди и фактът, че мюсюлманите често охотно приемат даряване на органи, но като цяло не са готови да даряват органи заради религията си. Надявам се, че докладът ще спомогне за подобряване на стандартите за качество и безопасност, поради което гласувах в негова подкрепа.

Alfredo Pallone (PPE), *в писмена форма*. – (IT) Желая да заявя подкрепата си за доклада на г-н Mikolášik. Нарастващата нужда от налични органи за трансплантация с оглед на трансграничния обмен и значителните различия между системите за трансплантация, приети в различните държави-членки, изисква да се задълбочи сътрудничеството и да се укрепят общите разпоредби относно качеството и безопасността на органите.

Предложението за директива предвижда да постигне тези цели, като се съсредоточи върху увеличаването на броя на трансплантациите и повишаването на стандартите за качество в процесите на даряване, осигуряване, проверка, съхраняване, транспортиране и присаждане. Освен това, подчертавайки принципа на доброволно даряване в противовес на търговията или трафика на органи, то цели да гарантира правата на донорите и пациентите. Макар и да признава необходимостта от хармонизиране на мерките за качество и безопасност, докладчикът подчертава, че директивата не трябва да създава допълнителна административна тежест за държавите-членки и трябва да предоставя достатъчно гъвкавост, без да застрашава съществуващите добри практики.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), в писмена форма. – (PT) Трансплантацията е една от медицинските специалности, които отбелязва най-голям напредък през последните десетилетия, постигайки значителен успех и играейки решаваща роля за спасяването на човешки живот. Парадоксален е фактът, че именно успехът на трансплантацията, наред с други фактори, доведе до нарастващ брой кандидати за трансплантации на органи, в резултат на което има дълги списъци от чакащи. Той стана причината и за човешки трагедии — смъртта на близо 12 пациенти в ЕС всеки ден, които не са получили органа, от който се нуждаят, за да оцелеят. Един от начините този проблем да се ограничи максимално е обменът между държавите-членки на ЕС, който да осигури по-добра съвместимост между донор и реципиент за по-кратък период и по-висока степен на приемане на органи. Този обмен обаче изисква да се въведат повсеместно стандарти за качество и безопасност, както е посочено в настоящата директива на Парламента и на Съвета. Така докладът Mikolášik относно стандартите за качество и безопасност на човешките органи, предназначени за трансплантация, допринася значително за намаляването на недостига на органи и осигуряването на основна защита за здравето на реципиента и живия донор. Затова сме щастливи да го приветстваме.

Aldo Patriciello (PPE), в писмена форма. – (IT) Трансплантациите на органи без съмнение са един от най-позитивните аспекти на напредъка в областта на здравеопазването, но в същото време те откриват пътя за редица проблеми, свързани с правата на донорите и пациентите, които трябва да се разглеждат от етична, социална, правна и икономическа гледна точка.

Въпросът е да се даде ход на положителен процес за справяне с големия дисбаланс между потребностите и броя на наличните органи, без да се прави компромис с принципа на неплатено, доброволно даряване, за да се предотвратят всякакви форми на търговия и незаконен трафик, като в същото време се гарантира качеството и безопасността на органите за трансплантация с мерките, които осигуряват както поверителност, така и проследяемост.

Приемането на общи стандарти за качество определено е стъпка напред, която трябва да бъде приветствана като част от рамка, към която Световната здравна организация може да даде допълнителен принос. При създаването на европейска база данни обаче е важно да внимаваме да не налагаме ненужно строга рамка и да не създаваме допълнителна бюрокрация, която да застраши сегашния напълно подходящ и ефективен процес.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), в писмена форма. – (EN) Подкрепих доклада на нашия колега Mikolášik относно стандартите за качество и безопасност на човешките органи, предназначени за трансплантация, тъй като той е една много спешна мярка за удължаване на продължителността на живота на над 60 000 души в Европа, които чакат за трансплантация. Надявам се, че това ще даде възможност за по-лесно и по-безопасно получаване на органи.

Olga Sehnalová (S&D), в писмена форма. – (CS) Гласувах в подкрепа на доклада, макар че е необходимо, наред с желаното усилие за уеднаквяване на изискванията за безопасност и качество на човешките органи, предназначени за трансплантация, да се фокусираме в частност върху повишаването на броя на донорите в различните държави-членки, отчитайки различните национални традиции на здравните системи. Затова е необходимо да се направи обстойна оценка на тази област от гледна точка на принципа на субсидиарност.

Peter Skinner (S&D), в писмена форма. – (EN) С радост подкрепих доклада при гласуването му в Парламента. В югоизточните райони на Англия много семейства стават жертва на суровата действителност на недостига на органи, необходими за трансплантация. Докладът спомага за създаването на трансграничен стандарт на ЕС, който може да осигури по-добро предлагане към и в рамките на ЕС, така че семействата на хора, нуждаещи се от органи, да могат по-лесно да полуват надежда да облекчат състоянието си.

Konrad Szymański (ECR), в писмена форма. – (PL) Подкрепих доклада относно стандартите за безопасност при даряването на органи, тъй като той включва принципа за некомерсиализация.

График на месечните сесии на Европейския парламент през 2011 г.

Mário David (PPE), в писмена форма. – (PT) Европейският парламент прие графика на пленарните сесии през 2011 г. Жалко е, че 200 млн. евро годишно от парите на данъкоплатците продължават да се харчат за провеждане на 12 сесии в Страсбург на година. Лицемерието стига дотам, че дори не спазва разпоредбите на Договорите, тъй като спазването означава по една сесия месечно, с други думи, включително и през август. Законните стремежи на Страсбург могат да бъдат удовлетворени чрез постоянно установяване на една или две служби на Европейския съюз в града. Що се отнася до „ширка“, очевидно трябва да спре. Освен това няма никакъв смисъл Европейският парламент да се събира 48 дни от годината в град, който не разполага с преки въздушни връзки почти с нито една от столиците на държавите-членки.

А съществуващите линии са с търговски разписания, които са напълно несъвместими с парламентарната дейност. Очевидно е, че държавните и правителствени ръководители, които вземат тези решения, пътуват с частни самолети и не губят десетки или стотици часове годишно, за да стигнат до Страсбург.

Andreas Mölzer (NI), в писмена форма. – (DE) Гласувах против предложението на някои колеги една сесия да се раздели на две части, но все пак да се провежда в рамките на една седмица. Освен факта, че е безсмислено, допълнителното пътуване ще доведе до излишни разходи и загуба на ценно работно време.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), в писмена форма. – (EN) Подкрепих с готовност изменението, предлагашо двете септемврийски сесии да се обединят в една. Аз съм голям привърженик на идеята двете седалища на ЕП да се ограничат до едно в Брюксел. Затова подкрепям всяка инициатива да се откажем от седалището в Страсбург.

Резолюция: Добавки в храни, различни от оцветители и подсладители (включване на тромбин от говежди или свински произход) (B7-0264/2010)

Sophie Auconie (PPE), в писмена форма. – (FR) Въпросите, свързани с начина на хранене и здравето на гражданите, са изключително чувствителни и трябва да бъдат разглеждани внимателно и обективно. Случаят е тъкмо такъв при разискването относно разрешаването на добавките в храни като тромбин. Тромбинът е продукт, извлечен от животинска (говежда или свинска) плазма и кръв, заздравяващите свойства на който се използват в производството на храни от селскостопански произход за възстановяване на месо от отделни парчета. Тази добавка отговаря на четирите критерия от Регламент (ЕО) № 1333/2008 за допускане на употребата ѝ: добавките в храни не трябва да поражат опасност при употреба (потвърдено от Европейския орган по безопасност на храните в становището му от 2005 г.); трябва да има основателна технологична необходимост за употребата им (много е полезен като стабилизатор); употребата им не трябва да заблуждава потребителя (употребата се ограничава до предварително опаковани, следователно етикетирани продукти); те трябва да носят предимства и ползи за потребителя (стабилизира се крайният продукт). Освен това преобладаващото мнозинство от държавите-членки призовават тромбинът да бъде одобрен. Поради това, тъй като тази добавка не представлява риск за здравето и играе реална роля при приготвянето на храните, нямаше причина за съпротива срещу одобряването ѝ.

Zigmantas Balčytis (S&D), в писмена форма. – (LT) Гласувах „за“ резолюцията, която има за цел да ограничи употребата в хранителните продукти на добавки в храни, които са опасни за здравето, за да се опази здравето на потребителите. Действащото понастоящем законодателство в Европейския съюз предвижда, че добавки в храни могат да се използват, ако носят предимства и ползи за потребителите. Тъй като предимствата и ползите от тромбина („лепило за месо“) за потребителите не са доказани и процесът на съединяване на много отделни парчета месо значително повишава риска то да бъде заразено с бактерии, аз не подкрепих предложението за допускане употребата на тази добавка в храни в говежди и свински продукти. Освен това трябва да се стараем да не допуснем такива продукти, обработени с „лепило за месо“, да попадат в обществени заведения, където се сервира храна.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), в писмена форма. – (FR) Аз гласувах „за“ резолюция, призоваваща тромбинът да не се използва в месо. Тромбин се използва като „лепило“ във възстановено месо. Той представлява риск за здравето, защото процесът на съединяване в едно на различни изрезки от месо значително увеличава повърхностната част на храната, която може да е била заразена с бактерии. Освен това възстановеното месо би могло да заблуди потребителите, желаещи да купят месо.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), в писмена форма. – (EL) Гласувах в подкрепа на резолюцията на Парламента, тъй като тя не позволява използване на храни, съдържащи добавки и ензими, като например тромбин, които са опасни и увреждат качеството на храната и безопасността на потребителите. Гаранциите, дадени от Комисията, са не само неубедителни и недостатъчни, но също така засилват загрижеността ми. Освен това

Комисията и самият член на Комисията не показаха необходимата информираност, както показа и неотдавнашното им решение за даване на лиценз за модифицираните картофи.

João Ferreira (GUE/NGL), *в писмена форма.* – (PT) Предложението за резолюция изразява някои резерви относно употребата на ензимен препарат на основата на тромбин с фибриноген като добавка в храни за възстановяване на храни, които според нас са уместни. Предложенията на Комисията не дават отговор в пълна степен на резервите. Остават съмнения за възможността за използване на непакетирани възстановени продукти, скривайки информация, необходима за потребителя, както и относно ефикасността на забраната на използването на тези продукти в ресторанти и други обществени заведения, където се сервира храна.

Комисията сама отчита, че използването на тази добавка в храни би могло да заблуди потребителя относно състоянието на готовата храна. Предлаганото решение за горния проблем при етикетирани не би могло да е достатъчно, само по себе си, за справяне с проблема. Остават съмнения и по отношение процеса на свързване на храните (например студено свързване без добавяне на сол и без последващ процес на нагряване) и безопасността на крайния продукт. Поради това смятаме, че резолюцията заслужава нашата подкрепа.

Françoise Grossetête (PPE), *в писмена форма.* – (FR) Много съжалявам за приемането на резолюцията относно забраната на тромбин от говежди или свински произход. Текстът няма сериозна научна основа. Наистина, тази добавка в храни, която се извлича от животинска плазма или кръв и се използва в предварително опаковани продукти за съединяване на отделни парчета месо, отговаря на всички критерии за здраве и безопасност, определени от Европейския орган по безопасност на храните. Тя е разрешена във Франция и се използва в приготвянето на кървавица например. Затова е важно да вземаме решенията си на основата на данни, предоставени от учените, а не от средствата за масово осведомяване. Нека не изпадаме в емоционално разискване! Нещо повече, твърди се, че изискванията към етикетирани продукти, съдържащи тази добавка, са направени по-строги. Думата „тромбин“ и фразата „възстановено месо“ като че ли ясно се посочват. Поради това никога не е ставало дума за заблуждаване на потребителите, които, по всичко личи, са били по-добре информирани.

Sylvie Guillaume (S&D), *в писмена форма.* – (FR) Заложени са безопасността на храните и здравето на европейските граждани. Този въпрос е бил повдигнат в рамките на Парламента в случая с тромбин, който е добавка в храни, използвана за „залепване“ заедно на парчета месо и чиито окончателен външен вид би могъл лесно да подведе потребителя. Производителите на хранителни продукти от селскостопански произход вече бяха доволни от това колко разпространена беше станала употребата на това вещество и с право, защото тя им позволяваше да се отърват от отпадъците си от месо и да продават евтино парчетата с лошо качество. Макар че Европейският орган по безопасност на храните стигна до заключение, че тромбинът е безвреден, аз продължавам да съм много скептично настроена за тези резултати. Време е да се покаже на Комисията, че безопасността на храните и здравето са неща, които са предмет на загриженост за Европейския парламент. Поради това приветствам гласуването, чрез което този ензим беше отхвърлен.

Christa Klauß (PPE), *в писмена форма.* – (DE) Не можем да допуснем потребителят да бъде заблуждаван от добавката в храни тромбин. Регламент (ЕО) № 1333/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. регламентира условията за добавките в храни в целия ЕС и сега се готвим да включим нови вещества в него. Възловото нещо тук е безопасността на веществата. За да отговори на потребителското търсене на храна, която изглежда привлекателно, хранителната промишленост е създала вещества, които се добавят само за по-добър външен вид. Едно такова вещество е тромбинът, който се получава от годни за консумация от човек части от животни и който не е вреден за здравето. Ролята му е да съединява отделни парчета месо, за да се получи един цял месен продукт.

Макар сам по себе си да не представлява опасност за здравето, представянето на отделни парчета залепено заедно месо за едно парче шунка *се явява* измама на потребителя. Макар такива продукти да не могат следователно да бъдат забранени на основание грижа за човешкото здраве, те трябва да бъдат етикетирани много ясно и недвусмислено, посочвайки не само наименованието на продукта, но също и въздействието му и ясно обозначение като преработен продукт. Парче месо, съединено в едно цяло с тромбин, никога не трябва да се пуска в продажба като шунка. Вместо това то трябва да бъде ясно означено като „съчетание от парчета месо, обработени с тромбин“. Аз ще гласувам в подкрепа на одобряването на това вещество само ако наложим изискване за ясно етикетирани.

Mairead McGuinness (PPE), *в писмена форма.* – (EN) Днес Парламентът гласува за блокиране разрешаването на тромбин за употреба като добавка в храни. Ние още не знаем за последиците от това решение, което се основава на емоционална реакция по повод възстановено месо, а не на научна оценка на самия ензим. Комисията

ясно посочи, че EFSA, Европейският орган по безопасност на храните, е заявил, че проблеми във връзка с безопасността няма.

Предложението на Комисията би позволило продуктът да бъде използван само в предварително опаковани, ясно етикетирани, комбинирани месни продукти като наименованието на ензима тромбин — продукт, извлечен от кръв — фигурира в списъка на съставките. Понастоящем тромбинът се използва. След днешния ден той няма да бъде разрешен. Разумно ли е Парламентът да започне да казва на хората какво да ядат, вместо да им осигурява информация какво ядат? Има разлика.

Nuno Melo (PPE), *в писмена форма.* – (PT) Предложението, което казва, че тромбинът от говеда и/или свине трябва да бъде включен в списъка на добавките в храни, одобрени в ЕС, не ни дава никаква гаранция, че това вещество има ясни предимства и изгоди за потребителите, и в крайна сметка това може да заблуди потребителите. Освен това целият процес на съединяване на различни парчета месо много увеличава повърхността, която може да бъде заразена с болестотворни бактерии. Ето защо гласувах по този начин.

Andreas Mölzer (NI), *в писмена форма.* – (DE) Като погледнем по-конкретно нарастващите равнища на алергии и непоносимост към храните и факта, че знанията в тази област постоянно се развиват, наложително е да регламентираме добавките. Именно поради скандалите в миналото е много важно да не допуснем никаква възможност потребителят да бъде заблуждаван. Желателно е да се проведат повече изследвания за безопасността и поносимостта на някои добавки, като например аспартам, но това не беше предметът на резолюцията. При все това гласувах в нейна подкрепа.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *в писмена форма.* – (RO) Гласувах против резолюцията, тъй като тромбинът е добавка, която не може да се разглежда като повод за загриженост от гледна точка безопасност на храните. Месото, което включва тромбин сред своите съставки, би могло да се продава само с етикет, посочващ „комбинирани части месо“, а всички съставки би могло да бъдат изписани на етикет в съответствие с правните разпоредби. Това би позволило на гражданите да правят информиран избор и означава, че не бихме могли да заблудим никого. Използването на тромбин би могло да позволи на много граждани да купуват хранителни продукти на много по-достъпни цени.

Franz Obermayr (NI), *в писмена форма.* – (DE) Аз съм против използването на тромбин за залепване заедно на различни парчета месо, предимно от лошо качество. Като цяло потребителите не са наясно какво се случва и биват заблудени. От друга страна, процесът не води до доказуеми изгоди и предимства за потребителите. Поради това гласувах в подкрепа на доклада, който цели да ограничи тези практики.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *в писмена форма.* – (LT) Гласувах „за“ резолюцията, тъй като съм съгласен, че употребата на добавки в храните трябва да бъде умерена — тя е оправдана само ако дава на потребителите допълнителни предимства или изгоди. Но не мисля, че „лепилото за месо“ тромбин отговаря на това изискване. Ако употребата на „лепило за месо“ стане много широко разпространена, за потребителите би било трудно да разграничат между истинското месо и парчетата месо, залепени заедно. Както се отбелязва в доклада, това увеличава риска от инфекция на месото. Тромбинът би бил изгоден само за производителите, на които би позволил да предлагат парчетата месо, които иначе не биха били полезни за никого. Във всички други отрасли Европейският съюз се опитва да се бори с имитациите и фалшификациите. Не мисля, че хранителната промишленост трябва да прави изключение.

Alfredo Pallone (PPE), *в писмена форма.* – (IT) Защитата на потребителите е една от основните задачи на Европейския парламент, а европейските потребители често не са наясно с естеството на продуктите, които се готвят да купят, и добавките, които те съдържат.

Ясното и точно етикетирание безспорно е важно. Но в качеството ни на законодатели трябва да забраним определени вредни продукти. Макар проектът за директива на Комисията да не позволява използването на тромбин като добавка в храни в месни продукти, предлагани в ресторанти или други обществени заведения, където се сервира храна, съществува безспорен риск месо, съдържащо тромбин, да намери място в месни продукти, сервирани в ресторанти или други обществени заведения, където се сервира храна, предвид по-високата цена, която може да бъде получена за парчетата месо, поднесени като отделен месен продукт.

Условията за етикетирането, съдържащи се в проекта за директива на Комисията, не биха могли да предпазят от създаване на невярно или заблуждаващо впечатление в потребителите, че става дума за отделен продукт от месо, и поради това има риск потребителите да бъдат заблудени и да им се попречи да направят информиран избор по отношение употреблението на месни продукти, съдържащи тромбин. Поради това съм съгласен с мнението, изразено в резолюцията.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), в писмена форма. – (FR) Много съм доволен от днешния вот, забраняващ тромбина. Това е победа за потребителите. Проблемът при тромбина не е рискът, който той създава, макар и да има свързани с това здравни въпроси, а заблуждаващото му естество. Ако човек не е подготвен, невъзможно е да разграничи с просто око парче месо от друго парче месо, което е съединено с тромбин.

Това е много заблуждаващо. Използването на тромбин е равносилно на пускане на пазара на някакво предварително фабрикувано, изкуствено месо. Не мога да разбера как това би било от полза за потребителите. При все това тромбинът се използва в някои държави-членки без дори потребителите да бъдат информирани. Опитите за измама на потребителите и за прикриване на истината трябва да се прекратят. Не това е начинът, по който производителите ще си върнат доверието на потребителите.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), в писмена форма. – (EN) Напълно подкрепям резолюцията и усилията да не се допусне одобряването на тромбин или „лепило за месо“. Той е заблуждаващ за потребителите, защото те приемат, че купуват отделно парче месо, а всъщност купуват много парчета, които изкуствено са свързани заедно. Браншът твърди, че използването на това вещество им позволява да създават евтино месо за хора, които не могат да си позволят по-скъпи продукти, но фактът е, че той позволява на бранша да продава по-малки парчета месо за повече пари, а не за по-малко.

Съществува също и въпросът за здравето — многото малки парчета месо, залепени заедно, имат много по-голяма площ на повърхността, отколкото отделното по-голямо парче, които значително увеличават площта, на която могат да се развият болестотворни бактерии.

Заблуждаването на потребителя противоречи на правото на ЕС и съществуват потенциално сериозни последици за здравето от използването на това вещество по този начин. Ето защо гласувах в подкрепа на резолюцията.

Marc Tarabella (S&D), в писмена форма. – (FR) Приветствам приемането, със „съвсем малко мнозинство“ (370 гласа, като ни трябваша 369), на резолюцията, която предпазва потребителите от употребата на тромбин като „лепило за месо“ като добавка в храни, използвана за залепване на парчета месо, за получаване на продукт на основа отделно парче месо. Използването му очевидно е потенциално заблуждаващо за потребителите от гледна точка на качеството на продукта, който купуват. Поради това беше мой дълг и дълг на колегите ми от ЕП категорично да се противопоставим на желанието на Комисията да позволи на производителите на храни от селскостопански произход да използват новата добавка в храните, единствената цел на което в крайна сметка е да се получат нови печалби, съпроводено с незначителна защитата на правата на потребителите, едно от които е да получават точна информация за храната, която изберат да консумират.

Доклад: **Andres Perello Rodriguez (A7-0103/2010)**

Elena Oana Antonescu (PPE), в писмена форма. – (RO) През 2008 г. Европейската комисия изготви план за действие относно донорството и трансплантацията на органи (2009-2015 г.) с цел да активизира сътрудничеството между държавите-членки в областта на даряването на органи чрез обмен на добри практики. Посочените в този план дейности допълват европейската правна рамка, изложена в предложението за директива на Комисията относно донорството и трансплантацията на органи. Макар че в момента има значителни различия между държавите-членки по отношение на практиките и резултатите, обменът на информация и добри практики ще помогне на държавите, където има недостатъчна наличност на органи, да повишат тази наличност.

Останалите посочени в плана действия целят да подобрят качеството и безопасността на трансплантациите на органи, създавайки регистър за оценка на резултатите след трансплантацията и изграждайки система за обмен на органи за специфични случаи, като например деца или възрастни със специални нужди. Гласувах, заедно с колегите си членове на ЕП, в подкрепа на този план, който ще улесни сътрудничеството между държавите-членки и ще предприеме мерки за борба с незаконния трафик на органи.

Regina Bastos (PPE), в писмена форма. – (PT) Трансплантацията на органи е доказано незаменима при лечението на определени заболявания и предоставя възможността да се спаси човешки живот, предлага по-добро качество на живот на пациентите и има най-добро съотношение разходи/ползи в сравнение с други заместващи лечения. И все пак има няколко обезпокоителни проблема, свързани с това лечение, не на последно място рискът от пренасяне на болести, ограничената наличност на органи и трафикът на органи.

Към момента няма база данни, обхващаща целия Европейски съюз, която да съдържа информация за органите, предназначени за даряване и трансплантация, или за живите или починали донори, нито пък общоевропейска система за сертифициране, която да удостоверява, че човешките органи и тъкани са били придобити законно. Гласувах в подкрепа на доклада, защото приветствах Плана за действие относно донорството и трансплантацията

на органи (2009-2015 г.), който беше приет от Комисията през декември 2008 г. и който създава подход на сътрудничество между държавите-членки под формата на набор от приоритетни действия, основаващи се на определянето и развиването на общи цели, и оценяването на дейностите за донорство и трансплантация посредством договорени показатели, които могат да спомогнат за идентифицирането на нормативи и най-добри практики.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *в писмена форма*. – (FR) Ежедневно в Европа умират по 12 души, защото не са получили орган за трансплантация навреме, а към момента 60 000 души чакат за трансплантация. Въпреки това все още не е създадена мрежа за обмен на органи на равнище ЕС-27. Макар че скоро на бял свят ще се появи нова директива, гласувах заедно с останалите членове на ЕП в подкрепа на резолюция, която начертава курса, който да следва Парламентът по въпроса. Има три особено чувствителни проблема: трансграничният обмен на налични органи; информацията за гражданите; и идентифицирането на потенциални донори. Така например резолюцията предлага гражданите да могат да използват интернет, за да се обявят за „желаещи да станат донори“.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *в писмена форма*. – (RO) Трансплантацията на органи е последният шанс за живот на хиляди хора всеки ден. В Румъния 13 души в списъците на чакащите умират всеки ден заради липса на донори.

Румъния се сблъсква с трагична ситуация, при която на милион жители се пада по един донор. Румънският парламент се опита да въведе концепцията за „презумпция за съгласие“, но общественият дебат всеки път блокира предприемането на тази стъпка. Предприетите от Комисията и Европейския парламент мерки могат само да внесат някакъв ред и да отправят препоръки в една система, която е важна за спасяването на възможно най-много хора. Финансирането на медицинската система не струва малко пари. Отстраняването на органите и извършването на трансплантацията, наред с грижите след това, са скъпи медицински процедури, но всяка държава-членка трябва да положи усилия да насърчи този вид медицинска процедура.

Всъщност Испания предлага добър модел, тъй като е успяла да постигне най-големия брой донори в Европейския съюз. Няма нужда отново да изобретяваме колелото, след като сред нас има успешен модел. При тези обстоятелства мерки като популяризиране посредством тази директива, сътрудничество между държавите-членки и обмен на органи, всички от които регулирани стриктно от стандарти за качество и безопасност, ни дават поводи за оптимизъм.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (EL) Цифрите говорят сами по себе си. Приблизително 60 000 пациенти са включени в списъците на чакащите за трансплантация в държавите-членки на ЕС. Всеки ден 12 от тях умират. Наличността на органи варира значително между различните държави-членки: от 33,8 мъртви донори в Испания до 1 мъртъв донор в Румъния на един милион души. Разликата между предлагането и търсенето на органи се използва от престъпни банди, които са превърнали това в печеливш бизнес. Планът за действие на Комисията относно донорството и трансплантацията на органи има добавена стойност, тъй като предложеното задълбочаване на сътрудничеството между държавите-членки ще повиши наличността на органи, ще подобри ефективността и достъпността на системите за трансплантация, ще повиши качеството и безопасността на органите и ще насърчи обмена на най-добри практики.

Гласувах в подкрепа на доклада Perello, защото той предлага пакет от приоритетни действия, които увеличават максимално процента на дарения на донори, въвежда идеята за координатори на трансплантанти във всички болници, в които могат да бъдат дарени органи, поставя си за цел повишаване на общественото съзнание, подобряване на знанията и уменията на работещите в сферата на здравеопазването и групите за подкрепа на пациентите и създаването на регистри за улесняване на оценката на резултатите след трансплантацията.

Marielle De Sarnez (ALDE), *в писмена форма*. – (FR) Броят на даренията на органи и трансплантациите в Европа нараства с всяка изминала година, позволявайки да бъде спасен животът на хиляди хора. Все още обаче трябва да бъдат преодолени редица пречки, защото все още няма достатъчно органи в отговор на търсенето. Всеки ден в ЕС умират 12 пациенти заради липса на съвместими донори. Даряването на органи варира значително между различните държави-членки; така например в Испания има 34,6 дарения на един милион жители в сравнение с 0,5 в Румъния. Нещо повече — между държавите-членки рядко се обменят органи. Вотът на Парламента е първата стъпка към европейска мрежа, която да отговори на изискванията за бързи, гъвкави и безопасни трансплантации по модела на Евротрансплант (Австрия, Бенелюкс, Хърватия, Германия, Нидерландия и Словения) и Скандиатрансплант (Швеция, Дания, Финландия, Норвегия и Исландия). ЕС ще разшири използването на картата за донори, каквато притежават едва 12% от жителите на Европа, макар и да се ползва с подкрепата на 81% от тях. Държавите-членки трябва да гарантират, че даренията не

се заплащат по никакъв начин, както и да осигурят тяхната проследяемост и поверителност в частност за целите на борбата с международния трафик на органи.

Diogo Feio (PPE), *в писмена форма.* – (PT) Несъответствието в процента на донорите на органи в различните страни в Европа очевидно означава, че системите в някои държави-членки са по-ефективни, отколкото в други. Следователно тези системи трябва да бъдат проучени и евентуално приети от държавите, които са постигнали по-слаби резултати. В област, която е тясно свързана със здравеопазването и живота на хората, освен приемането на най-добри практики, очевидно е необходимо да се оптимизират ресурсите и да се използва колективно европейската скала за наличност на органи.

Абсурдно е да умира хора, защото в страната им няма наличен орган, при положение че такъв може да има другаде. Подкрепям идеята всеки, който окуражава или насърчава т.нар. „трансплантационен туризъм“, да бъде наказван, както трябва да се наказва и прибягването до мрежи за трафик на органи. Наказанията трябва да бъдат особено сурови за работещите в сферата на здравеопазването или застрахователните дружества. Искам да подчертая необходимостта от ефективно наблюдение както на реципиентите, така и на алтруистичните и доброволни донори, на които обществеността не може да не отдаде дължимата благодарност.

José Manuel Fernandes (PPE), *в писмена форма.* – (PT) Към момента в ЕС има 56 000 пациенти, чакащи подходящ донор на органи, и всеки ден 12 души умират в очакване на трансплантация на солидни органи. Трансплантацията на органи е единствената алтернатива за лечение на пациенти в краен стадий на недостатъчност на черен дроб, сърце и бял дроб. Има обаче значително несъответствие между броя на чакащите трансплантация пациенти и броя на пациентите, които наистина получават органи. Това несъответствие е резултат от недостиг на органи за трансплантация в сравнение с търсенето. Включването на по-голям брой пациенти в списъците на чакащите в съчетание с минималното увеличение на броя на пациентите, получаващи трансплантанти, води до по-дълъг период на чакане. Този период струва скъпо и може да има отрицателно въздействие върху процента на оцелелите пациенти и процента успешни трансплантации. Предложението на Комисията да състави европейски план за действие относно донорството и трансплантацията за периода 2009-2015 г. излага подход за сътрудничество между държавите-членки, формиран около набор от приоритетни действия и основаващ се върху идентифицирането и развиването на общи цели, установяването на съгласувани количествени и качествени референтни показатели и параметри, редовни доклади и идентифицирането на най-добри практики.

João Ferreira (GUE/NGL), *в писмена форма.* – (PT) Трансплантирането на органи може да осигури много години пълноценен живот в добро здраве на хора, които в противен случай биха се нуждаели от интензивни грижи или просто не биха оцелели. Броят на трансплантираните в Европейския съюз е нараснал, спасявайки и удължавайки живота на много хора.

Все още обаче има дълги списъци от чакащи за трансплантация. В момента има 56 000 пациенти, които очакват подходящ донор на органи в Европейския съюз, като всеки ден приблизително 12 души умират в очакване на трансплантация на солидни органи. Броят на починалите донори на органи сам по себе си не е достатъчен, а броят на живите донори не отговаря на нуждите.

Освен това съществуват големи различия между държавите-членки в равнищата на даряване на органи от починали лица, а към момента не съществува и обхващаща целия Европейски съюз база данни, която да съдържа информация за органите, предназначени за даряване и трансплантация, или за живите или починали донори, нито пък система за сертифициране, която да удостоверява, че човешките органи и тъкани са били придобити законно. Именно в този контекст обсъжданият доклад предлага стъпки, които считаме за важни за задълбочаването на сътрудничеството между държавите-членки в тази област, от което всички те могат да извлекат полза.

Nick Griffin (NI), *в писмена форма.* – (EN) Постоянният недостиг на органи за трансплантация застрашава невероятните усилия на работещите в сферата на здравеопазването да помогнат на пациентите. Тъжен факт е също, че има недостиг на донори и че това подхранва някои ужасни престъпни дейности. Но да се опитваме да решим тези проблеми чрез създаването на обща за целия ЕС база данни е грешка. Наивно е да възлагаме надежди на една база данни, обхващаща целия ЕС с всички негови различни езици и ИТ системи, след като провалият опит за изграждане на база данни за здравните грижи само за Обединеното кралство пропиля милиарди британски лири.

Здравните служби в Европа не са в състояние да финансират дори най-необходимото и се сблъскват с жестоки съкращения, докато обикновените граждани плащат за фалита на глобализма. При това положение може да се направи много повече, за да се насърчат даренията на органи, като се инвестира в образователни програми на национално равнище, вместо да се отклоняват средства за заплащане на доброжелателно бюрократично

вмешателство. Освен това съществуват строги времеви ограничения за жизнеспособността на органите. Затова една обхващаща целия ЕС мрежа би била от полза за много малко пациенти. Предложенията за създаване на такава са поредното благовидно извинение за по-нататъшното изпълнение на дневен ред, който няма нищо общо с благополучието на пациентите, а е свързан най-вече с федералистката догма.

Sylvie Guillaume (S&D), *в писмена форма*. – (FR) Всяка година в Европа умират няколко хиляди души, защото не са се подложили на трансплантация навреме. Затова необходимостта от прилагане на общи за целия ЕС мерки за улесняване на вътрешнообщностния обмен на човешки органи за трансплантация чрез подобрени стандарти за качество и безопасност в тази област се превръща във все по-неотложен проблем. По тази причина гласувах за директивата, която цели да предпази живите донори и лицата, които се облагодетелстват от техните дарения, и да съхрани основни етични принципи като анонимност, доброволчество и ненакърнима цялост на човешкото тяло, което не трябва да бъде източник на печалба. Идеята за създаване на мрежа от компетентни органи в държавите-членки също ми се струва изключително позитивна, както и идеята за онлайн регистрация в национални или европейски регистри. Естествено трябва да се вземат всички възможни предпазни мерки, за да се гарантира, че тези мерки работят както трябва.

Véronique Mathieu (PPE), *в писмена форма*. – (FR) Гласувах в подкрепа на доклада относно Плана за действие относно донорството и трансплантацията на органи за 2009-2015 г. Техническият прогрес, постигнат в областта на трансплантацията на органи, е огромен извор на надежда за всички хора, за които трансплантацията остава единственото възможно лечение. Днес основното предизвикателство е недостигът на донори на органи, както се вижда от дългите списъци с чакащи за трансплантация. За справяне с това предизвикателство е жизненоважно да се приемат мерки за идентифициране на потенциалните донори, като така може да се постигне значителен напредък за увеличаване броя на даренията в Европа органи. Както подчертава докладчикът, назначаването на отговорно лице за донорството на органи в болниците вероятно е ключовият фактор за подобряване на процедурите в тази област.

По-тясното сътрудничество между държавите-членки ще гарантира по-добър обмен на информация и добри практики с цел да се повиши броят на донорите. Така например, да се позволи на гражданите да включат имената си в донорски регистри, когато подават заявление за паспорт или шофьорска книжка, е инициатива, която трябва да бъде взета под внимание от държавите-членки и която аз и повечето мои колеги считаме за положителна.

Nuno Melo (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Одобрихме тази нова директива по няколко причини, но най-вече защото считаме, че това е план, който ще има решаваща роля за спасяването на живота на много хора в ЕС. Дванадесет пациенти умират всеки ден, а 60 000 чакат съвместим донор на органи за трансплантация в ЕС. Трансплантациите се увеличават непрекъснато през последните две десетилетия и са единственото възможно лечение за случаи на водеща до фатален край недостатъчност на органи като черен дроб, бял дроб и сърце. Смъртността сред хората, чакащи за трансплантация на сърце, черен дроб или бял дроб, е между 15% и 30%, така че пациентите, които се нуждаят от трансплантация на орган, ще трябва да чакат по-малко за подобна операция благодарение на директивата. Затова гласувах „за“.

Alfredo Pallone (PPE), *в писмена форма*. – (IT) Трите ключови цели в областта на донорството и трансплантацията на органи са гарантиране на качество и безопасност за пациентите на равнище ЕС, осигуряване на защита на донорите и улесняване на сътрудничеството между държавите-членки.

Съществуването на европейски подход към този проблем е важно, предвид, наред с останалото, мобилността на пациентите в рамките на Европейския съюз. Като цяло в Европейския съюз има широк обществен консенсус относно даряването с цел трансплантация. Въпреки това, заради различните особености в културата, традициите и организационната система, все още има различия между държавите-членки в подхода към проблема.

Някои държави имат високо равнище на дарения, докато в други културата на даряване тепърва трябва да бъде развита. Споделянето на най-добри практики, модели и експертен опит в Европейския съюз може да се окаже много полезно за повишаване равнището на дарения на органи.

Трябва да се насърчи сътрудничеството, за да се идентифицират успешните елементи на различните системи за трансплантации и те да се популяризират на европейско равнище, което да доведе до подобрения в осигуряването на високо качество и безопасност на даряването и трансплантацията на органи. По тази причина подкрепих доклада.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Настоящият доклад установява набор от действия, които целят да насърчат сътрудничеството между държавите-членки в областта на трансплантацията, за да допринесат за увеличаване броя на трансплантациите, намаляване на списъците с чакащи и последващо

намаляване на броя на пациентите, които умират, докато чакат орган. В същото време планът за действие въвежда и общи стандарти за качество и безопасност за държавите-членки, които не само допринасят за защитата на пациентите, но и улесняват сътрудничеството между държавите. Създаването на национални и европейски регистри на процесите, свързани с трансплантацията (предотвратяване на дискриминация, наблюдение на резултатите и т.н.), също се откроява. Това ще доведе до повишена и по-задълбочена информираност за сегашната ситуация в Европа, както и до ограничаване на възможностите за трафик на органи. Докладът подкрепя плана за действие и подчертава необходимостта и неотложността на курса на действие, който излага, като заема твърда позиция срещу всякакви форми на търговия с органи, които понастоящем се извършват в различни части на света. Счита, че докладът е важно допълнение към постигнатото от Комисията и ценен принос към една неотложна човешка кауза в контекста на здравеопазването, осигурявано на европейците.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), в писмена форма. – (ES) Искам да поздравя г-н Perello Rodriguez от групата на Прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент за доклада, който току-що гласувахме. Планът за действие трябва да даде възможност за значително повишаване на продължителността на живота на 60 000 души, които в момента се надяват да получат орган. Важно е да се подчертае също водещата позиция, която има испанската здравна система по този въпрос. Това трябва да бъде признато от всички докладчици и групи.

Olga Sehnalová (S&D), в писмена форма. – (CS) Гласувах в подкрепа на доклада, макар че според мен трябва, на първо място, да се съсредоточим върху повишаването на броя на донорите в различните държави-членки, отчитайки различните национални традиции в здравните системи. Затова е необходимо да се направи обстойна оценка на тази област от гледна точка на принципа на субсидиарност.

Viktor Uspaskich (ALDE), в писмена форма. – (LT) Госпожи и господа, статистиката говори сама по себе си. Според доклада в момента в Европейския съюз има 56 000 пациенти, които чакат подходящ донор на органи. Всеки ден 12 умират в очакване на орган за трансплантация. За съжаление много хора умират заради големия недостиг на донори на органи и недостатъчната трансгранична координация. Този чувствителен въпрос е свързан с различни правни и културни аспекти. Нещата обаче се усложняват още повече от различните национални политики и напълно различни равнища на даряване на органи в държавите-членки на ЕС. Би било възможно някои от тези недостатъци да бъдат смекчени с помощта на база данни и система за сертифициране на ЕС, които да предоставят информация за наличността на органи и да гарантират тяхното качество и законност.

Важно е също да се информира и мобилизира обществеността. Много граждани на ЕС принципно не са против даряването, но се страхуват да включат името си в регистъра. Затова дарителството трябва да бъде възможно най-достъпно — популяризирането може да се окаже ефективно в много случаи. Така например приветствам варианти, които биха предоставили на гражданите възможността да вписват директно името си в регистъра на донори на органи, когато подават заявление за шофьорска книжка. Недостигът на органи за трансплантация е и мощен стимул за търговията на органи и хора. ЕС трябва да въведе по-добра координация в областта на донорството и трансплантацията, защото, както виждаме, най-бедните райони на Европа се превръщат в плодотворна почва за незаконната търговия с органи.

Доклад: Ramón Jáuregui Atondo (A7-0144/2010)

Sophie Auconie (PPE), в писмена форма. – (FR) Договорът от Лисабон предвижда, че Европейският съюз трябва да се присъедини към Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), и аз приветствам това. За да се осъществи действително присъединяването, се изисква единодушното съгласие на членовете на Съвета и одобрение от Европейския парламент. Аз лично напълно подкрепям присъединяването, което ще допълни европейската система за защита на основните права.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), в писмена форма. – (FR) Договорът от Лисабон предвижда, че Европейският съюз трябва да се присъедини към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Присъединяването не е само символично — то дава възможност за подобряване на защитата на основните права на гражданите на Европейския съюз. То ще окаже въздействие и върху взетите решения и предприетите действия в рамките на общата външна политика и политика на сигурност съобразно Европейската конвенция, въпреки че те са извън компетентността на Съда на Европейския съюз.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), в писмена форма. – (LT) Договорът от Лисабон определя правното основание за присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ — най-важният инструмент за защита на правата на човека и основните свободи в Европа, същията на Европа. Присъединяването на Европейския съюз още

повече ще укрепи системата на Европейския съюз за защита на основните права. Съгласна съм с предложението, защото то представлява историческа възможност, която дава възможност за гарантиране на правата на човека и основните свободи за гражданите на Европейския съюз и държавите-членки при същите условия. Европейският съд по правата на човека в Страсбург ще получи правомощия да разгледа дали законодателството на институциите, органите и агенциите на Европейския съюз, включително решенията на Съда на Европейските общности, са в съответствие с разпоредбите на ЕКПЧ. Много е важно хората да разполагат с нова възможност за защита на техните права. След като са изчерпали всички национални средства за правна защита, те ще могат да завеждат дела в Европейския съд по правата на човека относно нарушения на основните права на човека от страна на Европейския съюз, което ще насърчи развитието на една по-хармонична съдебна система, основана на практиката, в областта на правата на човека. Единното и пълно прилагане на Хартата на основните права на равнище Европейски съюз е също толкова важно за гарантиране на доверието в Съюза. Понеже присъединяването към конвенцията ще окаже огромно въздействие върху създаването на хармонична система за защита на правата на човека, призовавам Комисията и държавите-членки да обмислят възможността за изготвяне на насоки с ясно обяснение на всички последици от присъединяването, последиците върху правата на човека и предвидената процедура за подаване на жалби.

Carlos Coelho (PPE), *в писмена форма.* – (PT) Правата на човека и основните свободи са съвкупността от ценности и принципи, които ни правят хора, и основата на съвместното ни съществуване; те са универсални, неделими и взаимно зависими. Влизането в сила на Договора от Лисабон представлява важна стъпка от гледна точка на правата на човека не само защото прави Хартата на основните права задължителна, но и защото чрез превръщането на Европейския съюз в юридическо лице това му позволява да се присъедини към ЕКПЧ. Присъединяването е от голямо значение както на политическо, така и на правно равнище за създаването на истинско пространство на правата на човека. По отношение на действията от страна на Съюза, на който бяха прехвърлени значителни правомощия от държавите-членки, това дава възможност да се гарантира защитата на обществеността подобно на вече съществуващата по отношение на държавите-членки.

Европейските институции са задължени да се съобразят с нея, не на последно място по време на процеса на изготвяне и приемане на законопроекта. От друга страна, хармонизацията на законодателството и съдебната практика между Европейския съюз и ЕКПЧ в областта на правата на човека трябва да спомогне за създаването на цялостна система, в която европейските съдилища по правата на човека (Съдът на Европейския съюз и Европейският съд по правата на човека) трябва да действат в синхрон с отношение, което не представлява йерархична връзка, а такава на специализация.

Proinsias De Rossa (S&D), *в писмена форма.* – (EN) Подкрепям доклада за присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ, както е предвидено в Договора от Лисабон. Институциите на Съюза вече попадат в обхвата на тази система за защита на основните права. Присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ подобрява позицията на Съюза при отправяне на призови към трети страни за спазване на стандартите в областта на правата на човека и предоставя на гражданите в Европейския съюз същото равнище на защита срещу действия на Съюза, които съществуват по отношение на действията на държавите-членки. Независимо от факта, че Европейският съюз няма да се присъедини към Съвета на Европа (СЕ), присъединяването към конвенцията трябва да включва правото да се номинират кандидати за поста на съдия и да позволява представяне на Европейския парламент в Парламентарната асамблея на СЕ, когато този орган избира съдии в Европейския съд по правата на човека. Във връзка с постигнатия напредък Комисията трябва да бъде упълномощена да преговаря за присъединяване към протоколите в допълнение към ЕКПЧ, които се отнасят до правата, залегнали в Хартата на основните права. Следващата логична стъпка, също в съответствие с Хартата на основните права, е присъединяването на институциите на Европейския съюз към Европейската социална харта.

Philippe de Villiers (EFD), *в писмена форма.* – (FR) Защитата на основните права на човека трябва да продължи да бъде национална компетентност, защото тълкуванията варират в различните държави и култури. Това важи особено за понятията за дискриминация, секуларизъм и самото определение на човешкия живот (от зачеването до естествения му край).

Съдът на Европейския съюз — институция, чиито решения стават все по-политически — ще се стреми да разруши още малко националните конституционни системи, както и основните на европейската цивилизация. Освен че няма смисъл и представлява загуба на средства, присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ ще доведе до обръкване и неразрешими правни конфликти със Съда в Страсбург.

От логични съображения се противопоставям на това ново следствие от правосубектността на Европейския съюз, както е предвидено в Договора от Лисабон.

Edite Estrela (S&D), *в писмена форма*. – (PT) Гласувах за доклада, защото смятам, че присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ представлява ясно послание, което повишава доверието в Съюза от трети страни, които той редовно призовава за спазването на ЕКПЧ.

Diogo Feio (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ е резултат от процеса, започнал в Маастрихт, в смисъл, че той даде на Европейската общност статут на юридическо лице и завърши с Договора от Лисабон. Приемането на Хартата на основните права, която първоначално имаше ограничен обхват и по-късно беше разширена като беше включена в Договора, представлява важен етап от този процес.

Европейският съюз вече участва по-тясно в областта на правата на човека в цяла Европа. Приветствам това развитие. Надявам се, че могат да бъдат намерени решения на различните правни, технически и институционални въпроси, които възникват в момента, както и че тези решения ще се основават на принципа на субсидиарност, на доброволно сътрудничество между държавите-членки и на зачитане на суверенитета и националните им правни системи, както и на принципите на правната държава.

José Manuel Fernandes (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Приветствам приемането на доклада, който допринася за ангажимента на Европейския съюз към ЕКПЧ. Ангажиментът е крачка напред в процеса на европейска интеграция и още една крачка напред към политическо единство. Освен това, понеже системата на Европейския съюз за защита на основните права на човека е консолидирана и укрепена чрез включване на Хартата на основните права в първичното законодателство, присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ ще представлява ясно послание по отношение на съгласуваността между Европейския съюз и държавите, които принадлежат към Съвета на Европа и общоевропейския режим в областта на правата на човека. Присъединяването още повече ще повиши доверието в Европейския съюз от трети страни, които той редовно призовава по отношение на ЕКПЧ като част от двустранните им отношения. По отношение на дейностите на Европейския съюз присъединяването също така гарантира защитата на обществеността подобно на тази в отношенията с всички държави-членки.

Sylvie Guillaume (S&D), *в писмена форма*. – (FR) Гласувах за доклада, за да се даде началото на преговорите за присъединяване на Европейския съюз, като юридическо лице, към ЕКПЧ. Присъединяването в действителност ще предостави на гражданите нови средства за действия: те вече ще могат да повдигнат дело в Европейския съд по правата на човека, ако техните основни права бъдат нарушени от дадена европейска институция или държава-членка поради действие или отказ за действие от тяхна страна. Също така трябва да настояваме Европейският съюз да се присъедини към допълнителните протоколи на ЕКПЧ и към преработената Европейска социална харта, защото Европейският съюз трябва да постигне напредък и в тези насоки.

Petru Constantin Luhan (PPE), *в писмена форма*. – (RO) След влизането в сила на Договора от Лисабон Хартата на основните права на Европейския съюз задължава Европейския съюз да се присъедини към ЕКПЧ. Подкрепям тази мярка, защото тя ще повиши доверието в Европейския съюз от страна на гражданите, като гарантира зачитането на правата. Присъединяването към конвенцията ще осигури на гражданите защита срещу действия от страна на Европейския съюз и неговите институции, подобно на защитата, с която разполагат в момента, срещу действията на държавите-членки. В същото време ще постигнем и по-тясно сътрудничество между Съда на Европейския съюз, Европейския съд по правата на човека и националните съдилища.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (FR) Решенията на Европейския съд по правата на човека по отношение на отделянето на църквата от държавата са в съответствие със светската традиция на Френската република. Решенията в подкрепа на забраната за носене на було от жени учителки в класната стая и разполагането на разпятия в училищата свидетелства за това. Съдът на Европейския съюз обаче предлага ограничаване на гражданските свободи само ако това се изисква от ценностите, залегнали в основните текстове на Европейския съюз. Факт е, че тези текстове нито веднъж не споменават задължителното отделяне на църквата от държавата или светския характер на институциите. Затова Европейският съюз не е в състояние да гарантира свободата на съвестта на европейците.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *в писмена форма*. – (PL) Една от основите на Европейския съюз при създаването му беше зачитане на правата на човека — ценност, която продължава да бъде в основата на интересите на Европейския съюз. Правото на Европейския съюз свидетелства за това, но то важи и за конституционните разпоредби на всяка от държавите-членки. Присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ е значителна крачка към по-силна защита на основните права на гражданите. Това решение прави Европейския съюз част от международната система за защита на правата, благодарение на което се повишава доверието в него от трети страни, както и от собствените му граждани. Въпреки че не променя институционалната структура на Европейския съюз, конвенцията добавя още един съд, Европейския съд по

правата на човека, който ще спомага да се следи начинът, по който Съюзът изпълнява задълженията си във връзка с разпоредбите на ЕКПЧ. С оглед на факта, че докладът относно институционалните аспекти на присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ включва разпоредби, които са в съответствие с посочените по-горе забележки, реших да гласувам за приемането му.

Alfredo Pallone (PPE), *в писмена форма*. – (IT) Значението на присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ е свързано както със символичното и политическо доверие в него, така и с факта, че Европейският съюз и институциите му ще бъдат задължени да спазват основните права на гражданите. Влизането в сила на Договора от Лисабон представя правната основа за започване на преговорите за присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ.

Подкрепям присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ. Един предварителен въпрос обаче се отнася до спазването на определени гаранции, които споразумението за присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ трябва да съдържа, особено по отношение на запазването на специфичните характеристики на Съюза и на правото на Европейския съюз. Присъединяването не трябва да влияе на компетенциите на Съюза, нито на задължението на държавите-членки да не представят спорове, които попадат в обхвата на правото на Европейския съюз, пред външни системи за разрешаване на спорове. Затова е важно да се запазят прерогативите на Съда на Европейските общности в случаите, в които Съдът в Страсбург е призован да излезе с решение за съвместимостта на даден акт на Съюза, свързан с основните права, преди Съдът на Европейските общности да е имал възможност да го направи.

Aldo Patriciello (PPE), *в писмена форма*. – (IT) Искам да благодаря на докладчика за отличната му работа по присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ, което ще бъде от полза за гражданите на Европа, защото ще добави нов съд, който не е част от Европейския съюз, и ще гарантира, че правата на европейските граждани винаги се спазват от Европейския съюз и държавите-членки.

В съответствие с принципите на демокрация Европейският съюз и държавите-членки винаги трябва да имат правото да се защитят. Затова смятам, че е от съществено значение всяка държава, която се присъедини към конвенцията, да разполага със съдия, който ще разяснява обстоятелствата около всеки случай, както и смятам, че е важно Европейският парламент да разполага с неформален орган за координация на споделянето на информация между Европейския парламент и Парламентарната асамблея на Съвета на Европа. Също така е важно Парламентът да бъде консултиран и да вземе участие в процеса на преговорите.

Evelyn Regner (S&D), *в писмена форма*. – (DE) Гласувах за резолюцията, защото съм на мнение, че присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ би представлявала добра стъпка към създаване на правна сигурност и последователност. През последните десетилетия Европейският съд по правата на човека прие пакет от решения, които конкретизираха защитата на основните права на европейските граждани. Присъединяването на Европейския съюз към конвенцията ще допринесе и за повишаване на доверието към Съюза от трети държави.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *в писмена форма*. – (ES) Доволен съм от приемането на доклада, изготвен от моя колега, г-н Jáuregui, относно присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ. Загрижен съм, че някои членове-еврофоби продължават да отричат необходимостта от тази мярка, докато аз смятам, че присъединяването към конвенцията предлага по-голяма гаранция за защитата на правата на човека и в рамките на Европейския съюз.

Nuno Teixeira (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ вече беше застъпено в Договора за Европейския съюз; влизането в сила на Договора от Лисабон направи това задължително. Присъединяването ще засили защитата на правата на човека в Европа и ще представи правната система на Съюза на външен правен контрол. Това ще гарантира хармонизиране на съдебната практика на Съда на Европейския съюз (СЕС) и Европейския съд по правата на човека и ще осигури на европейската общественост защита от действия от страна на европейските институции при условия, подобни на тези, които вече съществуват по отношение на държавите-членки.

Трябва да се отбележи, че присъединяването не предоставя на Европейския съюз членство в Съвета на Европа и не поставя под въпрос независимостта на правото на Съюза, защото СЕС продължава да бъде единственият орган, който може да се произнася по въпроси, свързани с валидността и тълкуването на правото на Съюза. Също така искам да подчертая значението на възможността Съюзът да е в състояние да предлага кандидати и избира съдия, който да го представлява, както и необходимостта да се спомене, че Парламентът трябва да бъде надлежно информиран за преговорите за присъединяване, както и че в бъдеще трябва да бъде създаден механизъм за обмен на информация между парламентарните асамблеи на двете институции.

Rafał Trzaskowski (PPE), *в писмена форма.* – (PL) Подкрепям доклада, най-вече защото той разширява системата за защита на правата на човека в Европейския съюз и повишава доверието в него от страна на гражданите. Когато не е възможно да се обжалва на национално равнище или на равнище Европейски съюз, когато на жалбоподателя не се разрешава да заведе иск или когато не може да бъде заведено дело срещу институция на Европейския съюз — това са случаи, в които добавената стойност ще стане очевидна. Затова нека продължим борбата за укрепване на системата за защита на правата на човека в Европейския съюз.

Viktor Uspaskich (ALDE), *в писмена форма.* – (LT) Госпожи и господа, както знаете, зачитането на правата на човека е основна ценност на Европейския съюз, която е заложена в Договора за функционирането на Европейския съюз. Няма съмнение, че ако всичко бъде направено правилно, присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ би могло да бъде историческа възможност за засилване на положението с правата на човека в Европейския съюз и в цяла Европа. Това би могло да бъде нашият шанс да гарантираме правата на човека и основните свободи на гражданите на Европейския съюз. Присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ би дало на Европа отлична възможност да действа като морален фар, да бъде за пример. Това събитие не само би повишило доверието в Европейския съюз от гледна точка на отношенията с държавите извън Европейския съюз, но и би подобрило общественото мнение за структурите на Европейския съюз. Това обаче би станало само ако използваме всичките си съвместни усилия за премахване на двойните стандарти в нашата политическа програма и правна система.

За съжаление, както се вижда от събитията през последните години, обвиненията често имат чисто политически оттенък. Съдилищата както в моята държава, така в останалата част на Европа все още са твърде податливи на политическа манипулация. Ако това не се промени, многообещаващи събития като присъединяването на Европейския съюз към ЕКПЧ ще бъдат просто загуба на време. Затова напълно подкрепям присъединяването към ЕКПЧ, при условие че това наистина ще защити основните свободи и права на човека и, което е още по-важно, в рамките на самия Европейски съюз.

Geoffrey Van Orden (ECR), *в писмена форма.* – (EN) Подкрепям ЕКПЧ, като същевременно отчитам, че съдебните тълкувания на определени разпоредби на конвенцията са създали пречки пред депортирането на лица, заподозрени в терористична дейност. Това трябва да се промени.

Независимо от изявленията за зачитане на позицията на държавите-членки по отношение на ЕКПЧ, присъединяването на Европейския съюз към конвенцията ще усложни и евентуално ще попречи на свободата на държавите-членки да ползват дерогация или отделно да тълкуват аспекти на ЕКПЧ.

От политическа гледна точка твърдо се противопоставям на мотива за присъединяване на Европейския съюз към ЕКПЧ като „напредък в процеса на европейска интеграция [и] нова крачка напред към политически съюз“. Този погрешен стремеж се подчертава по-нататък в изявлението, че присъединяването на Европейския съюз представлява „присъединяване на страна, различна от държава, към правен инструмент, създаден за държави“. Поради всички тези причини гласувах против резолюцията.

Резолюция: Конференция за преразглеждане на Римския статут на Международния наказателен съд — Кампала, Уганда (B7-0265/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *в писмена форма.* – (RO) Провеждането на конференцията на Международния наказателен съд в Уганда е важен знак за приемането на тази международна институция на Африканския континент, по-специално защото първоначалните разследвания на съда, след като беше създаден през 2002 г., започнаха тук. Никои не може да отрече значението на един такъв международен съд, който разследва сериозни случаи, свързани с нарушения на правата на човека, геноцид, престъпления срещу човечеството и военни престъпления. Затова е важно, че все по-голям брой държави признават авторитета на Международния наказателен съд (МНС), както и че страните, подписали Римския статут, спешно ратифицират споразумението. Идеята за създаване на международен съд за разследване на престъпления срещу човечеството е възникнала още през 1919 г. по време на Парижката мирна конференция. Бяха необходими 83 години да се постигне международно споразумение и да се създаде МНС. В момента държавите, които са ратифицирали Римския статут на МНС, трябва да уредят и правото на съда да разследва престъпления на агресия. Освен това държавите, подписали документа, трябва да хармонизират националното си законодателство с разпоредбите на Римския статут, в съответствие с ангажимента, който са поели.

Diogo Feio (PPE), *в писмена форма.* – (PT) Европейският съюз е твърд поддръжник на МНС и всички негови държави-членки споделят присъединяването към този важен съд. Надявам се, че държавните субекти ще са в състояние да изпълнят отговорностите си, както и че резултатът от конференцията в Кампала е един МНС, който е по-способен да се изправи срещу предизвикателствата на нашето време, че той ще получи адекватно

съдействие от националните правни системи и че ще му бъдат отпуснати достатъчно средства, за да упражнява ефективно дейността си; това се изисква заради сериозността на престъпленията, които ще разследва.

José Manuel Fernandes (PPE), *в писмена форма.* – (PT) Европейският съюз е твърд поддръжник на МНС, който насърчава универсалност и е израз на целостта на Римския статут с цел опазване и укрепване на независимостта, легитимността и ефективността на международните съдебни процеси. Доказателство за това е, че Европейският съюз системно насърчава включването на клауза, свързана с МНС, при преговорите за мандати и споразумения с трети страни. Европейският съюз вече осигури 40 млн. евро за срок от десет години в рамките на Европейския инструмент за демокрация и човешки права за проекти, насочени към подпомагане на МНС и международното наказателно право. Конференцията за преразглеждане на Римския статут на МНС, която ще се проведе в Кампала, Уганда, представлява единствена по рода си възможност за държавните субекти, недържавните субекти, гражданското общество и другите заинтересовани страни отново решително да потвърдят ангажимента си за справедливост и отговорност. Страни по МНС са 111 държавни субекти, като някои региони са по-слабо представени (Близкия изток, Северна Африка и Азия). Надявам се, че държавите-членки ще вземат участие в конференцията и ще бъдат представени на най-високо равнище и публично ще потвърдят ангажимента си към МНС.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *в писмена форма.* – (FR) С удоволствие отбелязвам, че резолюцията, предложена от Парламента, относно преразглеждането на Римския статут изисква престъплението на агресия да бъде официално включено като военно престъпление, както и че няма да бъде необходим юрисдикционен филтър, за да се определи дали е било извършено такова престъпление. Как обаче новото законодателство може да бъде изпълнено, ако основните държави, които са извършили престъпления на агресия след влизането в сила на Римския статут през 2002 г. (САЩ и Израел), не са длъжни да го ратифицират?

Как може да бъде ефективен, ако тези държави не бъдат приканени да спрат да оказват натиск върху държавите, които са страни по МНС, за гарантиране на имунитета на техните граждани? Също така е достойно за съжаление, че Парламентът, който претендира, че стои начело на борбата с изменението на климата, не предлага включването на екологичните престъпления като престъпления срещу човечеството, както беше предложено на срещата на върха в Кочабамба. Най-сериозните престъпления срещу човечеството трябва да бъдат наказани. Международният наказателен съд би могъл да бъде полезен инструмент в тази област. Всъщност става въпрос само за осигуряване на необходимите средства. И понеже това не се случва, аз се въздържам.

Alfredo Pallone (PPE), *в писмена форма.* – (IT) Длъжен съм да изразя съгласието си с предложението за резолюция относно Конференцията за преразглеждане на Римския статут на МНС, която ще се проведе в Кампала, Уганда.

Самата Европа възникна от необходимостта да се сложи край на проявите на расова омраза, които достигнаха върха си при зверствата от Втората световна война. Европейският съюз винаги е бил последователен в стремежа си за засилване на сътрудничеството между държавите с цел да се докажат и осъдят престъпленията срещу човечеството.

Вярно е, че осем години след влизането в сила на Римския статут, държавите трябва да потвърдят категоричния си ангажимент към изграждането на мир, стабилност и принципите на правовата държавата. По-специално, държавите трябва да се ангажират с политики, насочени към сътрудничество с МНС и защита на жертвите на насилие. В много случаи на практика жертвите се сблъскват със сериозни трудности в областта на достъпа до информацията относно съда и опитите им да защитят правата си се провалят.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *в писмена форма.* – (EN) С удоволствие гласувах в подкрепа на резолюцията и съм особено доволен, че устното предложение за изменение на моя колега беше прието, а именно за включване на „коренното население“ в списъка с групи, на които трябва да се обърне специално внимание.

Sabine Wils (GUE/NGL), *в писмена форма.* – (EN) Приветствам предложението за резолюция относно Конференцията за преразглеждане на Римския статут на МНС, която ще се проведе в Кампала, Уганда, защото то съдържа много съществени и важни въпроси и искания, свързани с ратифицирането и прилагането на МНС. Затова гласувах в подкрепа на предложението.

Искам обаче да изразя дълбоката си загриженост за някои фрази в резолюцията, които се отнасят положително към „Програмата от Стокхолм“, „Европейския инструмент за демокрация и права на човека (ЕИДПЧ)“ и към Европейския съюз като „глобален фактор“. В този случай „Програмата от Стокхолм“ и „ЕИДПЧ“ можеха да имат положително въздействие, но в много други области тези две програми (инструменти) не се използват

по един демократичен и прозрачен начин. Европейският съюз наистина действаше като „глобален фактор“, но според мен изобщо не в положителна насока към един по-справедлив и сплотен световен ред.

8. Поправки на вот и намерения за гласуване: вж. протокола

(Заседанието, прекъснато в 13,25 ч., се възобновява в 15,00 ч.)

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н BUZEK

Председател

9. Одобряване на протокола от предишното заседание: вж. протокола

10. Прилагане на взаимодействието между средствата, предназначени за изследвания и иновации, в Регламент (ЕО) № 1080/2006 относно Европейския фонд за регионално развитие и в Седмата рамкова програма за научни изследвания и технологично развитие — Осигуряване на единен пазар за потребителите и гражданите — Дългосрочна устойчивост на публичните финанси за възстановяваща се икономика — Принос на политиката на сближаване към постигането на целите от Лисабон и на целите на стратегията „ЕС 2020“ (разискване)

Председател. – Следващата точка е общото разискване по:

– доклада на г-н Van Nistelrooij, от името на комисията по регионално развитие, относно прилагането на взаимодействието между средствата, предназначени за изследвания и иновации, в Регламент (ЕО) № 1080/2006 относно Европейския фонд за регионално развитие и в Седмата рамкова програма за научни изследвания и технологично развитие в градовете и регионите, както и в държавите-членки и в Съюза [2009/2243(INI)] (A7-0138/2010),

– доклада на г-н Grech, от името на комисията по вътрешния пазар и защита на потребителите, относно осигуряване на единен пазар за потребителите и гражданите [2010/2011(INI)] (A7-0132/2010),

– доклада на г-н Hoang Ngocot, от името на комисията по икономически и парични въпроси, относно дългосрочната устойчивост на публичните финанси за възстановяваща се икономика [COM(2009/0545-2010/2038 (INI))] (A7-0147/2010), и

– доклада на г-н Cortés Lastra, от името на комисията по регионално развитие, относно приноса на политиката на сближаване към постигането на целите от Лисабон и на целите на стратегията „ЕС 2020“ [2009/2235(INI)] (A7-0129/2010).

Lambert van Nistelrooij, докладчик. – (NL) Това наистина е един силно сближаващ пакет. След тазсутрешното разискване на мерките за подпомагане и на по-строгото и оздравително управление на икономиката и финансите сега обсъждаме редица базисни пакети от документи, които са съществени по отношение на ангажиментите, необходими във връзка със стратегията „ЕС 2020“.

Парламентът желае изрично да насочва предложенията на Комисията и особено на Съвета; неприемливо е Съветът да взема решение през юни без изрично да сме постигнали споразумение по редица ключови въпроси. Обсъждаме насоките, а също и прилагането им в близко бъдеще. Да вземем например водещи проекти, които също скоро ще се нуждаят от нашата съвместна подкрепа. Това наистина е важно, поради което сега инвестираме в него толкова време.

Така и в двата доклада — на г-н Cortés Lastra и моя, от името на комисията по регионално развитие — политиката на взаимодействие се разглежда през призмата на растежа на производството или резултатите за Европа. Хубавото е, че можем да направим повече; всъщност трябва да направим повече. Нашите действия са твърде фрагментарни, в различни области — ако разглеждаме световното развитие, конкуренцията и отделни неща, с които желаем да се справим; да обобщя, нещата, които трябва да направим по-умни, по-зелени, по-устойчиви и по-всеобхватни.

Докладите, представени от комисията по икономически и парични въпроси, засягат също управлението и осигуряването на достатъчен финансов ресурс, включително за образование. Накратко, надявам се, че днес

следобед ще изясним обосновката на това решение. Не зная дали гласуването ще се проведе утре и дали относно управлението ще бъде постигнато единодушие. Във всеки случай обаче очаквам, че Парламентът ще бъде в състояние през юни да одобри окончателно становище по стратегията „ЕС 2020“.

Връщайки се на моя доклад — това е доклад за внедряването. Разгледахме надлежно как стоят нещата в сферата на научноизследователската и развойна дейност, регионалната политика, малките и средните предприятия и искам да благодаря на колегите, включително на тези от комисията по промишленост, изследвания и енергетика, комисията, която съгласно чл. 50 е съвместно отговорна да ни съдейства за постигането на добри резултати.

Какво формулирахме?

1. В Европа разполагаме с първокласни изследвания. Това, което още изостава, е използването на тези изследвания. Знанието е свободно; то обикаля света и не може да го запазиш за себе си. Въпреки че сме много добри при инвестициите в изследвания, изоставаме в използването им, в довеждането на иновациите до пазара и следователно в поддържането на високо качество на продукцията в тази част от света.

2. В моя доклад се отбелязва, че понастоящем разходваме една четвърт от регионалните средства за изследователска инфраструктура и иновации. Това е съществена промяна, чието приоритизиране в сегашния период е възможно благодарение на инициативите на Комисията. Целевото финансиране е сред ефективните инструменти и еднозначно оказва влияние върху дневния ред на регионите и градовете. То води до по-добър профил на икономиката, основана на знанието, която развиваме, и до задълбочаване на специализацията.

3. В моя доклад заедно с колегите правим поредица от предложения за усъвършенстване на веригата изследвания/иновации/производство с цел повишаване на ефективността. Освен това трябва да осъзнаем важността на териториалния аспект, залегнал в Договора от Лисабон. За да постигнем ефект от мащаба, трябва да се съсредоточим върху редица области; за да постигнем специализация на продукцията в даден регион, се нуждаем от смелост — между другото, принципът на специализация в Европейския съюз е стар — при условие че съществуват пътища за предаване на това знание (ширококоленова или традиционна инфраструктура). Ако ЕС инвестира пари, трябва да е налице и сътрудничество между...

(Председателят отнема думата на оратора)

Liem Hoang Ngoc, докладчик. – (FR) Г-н председател, госпожи и господа, докладът по собствена инициатива, по който гласуваме през тази седмица, е от особена, символична важност по време, когато пазарите не са в състояние да оценят рисковете, свързани с икономическата ситуация в еврозоната.

При изискващата се строга политика на бюджетни корекции днес няма съмнение относно капацитета на държавите-членки да форсират началото на растеж и следователно да съберат данъчните си приходи, необходими за лихвените плащания по техните дългове. За съжаление, в условията на голяма несигурност, при която в момента се намира световната икономика, не може да бъде извършена оценка на риска. Тя е толкова по-важна в ЕС, където степента на натовареност на производствените мощности е на рекордно ниско равнище.

Вместо да инвестират, компаниите замразяват оборудването си, тъй като въпреки първоначалните признаци за оживление в края на 2009 г., няма търсене. Ако рестриктивните мерки бяха смачкали възстановяването в зародиш, растежът би се пречупил и дори тръгнал надолу. Първата цел на нашия доклад беше точно да определим оптималното време за стартиране на политиките за излизане от кризата. Ние предложихме продължаването на мерките за подпомагане преди да се възстанови нормалното натоварване на производствените мощности. Следователно предлагаме утвърждаване на принципа на антицикличната фискална политика, който беше успешно формулиран през първия етап на кризата от 2008 г. и 2009 г. и е в съзвучие с духа на реформи в Пакта за стабилност от 2005 г.

Тези политики пускат в действие автоматичните стабилизатори, с други думи, целепологат излишъци в първичния бюджет за погашения по дълга във върха на бизнес цикъла и позволяват на държавите-членки да заемат финансов ресурс, необходим им за пакети от стимулиращи мерки в дъното на бизнес цикъла. Лихвените проценти безусловно са под натиск и застрашават обслужването на дълга. В такъв случай Европейската централна банка има правото да обяви, че ще изкупува част от дълга, за да даде възможност на държавите-членки да диверсифицират източниците си на финансиране.

Въпреки това в допълнение към факта, че тази концепция за обслужването никога не е била дефинирана в икономическата литература, могат ли търсените от пазарите рискови премии да се считат за оправдани? Не, ако вземем предвид риска на ипотечните пазари на деривати, който точно както на пазарите на публичен дълг

е невъзможно да бъде оценен. Поради това в нашия доклад предлагаме да се обърне особено внимание по-скоро на показателя за структурен дефицит, отколкото да се съсредоточим върху...

(Председателят отнема думата на оратора)

Ето защо в нашия доклад предлагаме да се обърне особено внимание по-скоро на показателя за структурен дефицит, отколкото да се съсредоточим върху дефицита по текущата сметка на платежния баланс, чийто размер се дължи на увеличението на текущия бюджетен дефицит. Това е резултат от кризата, която отслабва растежа, а едновременно с него и данъчните приходи. Освен това данъчните приходи са неблагоприятно повлияни от намаляването на данъците, което не оказва очаквания ефект върху предлагането.

Нашият доклад се опитва да предложи три препоръки, комбинирани с отделни показатели за производството. Първо, продължаване на мерките за подпомагане преди възстановяването да се стабилизира. Второ, да се наблюдава структурният дефицит, който все още е близо до балансираност, вместо да се увеличава текущият бюджетен дефицит, с цел да се даде сигнал на пазарите за състоянието на публичните финанси. Трето, да се оцени ефективността на данъчните разходи, и по-конкретно на определени намалени данъци, което е свързано със спада на данъчните приходи.

За съжаление, за либералите и консерваторите в комисията по икономически и парични въпроси здравият разум има малко значение; ефектът от кризата има малко значение; и фактът, че големият дълг също се дължи на спасителните планове на банката, също има малко значение. Само сляпата им съдба посредством ефективността на пазарите е от значение; само догматичното съответствие на очевидно закъснелия Пакт за стабилност е от значение. Те не виждат никаква необходимост да разработят инструментите, необходими за управлението на икономиката, което е същественият въпрос за укрепването на ЕС. Това е начин Европа да бъде поставена на гладна диета и упорито се опитват да изпълнят критериите на пакта, без никаква гаранция за успех и с риск да се противодейства на възстановяването и от твърде слаба степен на сближаване. Това е позицията, която те защитават в комисията по икономически и парични въпроси. От онова гласуване насам икономическото здраве на Европа продължава да се влошава. Европейската централна банка и Комисията накрая излязоха с парични и бюджетни инструменти, които трябва да ни дадат възможност да подобрим управлението на икономиката в еврозоната. Въпреки всичко пазарите отново се влошиха, нестабилни и в резултат от планове за строги икономии.

Съветът Екофин отново започна в понеделник всичко отначало. В тези условия промените, които обсъждаме, са като цяло твърде умерени и ние трябва да разгледаме и някои нови. Те спорят за гъвкавото прилагане на Пакта за стабилност, така че да може да бъде избегната нежеланата строгост. Те отстояват обществените агенции за кредитен рейтинг, за да предпазят държавите-членки от диктата на пазара. Такива са сигналите, които Парламентът трябва да изпрати. Г-н Karas, времето за рефлекторни идеологически реакции отмина, но има време за краткосрочни национални електорални промени. Европа се нуждае от политики, които са мотивирани от реално желание да се укрепят Съюзът. Ако Вие и Вашата група не сте на висотата на тези задачи, ако не сте в състояние повече да сте изразители на общите интереси, трябва да сте сигурни, че нашите граждани ще съумеят да направят за в бъдеще своите изводи, а днес еврозоната е застрашена.

Ricardo Cortés Lastra, докладчик. – (ES) Г-н председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, искам да благодаря на докладчиците в сянка и техните асистенти, на секретариата на комисията по регионално развитие за техния принос, както и на генерални дирекции „Регионална политика“ и „Трудова заетост, социални въпроси и равни възможности“ на Европейската комисия, на Европейския икономически и социален комитет, на Комитета на регионите, на профсъюзите и на европейските регионални мрежи и асоциации за тяхното сътрудничество.

При изготвянето на доклада имах среща с няколко регионални асоциации и институции, и по-специално с Комитета на регионите, с Конференцията на периферните морски региони, с Асамблеята на европейските региони, с Европейската мрежа на регионите за научни изследвания и иновации, с Европейския икономически и социален съвет и с генерални дирекции „Регионална политика“ и „Трудова заетост, социални въпроси и равни възможности“ на Европейската комисия. Искам да благодаря на всички тях за способностите им и за интересното сътрудничество.

Променният наименованието, което днес съдържа препратка към стратегията „Европа 2020“, основната цел на доклада е да защити политиката на сближаване като силна и със значително финансиране политика, представена във всички региони на Европейския съюз, както и нейната ключова роля в стратегията „Европа 2020“.

Той беше практически единодушно одобрен от комисията по регионално развитие — 40 гласа „за“, 1 „въздържал се“ и 1 „против“.

В първата част на доклада е направен кратък анализ на приноса на политиката на сближаване за Лисабонската стратегия и се посочват ограниченията пред въвличането на регионалните и местните органи на властта, на обществото — икономическите агенти и гражданското общество — в самата Лисабонска стратегия, което направи по-трудни нейните изменения, съгласуване и ефикасност. В доклада освен това се призовава за необходимост от оценка не само на текущите разходи, но също и на реалните последици от нея.

Втората част от доклада е посветена на препоръките за бъдещата стратегия „Европа 2020“ и в нея се подчертава важноста на регионите, многостепенното управление и принципът на партньорство — основните стълбове на политиката на сближаване, които трябва да се вградят в стратегията „Европа 2020“ като необходимо и достатъчно условие за нейното успешно прилагане.

Нещо повече, съществено е, че се засили участието на икономическите агенти и обществеността, както и на гражданското общество като цяло, за да се избегне опасността стратегията да бъде откъсната или дискредитирана от ключовите си участници.

В тази част се подчертава главната роля на образованието, обучението, научните изследвания и иновациите, важноста на облекчаване създаването на т.нар. триъгълник на знанието и нуждата от подкрепа за малките и средните предприятия, които много често са пионери в сферата на иновациите.

Същевременно обаче трябва да разгледаме специфичните нужди на регионите и социалните групи, изпитващи най-големи трудности. Поради това трябва да бъде допусната известна гъвкавост, за да може:

По-конкретно, с цел да се насърчи т.нар. „ефект на лоста“ при инвестициите в научноизследователска и развойна дейност, в образование и обучение ние отстояваме необходимостта от засилване на взаимодействието между националните стратегически референтни рамки и националните програми за реформи, както и по-добрата съгласуваност и сближаване между различните европейски, национални и регионални политики, свързани със стратегическите цели.

Европейската инвестиционна банка играе и трябва да продължи да играе съществена роля посредством инструментите на финансовия инженеринг, сътрудничеството и подкрепата при помощта за регионите и малките и средните предприятия. За да облекчим тази задача обаче — и това е от полза за всички — напредъкът следва да върви в посока към по-голямо опростяване.

В заключение, докладът отстоява провеждането в бъдеще на последователна и с достатъчно финансиране политика на сближаване, която да е представена във всички европейски региони и да играе ключова роля в стратегията „Европа 2020“.

Louis Grech, докладчик. – (MT) Г-н председател, по същество в моя доклад от микроикономическо гледище се разглежда единният пазар като общ проект и приемането на рамката за 2012 г. и стратегия „Европа 2020“, имайки предвид неотдашната финансова криза.

Стратегиите и развоят на действията, предприети за вдъхването на нов живот на европейския пазар и на единния европейски пазар, трябва да са базирани на прагматично, екстензивно и подробно споразумение, което включва всички държави-членки и е съсредоточено най-вече върху приоритетите, които държавите-членки действително искат да достигнат.

Европа се нуждае от развитие на Стратегиите 2020, даващи възможност на пазара да бъде водещ при икономическото възстановяване, като същевременно поражда приемането му от страна на гражданите, защитавайки техните интереси; от страна на потребителите, гарантирайки техните права; и от страна на малките и средните предприятия, осигурявайки им право на стимули. В моя доклад се предлага поредица от стратегически законодателни и незаконодателни инициативи, тласкащи напред оздравяването на единния европейски пазар. Върхът на тези инициативи е създаването на Закона за единния пазар, който съчетава незабавното действие (2012 г.) с дългосрочната концепция на „Стратегия 2020“.

Също така правя конкретни законодателни предложения относно изработването на гражданска харта, в която да залегнат правата и задълженията на гражданите. Окуражаващо е освен това, че реакцията на членовете на Комисията Барние и Дали спрямо моето предложение относно 20-те най-силни опасения, изразени от европейските граждани, беше положителна, а също и относно създаването на колективен защитен механизъм и комуникационна стратегия, насочена в частност към ежедневните проблеми, с които нашите граждани се сблъскват.

Нуждаем се от очертаване на действително нова насока на политическата мисъл, която се основава на защитата на потребителите и на социалното измерение, което ще служи да създаде закони и да набележи цели за

постигане от Европейския съюз. Само по този път можем да достигнем истинско социално пазарно стопанство, както е залегнало в Договора от Лисабон.

За съжаление, през изминалите години единният пазар не се ръководеше от убеждението на нашите граждани, че представлява техните интереси и стремежи. Още по-алармиращо е, че нашите граждани и потребителите изпитваха засилващо се чувство на несигурност и липса на доверие в пазара. Ние трябва да приемем факта, че традиционната дефиниция за единен пазар като нещо само ограничавашо икономическото измерение се нуждае от преразглеждане. Необходимо е да стигнем до нова обща позиция, която е цялостна и напълно отразява усещанията на нашите граждани, потребителите и малките и средните предприятия. Това може да се постигне, като им се предложи водещата част от усилията за преоткриване на единния европейски пазар. Всяко усилие, пропиляно в опит за догматично обяснение далеч от единния пазар, ще подцени трудностите, несъответствията, интересите, различните убеждения и противоречията, пред които трябва да се изправим.

Процесът на интегриране на единния пазар не е необратим. Сегашното състояние се нуждае от критична оценка. Единният европейски пазар е в опасност да се превърне в извънредно слаб и поради това незначителен, което се дължи на протекционистичния манталитет, породен от кризата.

Сам по себе си единният пазар не е край, а инструмент, който трябва да допринесе съществено за по-доброто качество на живот на европейските граждани, така че, както каза Evelyne Gebhardt, „европейският пазар работи за гражданите, а не против тях“.

Така че, за да се гарантира жизнеспособен и силен европейски пазар, се нуждаем от приемането на това, на което се позовава Mario Monti в своя аналитичен и стимулиращ доклад като напрежение между пазарната интеграция и социалните цели. В последния анализ преобладаваща система е тази, която успява да постигне забележителен баланс между енергична и конкурентна икономика, която стимулира иновациите и разкриването на нови работни места и осигурява защита на потребителите, както и изискваната от гражданите социална и екологична сигурност. Всичко това е необходимо да бъде постигнато в дух на компромиси и солидарност.

Накрая, г-н председател, искам да благодаря на всички докладчици в сянка и на координаторите за тяхното съдействие.

Pervenche Berès, автор. – (FR) Г-н председател, г-н член на Комисията, най-напред, независимо от всичко в момента ме интересува изготвянето на програмата и умението ни да организираме нашите разисквания. Доволна съм да участвам в разискването за всички тези инициативи на Европейския парламент, но чувствам, че всичко е в процес на радикална промяна, която не съм сигурна, че дава точна представа за виждането на Европейския парламент за стратегия „ЕС 2020“. А може би съм твърде възклетелна.

От друга страна, надявам се, г-н председател, че споделяте моите опасения, защото от името на залата на 10 май Вие поставихте пред председателя Ван Ромпюй един извънредно важен въпрос, който има връзка със следното.

По отношение на приемането насоките за заетостта тази година — осмелявам се да кажа като извънредна мярка — като част от специалното партньорство между Комисията и Европейския парламент и в духа на доброто сътрудничество със Съвета, имайки предвид частично променения график — насоките за заетостта, които обикновено се публикуват към края на предходната година, тази година бяха обявени през април и въпреки че те ни обвързват с един продължителен цикъл през следващите години, ще трябва да ги обсъдим преди пролетното заседание на Европейския съвет. Вие любезно подкрепихте от името на всички ни искането, което изпратихме до председателя Ван Ромпюй, изисквайки Европейският съвет да предостави на Европейския парламент правото да упражнява правомощията си съгласно Договора от Лисабон.

Очевидно нито Комисията, нито Съветът има някакво намерение да вземат предвид това искане и следователно съзнателно възнамеряват да нарушат Договора. Считаю, че председателството на Парламента трябва да поеме своята отговорност и да извлече поука от това.

Що се отнася до предизвикателството на насоките за заетостта, които ще бъдат фактор при изпълнението на Стратегия 2020, ние трябва да привлечем вниманието на органите към тяхното значение по време, когато 17% от европейците живеят под прага на бедността — искам да подчертая, че тези данни се отнасят за 2007 г., т.е. отпреди началото на кризата — и когато 23 млн. от нашите съграждани са безработни.

Понастоящем в комисията по заетост и социални въпроси съществува голяма загриженост относно два проблема. Първо, относно целта да се намали бедността, което, струва ми се, беше инициатива на члена на Комисията Андор. Тази цел беше включена в Стратегия 2020 и ние го приветстваме. Не разбираме как този проблем може да бъде предмет на обсъждане, колебания и да се поставят под съмнение компетенциите на

Съюза в рамките на Съвета, когато Договорът очевидно показва, че това е област, в която ЕС също има отговорности.

Ето защо другият проблем е свързан с връзката и съгласуваността между отделните политики, защото Комисията ясно заявява, че тя фундаментално е променила нещата в Стратегия 2020, тъй като е намалила броя на целите.

Считам, че фундаменталните промени са нещо много повече, отколкото простото намаляване броя на целите. Все пак това, в което сме убедени, е, че Стратегия 2020 трябва да отчита реалността на ситуацията в ЕС. Реалността е, че онези, които в момента страдат най-много в резултат на кризата, онези, които ще бъдат засегнати най-много, са същите, които в действителност създават благоденствието на ЕС.

Фактът е, че виждаме да започват разисквания тук и там, които са обречени да вървят срещу самите европейски интереси, защото ще доведат до намаляване на инвестициите, точно когато те са най-необходими в нашия дългосрочен капитал: образование, обучение и здравеопазване.

По тази причина пред лицето на предизвикателствата комисията по заетост и социални въпроси призовава органите да си дадат сметка, че намалените публични инвестиции в тези области не могат да се компенсират от частни инвестиции, които поради слабия растеж също са намалели и следователно да гарантират възстановяването на публичните финанси в краткосрочен план.

Това е извънредно важен проблем на графика и не ни остава нищо друго освен да съжаляваме, че министрите на икономиката и паричните въпроси бяха в състояние да привеждат доводи в подкрепа на отказа от мерките за подпомагане на неконвенционалната заетост и за намаляване на безработицата, когато не се консултираха с министрите по социалните въпроси по намиращите се, ние знаем това, в трагично състояние области – заетостта и социалните въпроси в нашия Европейския съюз.

Mary Honeyball, автор. – (EN) Г-н председател, стратегия „ЕС 2020“ предлага действия за подобряване ефективността на образователната система, за засилване на привлекателността на висшето образование в Европа, за разкриване на програми за по-голяма мобилност и обучение на млади хора, за модернизиране на трудовите пазари, повишаване на трудовата мобилност и подобряване на квалификацията и компетенциите с оглед по-активно участие на трудовия пазар.

През пролетта това беше одобрено от Съвета, който заяви, че основните цели, изискващи мерки на равнище ЕС, включват по-добри условия за научноизследователска и развойна дейност (НИРД), по-високо равнище на образование, намаляване на ранното отпадане от училище и по-голямо участие на младежта, по-възрастните работници и работниците с по-ниска квалификация на трудовите пазари.

Глобалната икономическа криза доведе обаче до съкращаване на бюджетите на образователния сектор в държавите-членки в целия Европейски съюз. Например Латвия преживява дълбока икономическа криза и беше принудена да извърши сурови бюджетни съкращения в 34-те ВУЗ-а в страната, като заплахата беше за 50% намаление на бюджета на висшето образование. Ирландските университети са изправени пред съкращение от 6%, а Великобритания не прави изключение, защото в Англия Съветът по финансиране на висшето образование признава, че възможното съкращаване на средствата за висше образование може да достигне до 500 млн евро.

Не навсякъде обаче нещата са безнадеждни. Някои държави-членки, като Франция например, се справят добре, но проблемът е, че са налице различия в равнището на финансиране между отделните държави-членки. За да заработи стратегия „ЕС 2020“, имаме нужда от решителен, координиран подход. Ето защо настоявам Комисията да обясни, първо, как възнамерява да гарантира, че държавите-членки ще изпълнят ангажиментите си по отношение на образователните цели на Стратегия 2020 и да осигури условия тази сфера да получи достатъчна подкрепа и финансиране и че няма да бъде забравена сред неразборията по балансиране на бюджетите в условията на икономическа криза, как тя възнамерява да осигури допълнителни бюджетни средства за важни на равнище ЕС стратегии и програми.

Мишел Барние, член на Комисията. – (FR) Г-н председател, госпожи и господа, от името на Комисията и председателя Барозу, искам да направя някои бележки относно Стратегия 2020 и да говоря по извънредно интересните доклади на г-н Grech и г-н Hoang Ngoc; а след това моите колеги и приятели, членовете на Комисията Хаан и Андор, ще отговорят на свой ред — в рамките на разискването, в което всички участваме — на други въпроси, изискващи устен отговор, отнасящи се до други сектори — сближаване, заетост, социалното измерение, НИРД.

От името на трима ни разрешете ми да благодаря на всички докладчици и на Парламента за тази инициатива, предприета в сериозно и предизвикателно за всички нас време — време на икономическа криза, при сегашните

затруднения за еврото, които подчертават взаимната зависимост на всички наши държави-членки и нуждата от координация на икономическите политики между нашите страни. Това е време да се реагира и действа заедно, доколкото е възможно, в условията на несигурност и криза. Считаме, че взетите през последните няколко дни решения са извънредно важни.

Няма да се връщам на продължителното разискване, в които взе участие моят колега, членът на Комисията Рен. Очевидно е, че трябва да задействаме инструменти за по-добра координация на нашите икономически политики и ние считаме, че стратегията „Европа 2020“ може да стане първият инструмент за една нова, стабилна и координирана икономическа политика.

В предложението си относно стратегията, направено в началото на март, Комисията вече подчерта необходимостта от стабилизиране на нашите публични финанси. Кризата на еврото, през която току-що преминахме, доказва колко все още е уместна тази позиция. Подобно на колегата ми, члена на Комисията Рен, аз си взех бележки от предложенията по този проблем, съдържащо се в доклада на г-н Hoang Ngoc.

По-нататък, госпожи и господа, имаме и второ предварително изискване за успеха на Стратегия 2020 и то е да поставим нашата икономика, нашите икономики на здрава и по-добра основа. Аз, разбира се, имам предвид необходимостта от наблюдение и регулиране на финансовия пазар, така че той да обслужва реалната икономика, а не обратното.

Обещавам ви, че Комисията ще се придържа към пътната си карта в тези области. През следващата година ще трябва да поставим всички необходими законодателни предложения на масата, така че да можем да формализираме ангажиментите, които всички поехме на срещата на Г-20 по отношение на четири главни проблема: прозрачност, отговорност, наблюдение и предотвратяване на кризи. По отношение на редица от тези проблеми, които бяха разгледани по време на законодателното разискване, аз искрено се надявам, че Парламентът и Съветът ще бъдат в състояние бързо да преодолеят различията си относно текстовете, които се обсъждат. Имам предвид пакета за „финансовия надзор“ и документа за хедж фондовете.

Трябва да възстановим доверието. Трябва също така да оползотворим всеки конкретен ресурс, за да освободим потенциала за растеж на нашата икономика. Работата очевидно обхваща множество аспекти. Разискването, следобедното разискване всъщност, ги показва ясно: преоткриването на вътрешния пазар, регионална политика за всички региони, включително и най-отдалечените и външни региони, сближаването, управлението на икономиката, жизнеспособността на публичните финанси, заетостта, образованието и научните изследвания.

Когато говорим за „Европа 2020“, за какво всъщност говорим? Считам, че Стратегията 2020 трябва да ни даде по-добра перспектива относно икономическите политики на нашите държави-членки, за да избегнем определени неравновесия или определени случаи на конкуренция в бъдеще. Тези неравновесия станаха много явни при настоящата криза, но докато по спешност се занимаваме с кризата, ние същевременно трябва да работим за икономиката в средно- и дългосрочен план. По тази причина въз основа на предложенията на Комисията Европейският съвет одобри пет общи цели: постигане на равнище на заетост от 75%, инвестиции в НИРД в размер на 3% от БВП, както и ограничаване на ранното отпадане от училище, увеличаване на хората с университетска диплома до 40% и цели „20–20–20“ в областта на енергетиката и климатичните промени. Накрая, насърчаване на социалното приобщаване чрез преодоляване на бедността.

На Европейския съвет през юни трябва да се определят количествени показатели за образованието и социалното приобщаване. Работата по тези две цели е в ход на различни форуми в рамките на Съвета. Много важно е ясно да се разбере, че Стратегия 2020 не е само концепция. Тя е преди всичко конкретна програма за реформи, които трябва да се проведат, и по тази причина предлагаме седем водещи инициативи като част от стратегията.

В допълнение към водещите инициативи ще бъдат мобилизирани европейски инструменти, особено единният пазар, финансовите лостове и външнополитическите инструменти за преодоляване на определени препятствия. Искам също да препоръчам доклада Monti, представен преди няколко дни, и да отдам заслуженото на интелигентната работа на г-н Giesch, който придава едно хуманно и по-конкретно измерение на вътрешния пазар, така както искам да направя и аз.

Относно изпълнението са налице и определени изисквания. Следователно предложени са по-ефективни механизми за управление, които налагат участието на държавите-членки, както и на Комисията, на всички равнища от процеса на наблюдение. „Европа 2020“ означава също предприемане на реформи, които трябва да се осъществят от самите държави-членки. Последните ще трябва да представят националните си програми за реформи до края на годината, съгласувани с програмите за стабилност и конвергенция при съблюдаване на Пакта за стабилност и растеж. Г-н Hoang Ngoc, искам да изтъкна, ако може, че през почти 10-годишния период към този пакт са се придържали както леви, така и десни правителства.

Накрая, Комисията призовава Европейският парламент да направи това, което прави така добре, и да играе още по-активна роля в тази нова стратегия. По време на кризата ние искаме да дадем ясен сигнал на държавите-членки. Това е целта на интегрираните насоки, предложени от Комисията. Те ще бъдат приети, само след като вие изложите вашите мнения. Ние ще се стремим към постигане на политическо съгласие на заседанието на Европейския съвет през юни.

Г-н председател, госпожи и господа, трябва да сме наясно, че в останалата част от света вече се осъществяват средносрочни, социално-икономически стратегии и Европа не може да изостава в този процес.

В заключение, Европейският парламент изпълнява своята роля и ние сме му благодарни за това, за мобилизацията на гражданите, особено чрез националните парламенти. Аз бях силно впечатлен от инициативата, поета от комисията по вътрешен пазар и защита на потребителите и нейния председател Malcolm Harbour, във връзка с Директивата за услугите, която обедини националните парламенти и Европейския парламент. Налице са и други примери и това е много важно начинание.

Накрая, искам да потвърдя, че Комисията ще действа в съгласие с вашите искания и ще изпълнява своята роля решително и целенасочено, като допринася за осъществяване на стратегията и за изграждане заедно с вас на този нов, с по-високо качество, по-устойчив и по-справедлив растеж, който гражданите очакват.

Ивайло Калфин, докладчик по становището на комисията по бюджети. – Уважаеми г-н Председател, уважаеми комисари, ако обсъждахме стратегията „Европа 2020“ без да се беше случила икономическата криза, всичко щеше да бъде наред. Проблемът е, че в тези условия на криза и след това, което се случи, стратегията „Европа 2020“ стои недостатъчно амбициозно и недостатъчно активно.

Проблемът, около който се въртят всички въпроси, които се задават през последните седмици, е дали е достатъчна координацията, така както и досега се случваше в европейските политики, за да върви Европейският съюз напред, и виждаме, че тази координация в условия на растеж е добра, но в условия на криза не отговаря на изискванията, или е необходимо да се прехвърлят много повече функции – не само координация, но и взимане на решения на европейско равнище, така че Европа да си постави много по-амбициозни задачи и да има много повече лидерство в нея.

В това се състои основният въпрос, на който докато не отговорим няма да можем да начертаем правилно и Програмата 2020. Мисля, че в следващите седмици би трябвало да се съсредоточим предимно върху този въпрос.

Othmar Karas, от името на групата на PPE. – (DE) Г-н председател, членове на Комисията, госпожи и господа, много съм доволен да видя един до друг члена на Комисията Хаан, отговарящ за регионалната политика, и члена на Комисията Барние, отговарящ за вътрешния пазар, защото е от голяма важност да не жертваме регионалната политика в полза на вътрешния пазар. Напротив, трябва да гарантираме, че те взаимно се допълват и са достатъчно силни, за да можем да постигнем целите на „Европа 2020“.

„Европа 2020“ трябва да започне тук и сега и не трябва да бъде просто списък с цели. „Европа 2020“ е проект за растеж и заетост — ние се нуждаем от конкретни проекти, нуждаем се от инструменти, нуждаем се от процедури, нуждаем се от механизми за санкциониране, така че тя да може успешно да се осъществява. Убеден съм, че ще бъдем в състояние да осъществим „Европа 2020“ само ако сме готови, само ако Европа е готова да гледа на ЕС като на Европейски съединени щати. Да мислим по този начин и всеки от нас да даде приноса си за цялото.

„Европа 2020“ означава желание за създаване на политически съюз. Това предполага засилване и разширяване на валутния съюз, засилване и разширяване на вътрешния пазар, премахване на пречките и призоваване на хората да използват възможността, наречена Европа, да използват Европа и да разрушат границите. Трябва да създадем икономически съюз като част от политическия и социалния съюз. Никое от тези неща не е налице и дори не са поставени на дневен ред. „Европа 2020“ е един Съюз на общности, а не националистическа или преградена Европа.

Ние следователно се нуждаем от финансов преглед, от оценка на въздействието на ЕС, от прилагане на Закона за малкия бизнес и очевидно от множество конкретни европейски проекти за растеж и заетост и за разширяване на свободите за образование, наука, изследвания и иновации в Европа.

(Ораторът се съгласява да отговори на въпрос, зададен чрез вдигане на синя карта, съгласно член 149, параграф 8)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Г-н председател, желая да запитам г-н Карас дали Европейските съединени щати, които спомена в изказването си, ще се създадат със съгласието на народите на Европа или без тяхното съгласие.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Г-н председател, всеки един от нас, който представлява гражданите на Европа и постоянно е в контакт с тях, има една цел — да работи с всички граждани на Европа за по-нататъшното развитие на Европа, да я направи по-конкурентоспособна и да постигне растеж и заетост в полза на гражданите на Европа. Ако не действваме заедно, за да бъдем по-силни, и ако всеки човек не поеме отговорност за своите интереси, тази Общност не само че няма да укрепи, а ще отслабне в тези времена на засилваща се глобализация. Гражданите са нашите най-важни съюзници за постигане на общите ни цели.

Marita Ulvskog, от името на групата на S&D. – (SV) Г-н председател, Европа, заради която днес вземаме решения, е също така единствената, която ще реши как Европа ще изглежда през 2020 г. Решенията, които отказваме да вземем днес, ще доведат до нови кризи. Решенията, които ще вземем днес, трябва да бъдат дългосрочни решения.

Сериозен проблем е, че много решения продължават да бъдат недалновидни и определяни от дясна философия, където икономиките в криза се поставят на гладна диета. Друг сериозен проблем е, че обсъждаме гръцките пенсии вместо поведението на големите банкери и играчите на пазарите на недвижими имоти и на финансовите пазари. Трябва да коригираме ситуацията, иначе Европа, която ще видим през 2020 г., може би ще бъде в още по-лоша криза, отколкото тази, която преживяваме сега.

Призовавам Комисията да извърши промяна на курса, така че да изоставим нашата сляпа вяра в пазарните решения. Ние регулираме пазарите и правим големи инвестиции в онези неща, които са за доброто на всеки. Това би могло да означава транспортни системи, доставка на енергия, би могло да означава други важни решения, където държавите-членки не могат да действат самостоятелно, но трябва да действат ЕС и Комисията.

Надявам се също, че Комисията е готова да постави на обсъждане предложенията, които показват, че приемаме сериозно прехода към устойчиво общество. С други думи, ще реструктурираме нашата промишленост, така че да бъде конкурентоспособна и да може да създава работни места. Не бихме могли да го постигнем, като се самозалъгваме, че можем да следваме същите стари пътища. Ще са необходими инвестиции, но те биха могли да повлияят върху броя на регистрираните понастоящем 28 млн. души безработни.

Призовавам също Комисията да покаже необходимото уважение към работниците от ЕС в условията на сегашната икономическа криза, за да бъдат приобщени към изграждането на по-силно и по-добро общество. За да можем да овладеем кризата, се нуждаем от права за профсъюзите и от превръщане на европейските работници в поддръжници

Lena Ek, от името на групата на ALDE. – (EN) Г-н председател, казваха съм, че в Европа имаме тройна криза — на финансовите пазари, с работните места и климата. Сега, за съжаление, имаме четворна криза, ако добавим и кризата с държавните бюджети. Тя показва болезнено ясно, че Европейският съюз има остра нужда от визия. Досега европейската интеграция се фокусираше върху създаването на нови проекти без гаранция, че те ще имат очаквания ефект. Считаю, че е дошло времето да се захванем с нашите проблеми, вместо да се задълбочаваме в съществуващите институции. Грешките, които са направени, могат да се поправят и Съюзът все още може да функционира за и със своите граждани.

Европа се нуждае от далновиден Съюз. За мен посоката е ясна. Желая една Европа, която е отворена, приобщаваща и зелена. Водещите предложения, съдържащи се в стратегията „Европа 2020“ на Комисията, са важни инструменти за изграждане на тази Европа, при условие че можем да ги осъществим. Във връзка с това имам няколко въпроса.

Първо, доминираща цел на стратегията е създаването на по-динамична и конкурентоспособна икономика. В някои държави участието на жените в трудовия пазар е едва 40% и това е срамно. Трудов пазар с равнопоставеност на половете е предпоставка за стимулиране на заетостта и справяне с демографските проблеми. Надявам се, че Съветът и Комисията приемат сериозно факта, че в изводите на Комисията от преди няколко месеца влиза и равенството на половете. Едно общество на равните възможности има нужда от повече работни места. Безработицата е главната причина за съществуването на бедността. Младежката безработица в Испания, която възлиза на 44%, е разрушителна.

Имаме безкрайни възможности за създаване на „зелени“ работни места, но нашите политики също трябва да са ориентирани в тази посока. Една енергоспестяваща Европа също е движеща сила на иновациите. За засилване

на конкурентоспособността на Европа са необходими високоскоростни влакове, мрежи за пренос на електроенергия на далечно разстояние и високотехнологични интелигентни преносни мрежи.

Трябва да поздравя члена на Комисията от либералите Нели Крус, която първа формулира едно действително водещо предложение за цифровите технологии, и очаквам с нетърпение да получа същите задълбочени материали по останалите водещи платформи преди юни, така че да можем да си сътрудничим при вземането на решение.

Но, г-н член на Комисията, стратегията на ЕС ни води в една посока, докато Вашето предложение относно бюджета, ако бъдем честни, е в друга посока. Това важи и за регионалните, социални и земеделски фондове, като трябва да рационализираме и съгласуваме общите си инструменти. Имаме нужда от прозрачност, уеднаквяване на статистиката, метода на санкции и стимули спрямо държавите-членки — не само да се подписват под обещания, но и да ги спазват. Това е важно за европейските граждани и за нас в Парламента. Трябва да подсилим Пакта за растеж и стабилност и затова напълно подкрепяме пакета от мерки, предложен от члена на Комисията Оли Рен.

За да възстановим доверието, както споменахте, г-н член на Комисията, са необходими индикатори и за останалите водещи предложения. Това ще възстанови доверието във Вас, като Комисия, а може би, ако можем да съдействаме при вземането на решения, и доверието на гражданите в нас.

Pascal Canfin, *от името на групата на Verts/ALE*. – (FR) Г-н председател, г-н Барние, в изказванията си споменахте доклада на г-н Monti, който Ви беше предоставен преди няколко дни.

В доклада на г-н Monti се съдържа един интересен аспект — особеното значение, което той придава на неотложната нужда да преминем към следващия стадий при сътрудничеството в сферата на данъчното облагане. Еднозначно беше обяснено, че трябва да се прилагат критериите на Пакта за стабилност и растеж, но и че ако те се прилагат само към разходите посредством тяхното съкращаване, това почти сигурно ще доведе до рецесия. Ето защо от голямо значение е да се използват и двата стълба и особено фискалният стълб, за да се даде възможност на държавите-членки да съберат определен размер допълнителни приходи от стопанската дейност и стопанските субекти, чието данъчно бреме многократно беше намалявано през последните няколко години — печалбите от компаниите, прирастта на капитала и финансовите трансакции.

За да направим това, абсолютно необходимо е да имаме европейска координация. Това е заключението, до което се достига в доклада на г-н Monti, представен преди два дни. По този проблем обаче не се споменава нищо в стратегията „Европа 2020“, представена от Комисията. По този проблем не се споменава нищо и в съобщението на г-н Рен, публикувано преди няколко дни. Това е един от основните стълбове, един от фундаменталните приноси, който Комисията може да направи понастоящем. Направете го и така ще се изгради връзка. Г-жа Verès каза преди малко, че това разискване е като радикална промяна — фискалната координация ще спомогне да се създаде връзка между стратегия „ЕС 2020“, доклада за управление на еврозоната, за единния пазар и проблемите на заетостта и образованието.

Добре си даваме сметка, че ако спазваме правилата на Пакта за стабилност и растеж, което между другото е жизнено важно, но го правим само чрез съкращаване на разходите, то тогава сме поели курс на социален регрес и стопанска рецесия.

Ето защо моят въпрос е много ясен. Г-н Барние, като представител на Комисията какво ще предложите за разискване през следващите седмици? Как ще убедите колегите си, ако допуснем, че самият Вие вече сте убеден, в необходимостта от план за действие, план за фискална координация, така че държавите-членки да могат да наберат нови приходи въз основа на поредица от споразумения?

Какви са Вашите предложения? Нямаме право да мълчим. Комисията има право на законодателна инициатива, но днес по тези проблеми правото вече е задължение.

Malcolm Harbour, *от името на групата на ECR*. – (EN) Г-н председател, от името на моята група искам специално да приветствам всички доклади и особено доклада от г-н Gresh, по който в комисията бях докладчик в сянка. Искам да се позова на някои положения от него в момента, но искам и да подкрепя това, което г-жа Verès каза този следобед за твърде широк характер на разискването. От друга страна обаче, това е едно твърде нефокусирано разискване. Налице са някои наистина важни участия от страна на доста колеги, но, честно казано, и аз заявявам това на Комисията и члена на Комисията Барние, това също отразява природата на документа „ЕС 2020“. Той съдържа редица големи идеи, но е твърде нефокусиран и твърде неразвит на този етап. Той говори за седем водещи инициативи. Е добре, ние все още не знаем подробности за тях.

На първо място, можем ли да считаме, че на своето заседание през юни Съветът няма да приеме това предложение в детайли, защото то не е готово да бъде прието? Всички трябва да му посветим повече време, за да разработим детайлите.

На второ място, считам, че трябва да направим преоткриването на единния пазар осма водеща инициатива. Това не би усложнило нещата, защото би трябвало да бъде инициатива номер едно. Колеги, чухте от г-н Grech, че потенциалът за създаване на работни места е в насърчаването на повече иновации и насочването към по-устойчива икономика, но трябва да получим подкрепата на гражданите и потребителите за предложението.

Както беше казано във въпроса на граф Dartmouth към г-н Karas, гражданите трябва да повярват в процеса, но от тях зависи дали да го направят. Облагите ще бъдат за тях. Разполагаме с инструмент с огромен потенциал и в частност с публичните бюджети, които възлизат на 16% от европейската икономика. Защо да не използваме бюджетите за обществени поръчки за задвижване на иновациите, да закупуваме тези нови технологии, да насърчим малките и средните предприятия да се заемат с тях? Това е най-голямата неразвита единна политика, с която разполагаме. Чуваме това от г-н Барни и г-н Grech днес и допринесохме с доклада на г-н Monti. Имаме инструментите, но трябва да ги приведем в действие.

Gabriele Zimmer, от името на групата на GUE/NGL. – (DE) Г-н председател, намираме се в най-фундаменталната криза, която Европейският съюз е виждал в своята история, и въпреки това почти всички решения по стратегически направления се вземат на правителствено равнище. Допуска се Европейският парламент да бъде страничен наблюдател, но това не може повече да продължава.

Непрекъснато цялото разискване днес се върти около специфичните проблеми на заетостта и растежа в стратегията „Европа 2020“, което създава погрешната представа, че разговаряме за бъдещето на Европа и хода на бъдещото ѝ развитие. Имаме възможност да поставяме въпроси, изискващи устен отговор, относно политическата актуалност на стратегията „Европа 2020“ в условията на сегашната стопанска и финансова криза, но не се допуска предявяване на изисквания към стратегията и изменението ѝ, отстраняването на недостатъците ѝ и дори промяна в приоритетите ѝ.

Вместо да бъдем включени в търсенето на решения на стратегическите дилеми, това, което преживяваме в залата при разискването по който и да е въпрос, е да бъдем въввлечени в демонстрацията на игра на власт между институциите въпреки или дори поради Договора от Лисабон. А това е главно в ущърб на Европейския парламент. И стратегията „ЕС 2020“, и например насоките за интегрираната система за трудова заетост, които председателят на комисията по заетост и социални въпроси спомена, разглеждат Парламента като орган, който трябва само да бъде информиран или с който се съветват.

Освен новите отделни доклади, представени днес, далеч не дават цялостен поглед върху изискванията или предложенията на Европейския парламент относно европейската стратегия. Искаме да се въведат множество конкретни промени.

По време на последната парламентарна сесия Европейският парламент постави конкретни изисквания към Съвета и държавите-членки по отношение борбата с бедността, въвеждането в ЕС на гарантиран минимален доход и минимална работна заплата като защита срещу бедността. Нищо от това не беше включено в стратегията. Обратно, съществува риск цели като борбата с бедността и намаляването на бедността с 25% да изчезнат въобще от сегашния текст на стратегията, защото не съвпадат с опита и интересите на държавите-членки или правителствата.

Дори официалните данни за заетостта в ЕС през последните десет години ясно показват, че атипичната и особено рисковата заетост е достигнала 60%. Обаче огромното нарастване на атипичната заетост трябва да ни накара да заложим в стратегията и насоките модел, насочен към сигурни работни места и заетост, предпазваща от бедност. Това сега е фундаменталното изискване, с което трябва да се заемем.

Обаче докато Европейският съюз, институциите и техните конкретни политики не изпратят сигнал до онези, които са маргинализирани, които живеят в бедност или нямат работа, или до младите хора, които нямат перспективи в бъдеще, ние няма да можем да спечелим тези групи за идеята, че единният Европейски съюз е проект, гарантиращ сигурно бъдеще. Това представлява дефицит на демокрация, с който сегашната стратегия „ЕС 2020“ не се занимава и заедно с гражданите ние трябва да се борим с него.

Bastiaan Belder, от името на групата на EFD. – (NL) Проблемите, които изпитват Гърция и еврозоната, допринасят за сериозността на ситуацията, а това налага структурен подход. Предлаганата стратегия „ЕС 2020“, целяща стимулиране на стопанския растеж и заетостта, се стреми да гарантира това.

Стратегията справедливо включва и устойчивостта на публичните финанси. Но инициативата ще бъде полезна само ако отговаря на две условия. Първо, трябва да бъде укрепено функционирането на Пакта за стабилност и растеж, така че ситуации от този вид да не се повтарят. Това не е само въпрос на структури и правила, а на менталитет. Решаващ момент е държавите-членки да изпълняват бюджетните си ангажменти, както отбелязах по време на конференция в Атина миналата седмица.

Трябва да се приветства положението, че държавите-членки ще се подканят една друга да се отчитат по-щателно пред Съвета относно структурните реформи, необходими за привеждане в ред на публичните им финанси. Що се отнася до мен, считам, че една засилена стопанска координация трябва да включва и това.

Второто условие, към което искам да привлека вниманието ви, е нежеланието на Европейския съюз да се фокусира върху сфери от политиката като социалните въпроси, заетостта и социалното сближаване. Цели в тези области не могат да бъдат налагани на европейско равнище и това също е справедливо. В случая с Лисабонската стратегия видяхме, че такъв подход не работи. И също е вярно, че представлява ограничение, разкрито от суверена, от европейския суверен.

Barry Madlener (NI). – (NL) Днес разискваме по икономиката на Европа в дългосрочна перспектива и как да постигнем устойчив стопански растеж. Когато Европа обсъжда това, сънят ми е неспокоен, тъй като Европа не е предложила кой знае какво досега. Искам да припомня на пленарната зала за Лисабонската стратегия, в която Европа се договори да се превърне в най-конкурентната икономика на света. Това, разбира се, се оказва пълен провал.

Всичко, което Европейският съюз направи, беше да увеличи бюрокрацията, да създаде ненужни правила, особено в моята страна — Нидерландия — и да доведе до увеличаване на данъците, масова имиграция, престъпност и липса на сигурност. Нещо повече, нека хвърлим поглед върху списъка на страните, желаещи да се присъединят към ЕС, с които ние всеки ден сядаме около масата на преговорите — Албания, Босна, Турция. Все бедни мюсюлмански държави, корумпирани и в добавка с висока престъпност. И Исландия — една банкрутирала държава.

Освен това всеки ден в залата слушаме членове на групата на Зелените/Европейски свободен алианс и групата на Прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент и дори групата на Алианса на либералите и демократите за Европа да заявяват, че имаме нужда от „зелена“ икономика, че трябва да предоставим милиарди евро субсидии за вятърни турбини и „зелена“ електроенергия, въпреки че нашата промишленост става все по-неконкурентоспособна спрямо Китай, САЩ и Индия.

Учудени ли сте, че нашата икономика стагнира? Има само една рецепта за икономически силна Европа и тя е по-малко бюрокрация и по-малко чиновници в Брюксел, а също по-малко бюрокрация в държавите-членки, вместо увеличаване на данъците — тяхното намаляване, и слагане край на масовата имиграция. Гърция очевидно трябва да бъде изгонена от еврозоната. Нека за миг се погледнем в огледалото и видим членовете на ЕП тук. Какво направихте през последните години, за да накарате Гърция да се придържа към ангажиментите си съгласно Пакта за стабилност и растеж? Аз вече знам отговора — абсолютно нищо. Вие всички тук спите, докато страни като Гърция, които получават милиарди евро от Европа всяка година, прахосват тези пари и оставят администрацията да се разраства безконтролно.

Ако Европа не успее в това, предполагам, че моята страна — Нидерландия, а също и Германия ще напуснат еврозоната.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Г-н председател, пакетът с финансова помощ, представен преди почти две седмици, беше необходим, но не е решение на проблемите, с които Европа се сблъсква. В този момент има нужда от действия, решения и възстановяване на доверието в публичните финанси. Бих казал, че разискването по Стратегия 2020 е необходимо, но още по-необходима е Стратегия 2010, описваща действията, които трябва да бъдат предприети за възстановяване на растежа, намаляване на дефицитите и поразждане на оптимизъм.

Но без възстановяване на доверието в публичните финанси няма да има растеж, какъвто е необходим. По този въпрос социалистите се провалят. Те защитават същите политики, които доведоха до дефицитите и кризата в Гърция, Испания и Португалия, както и в други държави. Докладчикът, г-н Ноанг Нгос, казва, че трябва да продължаваме с тези политики и че трябва да изчакаме, докато дефицитите започнат да намаляват. Г-жа Ulvskog от Швеция предлага да увеличим разходите. Социалистите се превърнаха в заплахата за благоденствието, възстановяването и новите работни места, от които Европа се нуждае. Мога да ви уверя, че там, където социалистите се провалят, ние от групата PPE ще отстояваме необходимите мерки, които трябва да се вземат — намаляване на дефицитите, възстановяване на доверието и реформи за растеж и нови работни места. Европа

се нуждае от това и ние ще го отстояваме, ще вземем трудните решения и ще поемем отговорност там, където другите се провалят.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Г-н председател, ще отнема няколко секунди, за да помоля оратора преди мен да отиде в Гърция и попита кой е отговорен за проблемите, които понастоящем работниците изпитват. Те не се надяват на групата на Европейската народна партия (Християндемократи). Не, г-не. Те се надяват на реална политическа промяна, каквато може да се извърши от Стратегия 2020.

Ако нашият анализ е погрешен, аналогично и нашите решения ще бъдат погрешни. Анализът, който трябва да направим, е, че Европа страда силно от алчност, от липса на регулиране, от липса на стопанско управление, от недостатъчно образование и сплотено население, от липса на социална справедливост, от нисък стопански растеж, от слабо нарастване на заетостта и от наличието на огромна група нискоквалифицирани хора извън трудовия пазар.

Г-н председател, през следващите десет години усилията трябва да бъдат насочени към увеличаване броя на хората, които работят, и за гарантиране, че тези, които са по-добре подготвени в образователно отношение, ще спечелят битката за производителността на труда. Европа не може да спечели в сферата на конкурентоспособността, без да спечели битката за производителността на труда. Няма да си извоюваме място в света чрез намаляване на заплатите, чрез разрушаване на социалните стандарти, а по-скоро чрез увеличаване равнището на нашите знания, чрез повишаване степента на солидарност и социално сближаване на нашите общества. Това са нашите силни страни. Трябва да превърнем Европа в действително единен континент с ясни проекти, ясни цели, със стопанско управление, което не само ни позволява да откликваме на извънредните обстоятелства на днешния ден, но и на предизвикателствата на утрешния.

Такива са нашите надежди. Това са надежди, изковани от значително мнозинство от членовете на комисията по заетост и социални въпроси, които пренебрегват коварните, съблазнителни призови на онези, които искат връщане към идеята „всеки за себе си“ и по този начин разрушават солидарността за всички.

Г-н председател, надяваме се, че Стратегия 2020 ще се приеме от всички европейски граждани, които искат от нас повече работни места, повече и по-качествена заетост, стопанско управление и данъчна консолидация. Данъчната консолидация е чудесно нещо, но трябва да има и социална и стопанска консолидация. В противен случай няма да постигнем нищо.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Г-н председател, членове на Комисията, госпожи и господа, както вече чухме, финансовите пазари се нуждаят да бъдат обхванати в нова регулаторна рамка, така че в бъдеще да можем да избегнем излишъка, довел до кризата.

Но ако като основна причина виждаме задлъжнялостта на правителствата, тогава ще стане ясно, че в Парламента говорим прекалено много за публичния дълг и твърде малко за това как да постигнем благоденствие и растеж. Какви са детерминантите на нашия растеж? Растежът и благоденствието ни зависят от хората в Европейския съюз, разработващи продукти и раждащи нови идеи, които освен това могат да бъдат продадени на световния пазар.

Поради това е правилно, че една от главите в стратегия „ЕС 2020“ се нарича „Съюз за иновации“. Необходимо е да се съсредоточим върху изобретенията и върху това как можем да ускорим научноизследователската и развойната дейност. Затова е важно да насърчаваме взаимодействието между финансирането на научните изследвания и развитието на регионалната политика. В тези области може да бъде постигнат голям напредък. Заедно с либералите и с германската Партия на свободните демократи искам да обоснова фокусирането ни върху малките и средните предприятия. Трябва да видим това, че както ЕС харчи нашите средства, така тези малки и средни предприятия наистина имат достъп до средствата и съществува технологичен трансфер между, от една страна, университетите и колежаите, и от друга, малките и средните предприятия. Трябва да насърчим хората да вземат своята собствена съдба в ръцете си чрез лична отговорност и свободна инициатива. Работните места не могат да се създават от правителствата, те следва да се създават от самата икономика.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Г-н председател, членове на Комисията, госпожи и господа, ясно е, че вие осъзнавате, че преходът на развитие към „зелена“ икономика трябва да започне сега, тъй като климатичните промени ще изложат икономическия напредък на ЕС на риск.

Въпреки всичко това, което липсва на стратегия „Европа 2020“, е обвързаност между изменението на околната среда в икономиката и стратегията за „зелена“ заетост. Съществуват изследвания, които показват, че само преминаването на енергетиката на „зелени“ релси може да създаде 8 млн. нови работни места. Следователно в стратегия „Европа 2020“ е необходима инициатива за „зелени“ работни места. Тя трябва да отразява

конкретните мерки и общите насоки. Затова се нуждаем от стабилна правна и политическа рамка, така че инвеститорите наистина да правят вложения в „зелени“ работни места. Това включва в еднаква степен създаването на обвързаност между НИРД и икономиката, насърчаването на иновационните ядра, а също и възможност за поощряване на такива ядра в изостаналите региони. Това отстоява г-н Van Nistelrooij в доклада си и аз го подкрепям. Макар че не подкрепям тези, които искат да наложат на регионите по-големи изисквания, що се отнася до целевите програми, въпреки всичко тласкът в резултат от доклада и направените предложения водят в правилната посока и ще допринесат за създаването на „зелени“ работни места.

Но в стратегията за заетост трябва да се съсредоточим върху очертаването на курса на преход към „зелена“ икономика, върху присъединяването към нас на заетите и подготовката им за този преход. Тези мои думи са към члена на Комисията Андор. По принцип структурата на насоките на политиката на заетост е добра и е балансирана. Особено важен е фактът, че на образованието като независима област се обръща специално внимание. То предлага големи възможности за разкъсване на затворения кръг на бедността и представлява крайъгълния камък на стратегията за „зелена“ заетост, поради което представлява ключова област за успеха на стратегия „Европа 2020“. Въпреки това ние все пак се нуждаем от усъвършенстване на насоките за заетостта. Те играят важна роля — да ни дадат възможност наистина да се възползваме от потенциала на „зелените“ работни места.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) От бавния икономически растеж на Европа и причинения от кризата спад могат да се направят твърде различни изводи. Някои сигурно ще са съгласни с хора в тази зала, които призовават за намаляване на компенсацията, на административното и информационното бреме, които се поражда не само от държавите-членки, но и от Европейския съюз и Парламента. Съществува обаче риск да се приложи лечение, което е по-лошо от болестта. Такава мярка, която би била вредна за европейския растеж, би било засилването на ролята на ЕС в сферата на данъчното коопериране и сътрудничество и логично следващата го хармонизация на данъците. Като всяка конкуренция, данъчната конкуренция е благоприятна и за гражданите, и за пазарите. Тя създава условия за по-добри резултати и е съществен фактор за нашата конкурентоспособност в световен мащаб. Затова гражданските свободи, общият пазар и неразширяването на правомощията на Съюза трябва да бъдат основен принцип в икономическата политика на ЕС.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Г-н председател, при това разискване искаме да кажем, че е време да спрем с тези словесни еквилибристики и да говорим за реалните проблеми, с които се сблъскват повечето мъже и жени в нашите държави; за страданието, за това, че в ЕС — една от най-богатите части на света, където, без да се вземат каквито и да било мерки за проверяването им, продължават да се правят скандални печалби, в бедност живеят над 85 млн. души. Искаме да се говори за липсата на сигурност на работното място и за нищожното заплащане, пред които са изправени работниците, за младите хора и жените, които не могат да намерят работа, за 23-те млн. безработни. Искаме да говорим за старите хора, на които се отказва достойно пенсиониране, и за децата, чието бъдеще е заложено.

Нека бъдем ясни — това, което се предлага в стратегията „Европа 2020“, е същият път, на който бяхме в началото на кризата. Европейската комисия не пожела да анализира причините за сегашната ситуация, нито да направи нещо във връзка с последиците върху политическите принципи в резултат от прилагането на Лисабонската стратегия — либерализация на икономическите отрасли, включително на финансовите услуги, и гъвкавост на работната сила, наричана „гъвкава сигурност“.

Това, в което се целят сега, е намирането на начин за по-голяма концентрация на богатството чрез използване на различни директиви, които ще улеснят приватизацията на стратегическите отрасли на икономиката и посегателство върху публичните услуги, което е в интерес на икономически групи от сферите на здравеопазването, социалната сигурност и образованието — която от тях може да излезе на печалба. Те предпочитат да прикриват факта, че само преустановяването на тези политики ще позволи промяна на курса и единствено това ще доведе до социален прогрес. Въпреки това настояваме за преустановяването им и казваме, че е време да изоставим Пакта за стабилност и да го заменим с програма за социално развитие и прогрес. Тази програма трябва да постави като приоритет производството, качеството на публичните услуги, създаването на работни места с права, заплати, прилични пенсии и условия за пенсиониране, социално приобщаване и справедлива подялба и разпределение на богатството. Приоритетите ще изискват действително икономическо и социално сближаване при явна подкрепа за бюджета на Европейския съюз, солидарност, обществена политика и контрол върху основните икономически отрасли от страна на държавата.

Сигурни сме, че работниците и народите ще продължат да се борят за това — например утре в Гърция или на 29 май в Португалия — и ние приветстваме тяхната борба.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Г-н председател, без съмнение в Стратегия 2020 са казани много интересни неща, но според нея в процеса на разширяване към ЕС ще се присъединят пет нови държави, а по-вероятно осем. През 2010 г. в ЕС вече 12 държави нетно са приносители в Съюза, които субсидират останалите 15 държави-членки.

Изглежда никоя от новите държави не е внасяща. През 2020 г. ще има не по-малко 23 страни, които са субсидирани. Следователно до 2020 г. ЕС ще стане на практика съюз за трансфер на средства, който ще превежда суми от 12-те внасящи на 23-те субсидирани държави. За жалост, може и да е несправедливо, но данъкоплатците от Обединеното кралство се наситиха на това. Сравнително разореното Обединено кралство е втората по ред държава с най-големи вноски в бюджета на ЕС.

При последните местни избори в Германия гласоподавателите от Северен Рейн-Вестфалия казаха „не“ на своята коалиция, като отхвърлиха и съюза за трансфер. Гласоподавателите от другите внасящи страни също ще се произнесат с „не“ през следващите 10 години. До 2020 г. недостигът ще стане неизпълним. Не е от интерес за Обединеното кралство отвъд Ламанша да съществува стопански хаос, но ако разширяването не спре незабавно, това, което ще настъпи, е икономически хаос. Затова Стратегия 2020 пропуска същността.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Госпожи и господа, почтително искам да ви попитам дали не смятате, че тук става нещо твърде странно. При това извънредно важно разискване по финансовата и икономическа криза, които са причина за трагедията на много милиони европейци, присъстват само 40 души. Ние подтикваме европейските икономически агенти и гражданите да спестяват енергия, докато през последните три дни, което обаче е вярно и за всяко пленарно заседание, наблюдаваме, ако камерите го показват, прахосване на енергия за осветяването на залата с размери на стадион, където присъстват не повече от 40 души, освен при самото гласуване. В кабинките на преводачите има 27x3, което прави 81 висококвалифицирани симултанни преводачи, които ни превеждат. За 40 души членове на Парламента това прави по двама преводачи на всеки един. Не смятате ли, че е време да се погледнем в огледалото и да спрем да принуждаваме пенсионерите, пожарникарите, медицинските сестри и учителите да затягат коланите си?

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Във времена на криза, когато е застрашена целостта на Европейския съюз, ние, подпомагайки икономическия растеж, трябва да обърнем специално внимание на сближаването в ЕС. Ние още не знаем дали кризата ще продължи да задълбочава различията между отделните региони на Европа. Историческите различия в равнището на развитие на регионите може да се увеличат, а може да установим и поява на нови раздалечаващи ни фактори.

В тази ситуация това, от което се нуждаем, са механизми, които да намалят различията между регионите, а продължаването на последователната регионална политика е пътят за постигането на целта. Би било неразумно в тази ситуация да се отказваме от тази политика и съществено да намалим финансирането, с което разполагат местните и регионални органи. Това би представлявало сериозна заплаха за стимулирането на икономическия растеж, но би било заплаха и за единството на Съюза като цяло.

Както стратегия „Европа 2020“, така и политиката на сближаване се стремят да постигнат една и съща цел. Те имат съществен ефект върху икономическото съживяване и огромно значение за европейската политика на солидарност. Това, от което се нуждаем обаче, е по-добра координация между тях. Създаването на нови и обособяването на целеви фондове в отговор на новите предизвикателства би било загуба и на време, и на пари, а би довело и до закъснение при осъществяването на Стратегия 2020 и я обрича на съдбата на Договора от Лисабон. Трябва да осигурим финансирането на основните инфраструктурни проекти и да отхвърлим повторната национализация на регионалната политика.

В момента често чуваме за силен натиск от страна на правителствата на отделни държави-членки, а също и от Европейската комисия за орязване на разходите за регионална политика. Но посланието на Европейския парламент в доклада, по който съм докладчик в сянка, е ясно — нуждаем се не от по-слаба, а от по-силна политика на сближаване, от истинска европейска солидарност.

Evelyne Gebhardt (S&D). – (EN) Г-н председател, г-н Grech, искам да Ви поздравя за наистина чудесния доклад, който представихте пред нас и който ни осигурява основата, за да вървим напред. Благодаря Ви също, че използвахте фразата, която аз самата споменавам през цялото време, а именно, че икономиката е за хората и няма път назад. Точно на това трябва да се основава политиката на Европейския съюз.

Освен това във Вашия доклад Вие съвсем точно отбелязвате, че е от особена важност изготвянето на адекватна оценка за социалните, свързаните с потребителите, с околната среда и с икономиката последици върху вътрешния пазар, както и за решенията, които вземаме за вътрешния пазар. Точно това ни липсваше до сега или това е, което не беше в достатъчна степен видимо за нашите граждани. Този подход е много важен, за да

се подчертаят сегашните елементи на хуманност и цялостност в нашата политика, дори и когато това засяга вътрешния пазар.

Във Вашия доклад Вие твърдите и нещо, което е извънредно съществено за нас, социалдемократите, и то е, че социалната политика трябва да бъде разглеждана като сърцевина на политиката за вътрешния пазар и че защитата на услугите е особено важна и е от интерес за цялата икономика. Освен това Вие призовавате за развитие на стратегията за по-добра комуникация по отношение на социалните предимства на вътрешния пазар.

Ако вземем предвид само тези няколко пункта, ще осъзнаем, че можем да постигнем голям напредък, само ако Европейската комисия ни подкрепи. Освен това силно се надявам, че Комисията наистина ще се възползва от възможността, представена ѝ от доклада на г-н Grech, да повери прогреса на ЕС в ръцете на гражданите. Молбата ми е много настоятелна, тъй като зная, че г-н Барние вече изрази съгласие да го направи. Ако подходим към вътрешния пазар от този ъгъл, политиката на Европейския съюз ще бъде посрещната по-радушно и в бъдеще ще можем да очакваме по-добри времена.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н McMILLAN-SCOTT

Заместник-председател

Robert Rochefort (ALDE). – (FR) Г-н председател, при това разискване относно Стратегия 2020 искам също да изведа полза от много интересния доклад на г-н Grech и да кажа, че съм убеден, че потребителите не трябва да останат извън тази бъдеща стратегия.

Когато чета текста на Комисията по Стратегия 2020, ми прави впечатление, че фактически потребителите изобщо не се споменават. При сегашната криза трябва да си спомним, че макар, разбира се, инвестициите да са ключова променлива, в различните държави-членки потреблението представлява близо 60–70% от БВП на ЕС.

Поради това желая при стратегията да направим крачка в тази посока. Ще ми се да видя Европа първа по отношение на разни видове потребление — едното, базирано на триъгълника на знанието, на устойчивото развитие, Европа, която е в състояние да развива условията на производството и продукцията, което обслужва интересите на създаваните от тях потребители, Европа, съсредоточена върху качеството, а не вече върху количеството заради самото него. Искам да видя известно изостряне на конкуренция, която не насърчава „поевтиняване заради самото него“, а цели в по-голяма степен да осигури удовлетворяване изискванията на потребителя.

Г-н член на Комисията, поради това моят въпрос е съвсем прост. Възнамерявате ли да предложите на председателя Барозу и на останалите колеги, членове на Комисията, групата да бъде формирана по такъв начин, че потребителите вече да не се разглеждат като променлива, подлежаща на корекции, като пасивни индивиди, а по-скоро като активни участници, които са на Ваша, на наша страна, така че да можем да изградим общество на бъдещето, от което отчаяно се нуждаем?

Emilie Turunen (Verts/ALE). – (DA) Г-н председател, искам да отделя малко време, за да поговорим за социалните аспекти и заетостта в „ЕС 2020“, както и за усилията на Комисията във връзка с тези въпроси. Сигурна съм и това не е тайна, че групата на Зелените/Европейски свободен алианс би желала да види доста по-амбициозен от разглеждания понастоящем план за 2020 г., в който да личи искрено желание да бъде формулирано как Европа в бъдеще сама ще си помогне и със стремеж да се набележат високи цели в социалната сфера и заетостта. Точно сега обаче сме в ситуация, при която държавите-членки не възнамеряват да развият плана, който Комисията предложи. Вместо това те се връщат назад.

Първо, що се отнася до борбата с бедността, много държави-членки се питат дали действително ЕС има правомощия да воюва с бедността и да набелязва във връзка с това конкретни цели. По тази причина искам само да кажа, че за това съществува правно основание в различни разпоредби на Договора от Лисабон, например в член 3 от Договора за ЕС и в членове 9 и 153 от Договора за функционирането на ЕС. Следователно към този въпрос просто трябва да се пристъпи. Второ, други държави-членки, включително моята страна, Дания, критикуват дефиницията за бедност. Разбира се, трябва да формулираме удачна дефиниция. Аргументите обаче не могат да прикрият факта, че се отнасят за едно нещо — дали наистина искаме да се борим с бедността в Европа. Истинското разискване е за това.

Искаме ли да намалим броя на бедните хора в Европа, които понастоящем наброяват 84 млн. души? Искаме ли да са по-малко бедните работници, възлизаци сега на почти 17 млн.? Искаме ли не просто всеки да има работа, но да има добра и подходяща работа? Искаме ли младите хора да имат достъп до трудовия пазар? Да,

разбира се, искаме и то точно защото се нуждаем от конкретни цели в социалната област и заетостта. Европа сега е в разгара на икономическата криза, но ние не трябва да й позволим да блокира разума ни и да ни попречи да си поставяме амбициозни цели в тези области. Ако нямаме смелостта да направим това сега, това ще подкопае икономическата ситуация в Европа, както и социалното ни сближаване. Следователно, членове на Комисията, госпожи и господа, искам да ви кажа, че е важна политическата воля. Надявам се, че Парламентът и Комисията ще поведат и подтикнат онези държави-членки, които се двоумят вместо да се придържат към социална Европа за 2020 г. Надявам се, че като членове на Комисията вие сте готови за това.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Ние през целия ден обсъждахме желаната стратегическа цел за Европейския съюз. По мое мнение обаче трябва, на първо място, да поставим въпроса относно желаната посока на бъдещо развитие пред нашите граждани и пред онези, които са най-тясно свързани с тази цел, с други думи, кметовете и общинските съветници по места. Във връзка с това за мен е голямо разочарование, че ролята на местните власти не е отразена достатъчно задълбочено в стратегията за развитие на Европейския съюз до 2020 г. В нея правилно е изтъкната необходимостта от по-здрави връзки между регионалните и местни партньори, но не е ясно как трябва да се прилага на практика принципът на партньорството. Освен това процесът на консултиране е доброволен, така че той по никакъв начин не е обвързващ за държавите-членки при вземането на решения. Мога да потвърдя това с един конкретен пример. Когато Федерацията на общините на Чешката република представи своите бележки върху позицията на нашето правителство по отношение на стратегията за развитие на Европейския съюз до 2020 г., те не само че не бяха включени в стратегията, но федерацията дори не получи адекватен отговор относно начина на разглеждане на тези бележки.

Ако искаме да избегнем повторния провал на Лисабонската стратегия, ние не трябва да продължаваме да игнорираме ролята на местните органи, които формират част от публичната администрация във всички държави-членки и чиято роля е от ключово значение за осъществяването на европейската политика. Тъкмо обратното, задължителното консултиране с участниците „по-долу“ би допринесло съществено за правилното, ефикасно и ефективно прилагане на приетите мерки. Ето защо искам да призова Комисията да наблюдава внимателно начина, по който се осъществяват връзките с местните органи в целия процес.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Г-н председател, настоящата Лисабонска стратегия беше просто преименувана в стратегия „Европа 2020“. Всъщност предложенията на Комисията като цяло не променят текущите цели, като те не само че не са постигнати, но напредъкът през последните десет години показва, че стандартът на живот на гражданите от Европейския съюз се понижава. Въпреки това внесените от Комисията предложения не предполагат достатъчно количество социални критерии. Поради това ние питаем: какви мерки предлага Комисията, за да предотврати липсата на отчетност на пазара, произволните уволнения и увеличаването на несигурността на пазара на труда? Намесата на Международния валутен фонд не означава ли по-тежки условия за държавите-членки и хората? По наше мнение, ако Пактът за стабилност не бъде заменен с пакт, който ще си постави социални цели, примката около врата на народите ще се затегне, тъй като от тяхна страна ще са необходими повече и по-големи жертви.

Timo Soini (EFD). – (FI) Г-н председател, когато следвах в Университета на Хелзинки през осемдесетте години на двадесети век, Съветският съюз все още демонстрираше сила. Когато там се появиха проблеми, те призоваваха за повече социализъм. Сега аз съм глава на семейство от Европейския съюз на средна възраст и когато тук възникват проблеми, ние призоваваме за по-голяма интеграция. Тази философия удивително напомня на първата и резултатът също ще бъде подобен: тя няма да проработи.

Нека градим върху основата на националните държави. За тази цел е необходимо първо да опечем хляба, а после да го раздадем, както казваме ние във Финландия. Нека създаваме работни места и адекватни условия. Това ще е изворът на нашата сила. По този начин ще осъществим напредък. У нас има недостиг на работодатели, не на наети лица, а на работодатели, които могат да осигурят работа на хората.

Малките предприятия са от решаващо значение. Трябва да отложим за следващата месечна сесия разискването върху директивата относно работното време на самостоятелно заетите водачи. Това е типичен случай за ситуация, в която трябва да се застъпим за независими предприемачи, които създават работни места, които правят добро и наемат служители. Сега съществува опасност обаче да загубим работни места поради административни решения. Аз действително обичам Европа, дори ако трябва да кажа, че не обичам Европейския съюз.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Г-н председател, в годината на Световното първенство по футбол дамите и господата от Съвета могат да си извлекат поука от футбола, а именно, че не е възможно да се получи добър мач, ако съдията надзирава всеки играч. Ако обаче играта се води без правила, без съдия и без да се наказват фаловете, ще се получи хаос. Точно такава е положението на нещата в момента.

Крайно време е стратегията „Европа 2020“ да сложи край на спекулативната игра на хедж фондовете. Онези, които си осигуряваха добър стандарт в резултат на спекулации и прекомерно високи лихвени проценти години наред, сега трябва да плащат. Не малките спестители, а предприятията с високи спекулативни печалби трябва да бъдат приканени да платят сметката.

Също така не бива политиката на сближаване да игнорира кризата на еврото. Освен настоящия пакет от мерки за спасяване на икономиката в миналото Гърция се възползваше в непропорционално голям размер от финансирането в областта на селското стопанство и регионалното развитие. Без необходимите структурни промени тези пари очевидно изтичат и въпреки финансирането през годините страната е на ръба на разрухата. Не виждам защо трябва да отпускам финансирането при това положение. Защо не послушаме члена на Комисията Рен, който направи съвсем разумно предложение за намаляване на финансирането? Накрая, не можем да позволим на Европейския съюз да се изроди в съюз на трансферите. Централизираната планова икономика, каквато някои от вас желаят да видят, все още не е доказала достойнствата си, въпреки че идва от Брюксел.

Какво е необходимо да направим в такъв случай? Отговорна бюджетна политика и ако това не проработи — смели и ефективни механизми за санкциониране. Всичко това трябва да се включи в стратегията „Европа 2020“.

Jean-Paul Gauzès (PPE). – (FR) Г-н председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, икономическата и финансова ситуация в Европа напълно оправдава драстичните мерки, които бяха предприети по-специално с цел стабилизиране на еврозоната и избягване на подкопаването на общата ни валута. Неотложността на ситуацията оправдава възприетия практически подход. Когато обаче се стигне до прилагане на приетите мерки, трябва да се гарантира, че Парламентът е ангажиран в рамките на пълномощията си и той може да упражнява демократичен контрол при подходящи условия.

Наистина трябва да гарантираме, че нашите съграждани не губят, а напротив възвръщат доверието си в политическите институции. Без доверие не са възможни структурни реформи или приемане на необходимите мерки на строги ограничения.

Изправена пред финансовата криза Европа не беше пасивна. Ние не споменаваме това достатъчно често. През 2009 г. изготвихме и приехме регламент относно агенциите за кредитен рейтинг, като разпоредбите за неговото прилагане ще бъдат публикувани много скоро от Комисията. Комисията по икономически и парични въпроси на Парламента гласува преди няколко дни пакета за надзор върху финансовите дейности. Миналия понеделник същата комисия прие с голямо мнозинство доклада за регламент относно управителите на хедж фондовете.

Бяха организирани тристранни срещи за търсене на консенсус със Съвета. Той трябва да се постигне бързо, така че нашите институции да запазят надеждността си. Нашите съграждани често ни питат: „Какво прави Европа?“. Ние трябва да оправдаем очакванията им.

Във връзка с това искам да Ви поздравя, г-н член на Комисията, за Вашата решимост и да Ви окуража да продължите с изпълнението на работната програма, която подготвихте в съответствие с ангажиментите, поети по време на изслушването. Вашата амбициозна, но крайно необходима програма има нашата подкрепа. Ние ще стоим рамо до рамо с Вас, така че да подготвим необходимия регламент на финансовите услуги. Не става въпрос грубо да потискаме финансовия сектор, а да установим правила, гарантиращи, че онези дейности, които трябва да се регулират, се регулират, а трансакциите се осъществяват по сигурен и прозрачен начин.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Г-да членове на Комисията, госпожи и господа, Европа е изправена пред две огромни задачи — изработването на нова стратегия, която обсъждаме в момента и която по мое мнение се развива в правилната посока. За Европа обаче настъпва повратен момент, ако тя не намери нов начин на действие. Събитията от изминалите седмици във връзка с гръцката криза — и тук изразявам несъгласие с г-н Gauzès, тъй като за жалост Европейският съюз и държавите-членки, по-конкретно г-жа Меркел, закъсняха с реакцията си по отношение на тази ситуация — означават, че за Европа настъпва повратен момент. Това е изключително опасна повратна точка, която ще определи дали ще се движим в посока ренационализиране, затваряне в рамките на нацията и егоизъм или в посока комунитаризъм. Ако не се движим към комунитаризъм, програмата, очертана от г-н Барние, няма да бъде изпълнена и става безсмислена. Много е важно да не забравяме, когато определяме новите цели, нашата предишна политика, политиката на сближаване, общата селскостопанска политика или, ако се обърне към члена на Комисията Андор, обновяването на европейския социален модел. За нас настъпва повратен момент, уважаеми колеги. Изминалите няколко седмици го показва — предишният модел не работи, а настоящият не работи, както трябва. Подкрепям идеята за наблюдение от страна на Комисията върху националните бюджети преди те да бъдат представени пред парламентите на държавите-членки.

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Г-н председател, моето изказване засяга доклада на г-н Hoang Ngoc относно устойчивостта на финансите в публичния сектор. Това беше много интересен доклад, върху който работихме. Ситуацията показва, както ясно се разбира и от речта на докладчика, че от идеологическа гледна точка имаме твърде различаващи се мнения по въпроса.

Във връзка с това е важно да помним какво се случи в Европа през последните седмици по време на икономическата криза, каквато рядко сме виждали преди. Тя в голяма степен се дължи на неуспеха на част от държавите-членки да се погрижат за собствените си финанси и да внесат ред в къщата си. Ето защо може би е малко изненадващо, че имаме такива големи идеологически различия относно това дали е действително разумно да се вземат заеми и да се харчат толкова много пари, каквато практика се наблюдава в много държави през последните години.

Както казах, имаме твърде големи различия по тези въпроси — нешо, което сме виждали и в пленарната зала. За щастие твърде широко мнозинство в комисията също е на мнение, че се налага да вземем по-строги мерки за справяне със ситуацията, в която се озовахме. Комисията представи много добри предложения през последните седмици. Най-после беше положено началото на вземане на решения, които наистина ще ни доведат до възстановяването на реда в икономиката на Европа. Точно от това имаме нужда.

Ето защо разискванията в комисията бяха, меко казано, вълнуващи. Важно е да припомним, че ние не се занимаваме само с текущите заеми, но и с бъдещите предизвикателства, като например демографските проблеми, застаряването на населението и т. н. Това беше важен доклад и мисля, че внесохме положителни изменения в него. Аз съм убеден, че решението, до което ще стигне Парламентът, ще бъде разумно.

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Настоящото разискване, посветено на кризата, обхваща най-вече бюджетната дисциплина и това е правилно, тъй като тя е много важна. Тя не е всичко обаче. Нека разглеждаме настоящата криза в правилната перспектива, която предполага, че всъщност все още говорим за банкова криза.

Години наред банките правеха съмнителни пари, използвайки непрозрачни структури, и през 2008 г. балонът се спуска. Тогава страните преоформиха натрупания частен дълг в публичен дълг и това е проблемът, с който трябва да се бори Гърция сега — непоносимото бреме на публичния дълг. В светлината на казаното, когато обсъждаме Стратегия 2020, ние трябва да разгледаме и ролята на банките. При Комисията се наблюдава абсолютно отсъствие на цели в това отношение. Почти нищо не беше казано за банките. Настоящата криза показва, че трябва да се прави ясно разграничение между спестовните банки и инвестиционните банки. Накъде са насочени амбициите на Комисията, когато става въпрос за планове за справяне с това положение? Това беше първият въпрос, който засегнах.

Ние обаче трябва да разглеждаме и икономиката на бъдещето. Тя ще използва ефективно природните ресурси. При нея също амбициите на Комисията са твърде малки. Или задачите, които тя си поставя, са твърде неопределени, или целите са твърде ниски например намаление с 20% на емисиите на парникови газове, което е абсолютно неподходящо за насърчаване на „зелените“ иновации. Как ще стигне до предприятията посланието, че те трябва да инвестират в „зелени“ технологии? Считаме, че планове на Комисията трябва да включват и този проблем.

В заключение, що се отнася до нашия собствен бюджет, този въпрос също трябва да съответства на нашата стратегия. Това означава, че структурните фондове трябва да се използват в крайна сметка за популяризиране на новите „зелени“ технологии. В момента ние основно субсидираме повече емисии на парникови газове. Къде са парите за иновации, а къде са заделените средства за устойчив аграрен сектор в бюджета за селско стопанство? Нужно е Комисията да бъде по-скоро конкретна и амбициозна, отколкото да изработва неясни планове; това не е начинът за справяне с настоящата криза.

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Г-н председател, най-важният компонент на „ЕС 2020“ не трябва да бъдат стабилизационните фондове и мерките за спасяване на икономиката. Нашите страни трябва да се стремят към възстановяване и съживяване на вътрешния пазар на Европейския съюз. Трябва да търсим начини да променим нашите икономики, така че те да отговарят на предизвикателствата. Единственият начин за в бъдеще е да се обърнем към новите сектори чрез научноизследователска дейност, развитие и иновации. Европейският съюз трябва да насърчава новото икономическо динамично развитие в областта на европейската научноизследователска дейност, да създава мрежи за повишаване на квалификацията, научни групи за интегрирани проекти, основани на иновации за разработване на нови продукти и услуги, като се търсят нови процеси и технологии, както и нови стопански концепции. Трябва да разгледаме съществуващите успешни проекти и да използваме връзките, създадени в Европейския съюз, за да открием най-добрите практики.

В моя избирателен район посетих университета „Glyndŵr“, който стимулира преките връзки с високотехнологични фирми в Северен Уелс, като 90% от завършилите университета са назначени в тези фирми през миналата година. Той не само подобрява перспективите за намиране на работа на младите хора, които учат там, но съживява и целия район на Северен Уелс. Вместо да търсим проекти за милиарди долари и просто решение на проблемите, трябва да се върнем към основните елементи на онова, което прави успешна една икономика. В Южен Уелс има пет огромни фармацевтични предприятия, притежаващи технологии на световно равнище. С малко помощ от Европейския съюз тази група от високотехнологични предприятия може да се превърне в център от световна класа, който ще дръпне цялата икономика, бореща се в момента да получи средства от кохезионните фондове, в светлото бъдеще. Ние се нуждаем от решения, които ще работят ефективно за нашите граждани.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Г-н председател, госпожи и господа, вие няма да приемете тази теза, но реалността е абсолютно очевидна: идеята или най-малкото митът за либерална Европа се изчерпа. Как може някой да продължи да вярва в задълбочаването на общосъюзното измерение, когато Европа се готви да изнудва най-задълженелите страни да помогнат за извеждането на финансовите пазари от трудното положение?

Дори проектът и дейностите на либерална Европа са на изчерпване и това е очевидно. С последователните кризи, последната от които беше най-тежка, публичният дълг рязко се увеличи. По-лошото е обаче, че доверието в еврозоната се изпари. Ситуацията изисква действителна солидарност. Договорът от Маастрихт обаче отхвърля солидарността между страните в еврозоната. Това е най-големият европейски парадокс.

Краят на линията за Европа се вижда и в преговорите на Световната търговска организация, както и в разказваната не на шега история за Европа, която ще ни защити от глобализацията. Директивите на Европейския съюз, които далеч не са наш щит и закрила, често изпреварват Световната търговска организация. Всъщност сега сме изключително уязвими, което се дължи на Европейския съюз, като именно сега плащаме цената с процеса на деиндустриализация и различните форми на пренасочване. За благото на хората политиката на Европейския съюз спешно трябва да пренасочи приоритетите си.

Mara Bizzotto (EFD). – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, 308 млрд. евро е общата сума на средствата, предназначени за изпълнение на политиката на сближаване за периода 2007-2013 г. Досега Европа е изхарчила, а съдейки по резултатите, прарасала известно количество от тези приоритетни средства, заложили от Лисабон. За да бъде успешна „ЕС 2020“ и за да се използва огромното количество неизхарчени пари за стимулиране на икономическия растеж и подпомагане на конкуренцията, са необходими два типа действия: опростяване и преглед.

Опростяването ще бъде от ключово значение за освобождаване на достъпа до тези средства от парализиращата бюрокрация — регионите, гражданите и предприятията искат да могат да действат по-свободно, за да разкрият своя потенциал.

Що се касае до прегледа, той е необходим спешно, за да се променят критериите, определящи начина на разпределяне на средствата, като преосмисли цялостния дух, залегнал в политиката на сближаване.

Сега, както никога преди това, трябва да се даде възможност на политиката на сближаване да докаже мощта си като действаща на много равнища инструмент на управление чрез действително огласяване на проблемите, които засягат територията ни, както и в Брюксел, формулирайки дългоочаквания отговор относно бъдещето на нашия социален и икономически модел.

Госпожи и господа, задължение е на всички, които, подобно на Европейския съюз, са отговорни за управлението на тези средства, да наложат строг надзор върху финансираните проекти и да се борят енергично с разхищаването на средства. Това е единственият начин, посредством който стратегията „ЕС 2020“ ще успее да не се превърне в лошо копие на лош оригинал.

Regina Bastos (PPE). – (PT) Г-н председател, изправени сме пред ускоряваща се глобална промяна, която има унищожителни последици за нашите икономически, политически и социални системи и следователно за всички наши граждани. Понастоящем сме свидетели на безпрецедентно отслабване на способността на държавите да реагират. Поради това Европейският съюз трябва да установи общите каузи и съюзници и да действа открито и сплотено на световната сцена.

Извънредните ситуации изискват категорични обединени действия. Ако не предприемем необходимите строги мерки и не поемем колективна отговорност, Европа ще бъде предадена на маргинализацията и бедността. Само една силна Европа, която зачита общите правила, ще може да даде адекватен отговор на новата ера.

Обеднелите и задлъжнели държави нямат капацитет да защитят гражданите си. Ето защо ние трябва да успеем да спечелим отново доверието на обществото, да спечелим битките за стабилност, бюджетна строгост, създаване на работни места, стабилност на паричния съюз, глобализация, стратегически алтернативи.

Трябва да направим всичко това или рискуваме да компрометираме нашето бъдеще. Бъдещето се печели, като се ангажираме със социалното сближаване, осигурим мир, създадем нов модел на основата на ценностите свобода, социална справедливост и отговорност. По такъв начин Стратегията 2020 и интегрираните насоки „Европа 2020“ съставляват важни елементи от новия цикъл на растежа и заетостта в Европа.

За да изпълним коректно задачите и осъществим това дело, трябва да се поставят ясни, измерими цели по отношение на заетостта, образованието и намаляването на бедността. Важно е също така да се направи всичко възможно, за да се улеснят държавите-членки при транспонирането на националните цели, ако искаме стратегията да бъде успешна и коректно осъществена.

Constanze Angela Krehl (S&D). – (DE) Г-н председател, началото на настоящата политика на сближаване беше заложено още в заглавието на Лисабонската стратегия. Аз обаче смятам категорично, че политиката на сближаване може и ще има огромен принос за стратегията „Европа 2020“ не само защото ние управляваме значителен бюджет в сравнение с другите европейски политики, но преди всичко защото политиката на сближаване ни позволява да имаме устойчиво развитие в регионите и осигурява добро наблюдение на процесите на реструктуриране и предизвикателствата, наблюдавани в нашите региони.

Има обаче един основен въпрос, който искам да изясня още веднъж, и той се отнася и за нашата група: политиката на сближаване може да работи, единствено ако икономическото ни развитие се разглежда като еднакво важно наред със социалното развитие и предоставянето на обучение за работниците. По принцип трябва да поемем съвместна отговорност за средствата, които ни се предоставят. Това донякъде прилича на хардуер и софтуер — те не могат да работят един без друг.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Искам в началото да поздравя г-н Cortés Lastra за положените усилия при изготвянето на настоящия доклад. В него още веднъж се подчертава важният принос на политиката на сближаване за постигане целите на стратегията „ЕС 2020“. Следователно трябва да гарантираме, че в регионално отношение фокусът на политиката на сближаване се признава за част от стратегията.

Всички осъзнаваме, че ефективното осъществяване на стратегията ще зависи в огромна степен от начина, по който тя е разработена. В резултат на това считам, че местните и регионални органи трябва да бъдат ангажирани още на етап подготовка, за да се гарантира, че на по-късен етап ще се постигнат действително ефективни резултати. В същото време по-доброто управление на редица равнища гарантира ефективното осъществяване на политиката на сближаване на национално, регионално и местно равнище.

Като бенефициери на тези политики считам, че държавите-членки трябва да поддържат ключовата роля, която имат в процеса на вземане на решения относно политиката на сближаване в рамките на Съвета. В заключение, искам да приветствам признаването на ролята на структурните фондове за постигането на целите на стратегията. Желая обаче да привлека вашето внимание още веднъж към факта, че трябва да избягваме капана, свързан с използването на средствата в бъдеще като средство за наказване на държавите-членки. Считам, че една такава мярка ще бъде в пълен противовес на действителните цели на политиката на сближаване.

François Alfonsi (Verts/ALE). – (FR) Г-н председател, ключовата дума в Стратегията 2020 е растеж. Няма значение дали ще изберем да го наричаме интелигентен, устойчив или приобщаващ, ние в Европа сега сме в криза, която няма да приключи утре. Количествените цели на Стратегията 2020 — ускоряване на темпа на нарастване на заетостта, намаляване на темпа на прираст на бедността и т. н. — са единствено похвални надежди, защото те използват същия модел, както и Лисабонската стратегия, която се провали.

Европа е изправена пред криза, която изисква значително повече въображение и политически планове с нови идеи, които напълно отсъстват в настоящата Стратегия 2020.

Искам да очертая пред вас една идея. Няма ли най-после да насочим усилията си за увеличаване на културното разнообразие в Европа — основна ценност на Европейския съюз, което ще осигури суровия материал, нямаш равен на себе си в света и гарантиращ икономическото развитие на нашата Европа, като се използват нематериални активи например икономика на културата, както и материални активи, като например нашите регионални особености?

Нещо повече, разработва се стратегическа визия, която почти изцяло е насочена към държавите-членки. Все още тези държави с техните граници, традиционни начини на мислене и централизирани администрации продължават да държат Европа като в консерва.

Регионалното измерение трябва да бъде застъпено в по-голяма степен в бъдещата стратегия на Европейския съюз. Следва да се насърчават също така макрорегионалните стратегии, които реорганизируют политиките, свързани с използването на земята, разположена в близост до поддържащите живота природни басейни, които в същото време са и европейски културни и исторически центрове — Балтийско море, Западното Средиземноморие, Дунав, Алпите, Атлантическата арка и др.

Този подход постепенно се възприема например по отношение на Балтийско море, но той не е застъпен в Стратегията 2020 и поради това много лесно може да бъде унищожен в зародиш, когато се стигне до отпускането на средства за изпълнението на стратегията. Ето защо по наше мнение представената пред нас стратегия се характеризира със силно конвенционален и технократски подход; на нея ѝ липсва политическа визия.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Стратегията „ЕС 2020“ е документ, чиято цел е да зададе посоката на развитие на Европейския съюз през следващото десетилетие. Ако искаме обаче документът да не сподели участието на Лисабонската стратегия, той трябва да е по-реалистичен и да стои по-близо до амбициите на държавите-членки. Имайки предвид това, трябва да одобрим измененията, приети от Парламента по предложение на Комисията, които засягат по-конкретно укрепването на общия пазар, намаляването на протекционизма, продължаването на политиката на сближаване и подпомагането на селското стопанство.

От друга страна, и това също трябва да се подчертае, необходимо е политиката за климата да се води по-честно, с други думи, по начин, който не означава, че страните от Централна и Източна Европа с прекомерния за тях товар винаги ще бъдат бедните роднини на Европейския съюз.

В заключение, искам да отбележа, че основната концепция на Европейския съюз са иновациите, но ние трябва да продължим политиката на сближаване и подпомагането на селското стопанство, защото именно то позволява на по-бедните региони да премахнат различията в развитието.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, по мое мнение индустриална политика, която се концентрира изключително върху предприятията, функциониращи в международен план и използващи най-нови технологии, не е най-добрият път към успеха. Не трябва да забравяме целия сектор на малките и средните предприятия, включително дребните производители и търговците на дребно. Политиката в областта на иновациите също трябва да е насочена към тях.

По-конкретно стратегията трябва да гарантира такива условия, които правят малките и средните предприятия равнопоставени с конкурентите извън Европейския съюз посредством приемането на предпазни клаузи и мощни, ефективни мерки за борба с изключително сериозния проблем, свързан с фалшифицирането на пари, включително чрез ефективни инструменти за търговска защита. От съществено значение е управлението на стратегията „Европа 2020“ да не се поверява единствено на Комисията, а да бъде осъществявано на различни равнища, включително на национално и макрорегионално равнище.

Трябва да започнем да формулираме политика и стратегия, които се концентрират на местно равнище и следят реалността в производствената сфера на място, като искам да подчертая тук необходимостта да се обърне внимание на състоянието на производството в област Падания. С други думи, молим да се обърне повече внимание на действителното състояние на производството на място, концентрирайки се по-специално върху структурата на малките и средните предприятия, които, както казах, са гръбнакът на промишлеността във всяка европейска страна и поради това представляват действителната надежда за бъдещето на индустрията и развитието на Европейския съюз.

Bendt Bendtsen (PPE). – (DA) Г-н председател, и така, нашата цел беше да станем „най-конкурентната икономика в света, основана на знанието“, но това не се случи. Предизвикателствата, пред които ще се изправи Европа през следващите няколко години, са огромни. Проблемите, които сега наблюдаваме в Гърция и вероятно ще видим не след дълго и в редица други страни, се дължат на две неща: липсата на конкурентоспособност в Европа и факта, че европейците са живели не според средствата си, с други думи, ние сме харчили повече, отколкото сме печелили, и сме похарчили повече, отколкото позволява нашата производителност.

Много икономисти обичат да представят икономиката като по-сложна наука, отколкото всъщност е, но обяснението е съвсем просто: пазарите просто са загубили вярата си, че задлъжнелите страни от Европа могат да се конкурират и да бъдат достойни за собствените си отговорности — именно такава е причината за всичко това. Главният проблем на Европа, както казах, е липсата на конкурентоспособност, като това е проблемът, с който трябва да се справи Стратегия 2020. Трябва да увеличим конкурентоспособността си по отношение на другите страни, а държавите-членки трябва да въведат ред в икономиките си, като в същото време инвестират в бъдещето.

Действително може да се наложи да се направят съкращения в сферата, която ние наричаме социални услуги, за да използваме парите за образование и научноизследователска дейност. Малките и средните предприятия са гръбнакът на европейската икономика. Следователно трябва да ги разглеждаме сериозно в настоящата стратегия. На тях не им стига капитал и те считат, че е трудно да вземат пари назаем. Трябва да направим нещо по въпроса. Много малки и средни предприятия са изключени от участие в публичните търгове както в държавите-членки, така и по-конкретно когато това касае търгове на ЕС, по време на които се дава приоритет на големите предприятия.

В заключение искам да кажа, че административното бреме също е един от факторите, с които трябва да се борим през цялото време. Разбира се, административните правила, които заложихме, са по-голям товар за малките предприятия, които имат твърде малко служители. И накрая, трябва да помогнем на малките и средните предприятия да излязат на експортните пазари.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Г-н председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, считам, че поемаме сериозен риск, като насочваме нашето внимание единствено към кризата. След предприетите действия за създаване на фонд за защита на еврото с цел подпомагане на страните, изпаднали в затруднение, и прекратяване на спекулациите разискванията в Парламента се концентрираха изключително върху въпроси, свързани с възстановяване и стабилност, като се пренебрегваше всичко останало. Тези въпроси засягат държавите-членки.

Ние толкова силно съсредоточихме нашето внимание върху кризата, че проблемите на финансите и банковата система, както и свързаните с тях проблеми на надзора и регулирането останаха встрани и бяха почти забравени. Аз обаче считам категорично, че при формулирането на нашата политика е необходимо и усещане за перспектива. Не е случайно, че пактът беше наречен „Пакт за стабилност и растеж“. Още по-правилно би било да се нарече „Пакт за стабилност, осигуряващ растеж“.

Ние отново трябва да започнем да говорим за растеж и развитие. Това е най-добрият начин да сложим край на спекулациите и да спечелим доверието на истинските инвеститори. Без предложения, които са свързани с растежа — имам предвид фискалната еднаквост, за която говори г-н Monti, без инвестиционни средства, които да направят еврооблигациите достъпни, и без инструментите за сближаване, тъй като сближаването е много важен фактор на конкурентоспособността — ще бъде трудно да се създаде този положителен климат, особено в настоящия момент.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Г-н председател, събитията в последно време ни показаха колко важни са стабилните държавни финанси. Ето защо е странно, меко казано, искането на докладчика, г-н Hoang Ngoc, да намалим и дори да премахнем стриктните изисквания на Пакта за стабилност и растеж. Точно обратното, истината е, че за Европейския съюз е от съществено значение да концентрира вниманието си върху възстановяването на контрола върху стремително растящия дълг. В противен случай бъдещето може да се окаже още по-ужасно.

Аз бях член на шведския парламент, Riksdag, през деветдесетте години и участвах в работата на комисията по финанси, когато се сринаха нашите публични финанси. Не се гордея особено с този факт, но истината е, че за известен период от време нашите лихвени проценти достигнаха 500%. Те растяха, приближавайки 2000%, което означаваше, че ние бяхме на път да се превърнем в бананова република, но дори тези 500% не бяха достатъчни — валутата ни се срина и Джордж Сорос спечели.

За шведския народ идват трудни времена, но, г-н Hoang Ngoc, ние научихме едно нещо и то е — да поддържаме фискална дисциплина. Същото се отнася и за Европа — добрата дисциплина осигурява стабилност и растеж.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) В настоящия момент Европа все още се бори с кризата, обхванала много сфери, като заетостта и ниските доходи са най-тежко засегнати. Когато се създаваше Европейският съюз, бедността съществуваше само там, където нямаше работа. Днес 9,6% от европейците са безработни и 8% от работниците живеят с доходи под чертата на бедността. Какви са перспективите за 2020 г.?

Съчетанието от безработица и бедност се влошава от натиска, породен от лесния начин, по който се извършват уволненията. На европейско равнище няма защита срещу уволненията, а националното законодателство се пренебрегва, както е случаят в Гърция. Всичко това се случва в годината на борбата с бедността и социалното изключване.

Ето защо се нуждаем от минимална рамка на препятствията пред уволненията. Бяха направени предложения. Като начало следва да се установят масовите уволнения от страна на предприятията, които отчитат печалби в същата страна под формата на корупционна практика. Логичният резултат е те да бъдат изключени от

списъка за европейски субсидии и да бъдат облагани с по-високи данъци и такси, а също трябва да възстановяват финансирането. Въпросът е: дали корпоративната отговорност на предприятията включва в техните задължения да функционират като част от обществото, или те считат за приемливо да се държат като конкуренти на работниците?

Vicky Ford (ECR). – (EN) Г-н председател, приветствам много от целите на стратегия „ЕС 2020“ като акцента върху растежа, характерен за новаторските предприятия, върху устойчивия растеж и постигането на висока заетост. За да постигнем това обаче, ние в Европейския съюз трябва да подкрепим думите с действия.

Например когато предприемаме съществени реформи на финансовите услуги, трябва да помним, че новаторските предприятия и работодателите в тях се нуждаят от достъп до капитали на световните пазари. Нашите държави-членки също имат нужда от достъп до световните капиталови пазари и докато всички очи са устремени към Европейския стабилизационен фонд независимо от това дали той е постигнал към настоящия момент отслабване на непосредствената колебливост, дългосрочно доверие може да се постигне по принцип, ако подобно на амбициозната цел за растежа дефицитите ни бъдат поставени под контрол и самите публични финанси се възприемат като устойчиви.

Йоханес Хаан, член на Комисията. – (DE) Г-н председател, считам, че днешното разискване показва и доказва, че Парламентът може и трябва да има значителен принос за развитието на стратегията. В рамките на моите компетенции искам да благодаря по-конкретно на г-н Van Nistelrooij и г-н Cortés Lastra за подготвените доклади. Благодаря също така на всички онези, които бяха активно ангажирани в работата, защото те в голяма степен ще имат думата при формулирането на регионалната политика и защото и двата доклада показваха колко важно е да се вземат под внимание всички региони в Европа и как регионалната политика може и трябва да бъде политика за всички региони, като това следва да продължи и в бъдеще.

И в двата доклада в крайна сметка се подчертава положителното влияние на тази мярка. Искам да благодаря по-специално на г-н Cortés Lastra за значителния принос и най-после за изтъкването на ролята на Лисабонската стратегия независимо от всички критики. В края на краищата не просто самата идея, а последващото прилагане на концепцията за целевите средства имат значително влияние тук, особено в областта на иновациите и научноизследователската дейност.

Г-жа Schroeder може да счита това за добро лекарство, но очевидно вие трябва да си набележите цел. От друга страна, регионите, които имат местни структури и собствени екипи за разработване на проекти, имаха и ще имат в бъдеще възможността за осъществяване на конкретни проекти и за постигане на цели под обща рамка. Разбира се, имаме нужда от акценти и от определяне на приоритети и именно това е идеята, която стои зад целевото предназначение. Ние обаче можем да осъществим голям напредък, като използваме едновременно двата подхода „отдолу нагоре“ и „отгоре надолу“.

Освен това стратегическият доклад, който представих наскоро, посветен на докладите на двадесет и седемте държави-членки, относно резултатите от изпълнението през текущия програмен период показва колко устойчиво и разумно е целевото предназначение всъщност, тъй като 63 млрд. евро от общо заделените досега 93 млрд. евро са похарчени съгласно лисабонските цели, а именно за научноизследователска дейност, иновации, инвестиции в обучение и накрая — за транспорт и инфраструктура в най-широк смисъл на тези понятия.

Регионалната политика — и това е показано много ясно в доклада на г-н Van Nistelrooij — е движещата сила, която стои зад иновациите, способни да придвижат нещата напред и да направят и задържат европейското общество конкурентно в световен мащаб. Беше показано, че от повече от 450 оперативни програми само 246 са насочени към научноизследователска дейност и иновации. Това съвсем ясно свидетелства, че акцентите като научноизследователска и развойна дейност са необходими и трябва да останат в центъра на вниманието и в бъдеще.

Поради тази причина стана очевидно, че през настоящия програмен период трябва да заделим точно 86 млрд. евро в тази област, което е три пъти повече спрямо периода 2000–2006 г. Ние обаче трябва да осигурим, разбира се, по-добра координация, особено в сферата на научноизследователската дейност и иновациите. Няма никакъв конфликт между високите постижения, от една страна, и широкото географско разпространение, от друга. Наша цел трябва да е насърчаване движението на мозъци, а не изтичането на мозъци от няколко или много региони в малко на брой други региони. Напротив, трябва да гарантираме движението на знания и на хора, носители на тези знания, особено когато става дума за научноизследователска дейност, иновации и развитие.

Една от главните цели трябва да бъде, особено ако визираме следващия програмен период, осъществяването на преход от основаващия се на постигнатите резултати подход, казано с други думи — подходящо финансово

управление към по-мощния, насочен към резултатите подход и перспектива. Това трябва да е едно от главните предимства на стратегията „Европа 2020“ в сравнение с Лисабонската стратегия, като тя действително ни позволява да направим разбивка на европейските цели на национални, регионални и в крайна сметка местни цели и по този начин стратегиите да станат конкретни, ясно очертани и разбираеми.

Един последен коментар: моето разбиране за регионалната политика е, че това е инвестиционна политика, като с това имам предвид инвестиции във всички региони. Накрая, всички региони могат да се възползват от успешните инвестиции в отделни региони, защото трябва да помним, че две трети от европейския износ на всяка държава-членка са предназначени за Европейския съюз, за 26-те останали държави. Това означава, че ако тези страни се справят добре, двадесет и седмата държава също ще се справят добре. Това трябва да е една от нашите цели. Ако днес говорим също така и за начина, по който да се справим с кризата, тогава реструктурирането на бюджета не може да бъде единствената ни грижа, тъй като растежът също представлява много важен фактор. Единствено той ще гарантира успешното ни излизане от кризата в дългосрочен план, а регионалната политика може да има значителен принос за това.

Ласло Андор, член на Комисията. – (EN) Г-н председател, бяха повдигнати пет въпроса плюс два въпроса, свързани с икономическото управление и стратегията „Европа 2020“. Ще се постарая максимално, за да отговоря в рамките на пет минути и за да успея, ще говоря на английски вместо на родния ми език.

Уважаеми членове на Парламента, първият въпрос е как Комисията възнамерява да засили наблюдението на общите насоки на икономическата политика и как Комисията възнамерява да осигури активната роля на националните парламенти и на Европейския парламент по време на многостранныя процес на надзора.

В отговор на първия въпрос искам да се позова на съобщението на Комисията относно стратегията „Европа 2020“, в което тя предлага Европейският парламент да играе важна роля не само в качеството си на съавтор на нормативни актове, но и като движещ фактор за мобилизирането на гражданите и националните парламенти. Комисията подчертава също така значението на изграждането на постоянен диалог между различните равнища на изпълнителната власт, включително национални, регионални и местни власти и национални парламенти, както и социални партньори и представители на гражданското общество.

Вторият въпрос засяга Пакта за стабилност и растеж и допълнителните инструменти, които Комисията може да планира в допълнение към съществуващите в пакта. Тук искам да се позова на нашето съобщение относно заздравяването на координацията на икономическата политика, което беше прието миналата седмица. В него Комисията прави предложения относно зачитането в по-голяма степен на Пакта за стабилност и растеж и по-доброто координиране на фискалната политика. По-конкретно Комисията възнамерява да направи бюджетния надзор и координацията на политиката по-далновидни. В еврозоната в частност един по-широкообхватен подход към оценката на бюджетните политики изглежда оправдан, включително по-обстоен преглед на слабостите на националните бюджетни планове преди тяхното приемане. Освен това, за да се предоставят правилните стимули за държавите-членки за справяне с фискалните дисбаланси, може да се подобри функционирането на процедурата при прекомерен дефицит, като се ускорят отделните процедури, особено по отношение на онези държави-членки, които многократно нарушават пакта. Комисията предлага също така да се заздравят макроикономическата рамка за превенция, предназначена за държавите-членки от еврозоната, като се създаде постоянна рамка за разрешаване на кризи. Съгласно предложението механизъм Европейският съюз ще може да емитира дълг за финансиране на спешни заеми за държави-членки от еврозоната, които преживяват стресения.

Третият въпрос касае различията между два документа на Комисията — от една страна, съобщението за публичните финанси в доклада за Икономическия и паричен съюз (ИПС) за 2006 г. от юни 2006 г., и от друга страна, докладът, посветен на десетгодишнината от създаването на Икономическия и паричен съюз от 2008 г. Препоръките за политиката, които отправихме през 2006 г., насочиха вниманието към промените, предизвикани от реформата на пакта през 2005 г. Докладът от 2008 г., посветен на 10 години от създаването на ИПС, е в съответствие с написаното по това време например относно значението на дългосрочната устойчивост, относно необходимостта от създаване на стимули през добрите времена и относно положителната роля на националните фискални рамки. Същевременно поуките от над 10 години съществуване на ИПС и неотдавнашното влияние на кризата налагат актуализирана, но в същото време последователна оценка. Съобщението от миналата седмица относно подобряване на координирането на икономическата политика насочва вниманието върху това да се направи пактът по-безкомпромисен по отношение на предпазния и корективния лост. В него се правят и подробни предложения в контекста на новите възможности, предоставени от Договора от Лисабон.

Предлагаме заздравяване на рамката на Пакта за стабилност и растеж както по отношение на предпазното, така и на корективното измерение, което ще засили надзорната дейност, свързана с макроикономическите

дисбаланси и тенденциите в конкурентоспособността, в рамките на еврозоната чрез въвеждането на шестмесечен срок в ЕС, т. нар. „Европейски семестър“, с цел подобряване на предварителното интегрирано координиране на икономическата политика; и накрая, разработване на стабилен, постоянно действащ механизъм за разрешаване на кризи за държавите-членки от еврозоната, подложени на фискални сътресения.

Четвъртият въпрос е свързан с оперативната група, създадена от Европейския съвет през март 2010 г. с цел подобряване на икономическото управление в Европейския съюз. Комисията ще си сътрудничи с нея конструктивно в интерес на Съюза и при пълно зачитане на правото ѝ на инициатива. Съобщението от миналата седмица вече е съществен принос към работата на оперативната група. В този контекст Европейският парламент е очевидно много важен участник в реформата на икономическото управление на ЕС. Чрез работата си и докладите в съответните комисии, в частност комисиите, свързани с икономическата криза, Парламентът вече дава своя ценен принос в обсъжданията, организирани от оперативната група.

Петият и последен въпрос касае необходимостта от възстановяване на доверието в европейските банки и финансовите пазари, както и в европейския проект като цяло. Много бързо ще обобщя това, защото е обширна тема. Мисля, че има три значими проблеми, които трябва да очертаем тук: първо, значението на финансовото регулиране за създаването на много по-стабилна финансова система; второ, да направим правилата за финансовата стабилност много ясни, прозрачни и разбираеми за всички; и трето, да възстановим потенциала за растеж на Европа. Ето защо стратегията „Европа 2020“ играе важна роля и в този контекст. И така, тези елементи по мое мнение са еднакво важни за възстановяването на доверието в европейския проект.

Това ме отвежда до два въпроса, свързани със стратегията „Европа 2020“. В съответствие със заключенията на пролетната среща на Европейския съвет, по-конкретно във връзка с първостепенните цели на стратегията, Комисията започна работа с държавите-членки по определянето на националните цели, които ще подпомогнат първостепенните цели на стратегията. За да улесни работата, работната група по измерване на показателите към комисията по заетост разработи два алтернативни технически подхода, които показват какво е необходимо да направи всяка държава-членка, за да гарантира, че Европейският съюз спазва заложената цел от 75% по отношение на равнището на заетостта.

През последната седмица на април и първата седмица на май Комисията и председателството проведоха кръг от двустранни дискусии за обмяна на първоначални идеи относно потенциалните национални цели на стратегията. Дискусиите бяха много плодотворни и ни позволиха да добием първоначална представа за позицията, в която се намират държавите-членки, както и да открием най-специфичните икономически обстоятелства, които са характерни за всяка отделна държава-членка. Двустранните срещи показаха, че повечето държави-членки горещо подкрепят първостепенните цели и са готови да начертаят амбициозни национални цели, които да отговарят на първостепенните цели, заложили по време на априлската среща на Съвета. Базирайки се на цялостния резултат от срещите, Комисията ще обобщи резултатите, които впоследствие ще послужат като информация за различните състави на Съвета през май и юни. Ако има несъответствия между заложената за Европейския съюз цел и съвкупните национални цели, ние възнамеряваме да продължим дискусиите с държавите-членки, за да видим как действията ни на национално равнище или на равнище Европейски съюз могат да приблизят Съюза по-близо до целта. Европейският съвет обяви, че ще направи преглед на първостепенната цел през юни на основата на по-нататъшната работа.

Наблюдава се особен интерес в обяснението на целта по отношение на бедността, ако ми позволите да обясня. На срещата на Съвета през пролетта Комисията беше помолена да помогне на държавите-членки да определят подходящи показатели, на базата на които да се формулира първостепенната цел на ЕС по отношение на социалното включване по-конкретно чрез намаляване на бедността. След като бяха изслушани опасенията на отделните държави-членки, Комисията представи възможно компромисно решение. Предложението се основава на три основни показатели за бедността в Европейския съюз, а именно: изложени на риск от бедност; материални лишения и брой на домакинства на безработни. Взети заедно те отразяват многоаспектния характер на бедността и целия спектър от ситуации в държавите-членки. Въпреки че редица делегации изразиха подкрепа за предложението на Комисията в рамките на комисията за социална закрила, някои настояват за включването на измерението „пазар на труда“ в набора от цели на Европейския съюз. Комисията активно проучва възможните решения.

По отношение на управлението искам да ви уверя, че възлагаме големи надежди по отношение на вашата роля в новата стратегия, както и на вашия принос. Председателят Барозу ясно даде да се разбере, че ангажирането на Парламента в по-голяма степен в стратегията „Европа 2020“ е една от основните му задачи по време на втория мандат. Правим всичко възможно, за да гарантираме, че Парламентът има достатъчно време да изработи своето становище през тази година. Аз лично съм поел ясен ангажимент да ви помагам през целия процес по

всички възможни начини. Ние се нуждаем от помощта на всички основни институции на Европейския съюз, за да имаме необходимата политическа отговорност и стратегията да постигне успех.

По отношение на образованието и обучението, които са предмет на втория въпрос относно стратегията „Европа 2020“, искам да кажа следното. Още през ноември 2008 г. в плана за излизане от кризата Комисията призоваваше държавите-членки да запазят инвестициите в образованието и обучението и ние ще поддържаме тази теза. Като цяло, държавите-членки реагираха положително на призива за насочване на мерките за възстановяване към разумни инвестиции в ресурси, осигуряващи бъдещия растеж. Много правителства не намалиха нито средствата за подпомагане на студентите, нито броя на студентите. Напротив, редица пакети с мерки за възстановяване включваха и такива в подкрепа на увеличаване приема, особено по отношение на висшето образование. Независимо от кризата бюджетите за образование през 2010 г. останаха непроменени или бяха увеличени в много държави-членки. Наблюдават се обаче някои случаи на планирано намаляване на бюджетите за образование в други държави.

Трябва да имаме предвид, че някои правителства вече планираха, а в някои случаи и осъществиха, общо орязване на публичните бюджети преди началото на кризата. В много случаи това орязване ще засегне образованието. Други държави-членки проучват начини за диверсифициране на източниците на финансиране. Комисията ще продължи да наблюдава внимателно проблема. В някои държави тепърва ще се въведат финансови ограничения. Ние ще наблюдаваме общото състояние на бюджетите, както и ефективността на инвестициите.

На европейско равнище и в рамките на съществуващата многогодишна финансова рамка Комисията възнамерява да планира приоритетни действия в подкрепа на целите на стратегията „Европа 2020“. Активизирането на икономическото възстановяване, инвестирането в младото поколение на Европа и изграждането на инфраструктурата на бъдещето са приоритети на проектобюджета за 2011 г., който наскоро прие Комисията. Подкрепата на водещата инициатива „Младежта в движение“ означава стимулиране на програмите „обучение през целия живот“ и „младежта в действие“, както и инициативите „Мария Кюри“ и „Еразъм за млади предприемачи“.

Нека не забравяме, че ние също вземаме участие в тази сфера чрез структурните фондове. Европейският социален фонд с бюджета си от 76 млрд. евро за периода 2007–2013 г. помага на младите хора да направят прехода от образованието към работата. Той също така подпомага хората да се върнат към образованието, за да подновят и разширят уменията си. Около една трета от бенефициерите на Европейския социален фонд са младежи. Фондът разпределя и сумата от 8,3 млрд. евро, което представлява около 11% от целия му бюджет, за реформата на образователните и учебните системи на държавите-членки.

Всичко това показва, че стратегията „Европа 2020“ затвърдява идеята за икономика, основана на знанието, като образованието и обучението са в центъра ѝ. Ние ще се погрижим за осигуряване на средствата, необходими за постигане на нашите цели.

David Casa (PPE). – (MT) Обезпокояващо е, че икономическата криза ще има отзвук в дългосрочен план. С прогресивното застаряване на населението за държавите-членки нарастват и предизвикателствата, свързани с гарантирането на устойчивостта в областта на социалното подпомагане. Макар и да разбирам необходимостта от диверсифициране на публичните разходи с цел реализиране на визията на Европа за 2020 г., считам също така, че тези разходи трябва да формират част от националната фискална политика. Забавянето на темпа на прираст на раждаемостта и непрекъснатото ускоряване на застаряването на населението изискват промяна в политиката, ако искаме да гарантираме фискалната устойчивост. Освен това трябва да имаме предвид и нарастващите искания за пенсии и медицинско обслужване.

Що се отнася до динамиката на демографските промени, Европейският съюз се нуждае от мотивационна стратегия, насочена към по-възрастните граждани, за да ги задържи на работа за по-дълъг период от време. От съществено значение е да разглеждаме тези стратегии в светлината на конкретните изисквания на различните държави-членки. Не можем да прилагаме унифицирана политика, без да отчитаме индивидуалните особености. Всеки случай заслужава отделно внимание. Следователно от фундаментално значение е да има повече заети лица на пазара на труда и ние да увеличаваме възможностите за осигуряване на високо равнище на заетост. Това не само ще намали зависимостта от социалните услуги, но и ще гарантира по-голям брой лица, внасящи данъци и осигуровки по тези схеми.

По въпроса за работните места и обучението за Европейския съюз е важно да концентрира усилията си към активната и „приобщаваща“ заетост, т. е. да използва в максимална степен потенциала на всички, които могат да работят, особено жените, за да насърчи приобщаването на онези, които са отчуждени в най-голяма степен от пазара на труда, и им предостави всички необходими инструменти, които ще им помогнат да постигнат

целта си. Г-н член на Комисията, след като вече няколко седмици заемаме постовете, на които сме избрани, време е да запретнем ръкави и да се захванем за работа, така че да постигнем целите, които ще повишат заетостта в Европейския съюз.

Ole Christensen (S&D). – (DA) Г-н председател, всеки ден европейците губят хиляди работни места и стратегията „Европа 2020“ е създадена, за да даде отговор на бъдещите предизвикателства пред Европейския съюз в тази област, както и за да покаже начина, по който можем да поддържаме и подобряваме нашата конкурентоспособност, така че да създаваме растеж и повече работни места. Трябва да изберем пътя, по който да вървим: дали ще се конкурираме на базата на ниски заплати и лоши условия на работа, или на базата на знания и умения, качествени „зелени“ работни места и достойни условия на пазара на труда.

Във връзка с това е малко обезпокоително наблюдаваното небалансирано съсредоточаване на вниманието на Комисията върху гъвкавостта в модела на гъвкавата сигурност. Това няма да доведе доникъде. Хората трябва да живеят в безопасност и сигурност, за да бъдат гъвкави. Трябва да има и някаква форма на подпомагане, на което ще разчитат хората, ако загубят работата си. Следва да се осигурява допълнително обучение, за да могат хората да намират най-добрите възможности за работа на пазара на труда. Необходими са инвестиции в държавите-членки, но те трябва да се изплатят в дългосрочна перспектива.

Комисията трябва да положи повече усилия, за да се справи със социалния дъмпинг. Всеки, който отива да работи в чужда държава, трябва да работи според условията, приложими в тази държава. Комисията трябва да гарантира, че всеки гражданин е защитен съгласно правилата за мигриралите работници — приложими на равнище Европейски съюз — като правилата за вътрешния пазар не трябва да имат превес над тези за правата на работниците.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Г-н председател, искам да споделя, че разискването в днешния следобед отразява готовността на Парламента, всъщност настойчивостта, с която той се ангажира с процеса. Предвид ограниченото време, с което разполагам, желая да изтъкна само три неща. Подкрепям изявлението на члена на Комисията Рен, както и днешното изявление на члена на Комисията Андор, свързано с внимателното наблюдение на бюджетите на държавите-членки. На първо място, изглежда, че еврозоната и Европейският съюз няма да осъществят това наблюдение до 2020 г. като един субект. Така че, за да гарантираме, че не само ще оцелеем, но и ще процъфтяваме, от решаващо значение е държавите-членки да изпълнят ангажиментите и обещанията, които вече са поели. Да заключваме вратата на конюшната, след като конят вече е избягал, винаги се оказва безполезно занимание.

На второ място, за изминалите 18 месеца държавите-членки и Европейският съюз насочваха вниманието си изключително към стабилизирането на финансовите институции. Всъщност ние бяхме погълнати от тази тема. Въпреки че тя е важна, изключително много граждани загубиха доверието си и сега се чувстват изоставени. Те търсят подкрепа от държавите-членки и очакват от Европейския съюз да установи рамка, която способства за създаването на работни места, за развиване на предприемачеството и подкрепа на малките и средните предприятия, но от решаващо значение е тази рамка да свърже растежа в икономиката със създаването на достойни работни места и подобряването на благосъстоянието на всички граждани, особено онези, които са под чертата на бедността.

Накрая бих отбелязала, че има огромна криза, свързана с безработицата сред младежите. В публикуван вчера документ на Комисията се потвърждава, че безработицата сред младежите от Европейския съюз е 20%, което е два пъти повече от прогнозираната обща безработица. Тази криза е точно толкова реална и непосредствено ни засяга, колкото и икономическата криза, и наред с казаното от члена Комисията относно инициативите, свързани с младежта, които аз приветствам, трябва да има действителна координация между държавите-членки, както и активно взаимодействие, за да се превърнат тези инициативи в конкретни работни места.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Стратегията „Европа 2020“ съдържа амбициозни цели, които трудно могат да бъдат оспорени, но те са формулирани по начин, който предполага наличието на един богат Европейски съюз, лишен от загриженост и мислещ единствено за изграждането на успешно бъдеще. В същото време знаем, че има много неща, за които трябва да се тревожим, и преди всичко има много различия между равнището на развитие на богатите и бедните страни и региони на Европа.

Отбелязвам с удивление, че сред приоритетите на стратегията няма място за развитието на селското стопанство, а ние знаем все пак, че до 2050 г. светът трябва да увеличи производството си на храна със 70%, тъй като населението в света се увеличава прогресивно, а все по-малко и по-малко земя се използва за земеделско производство. Трудно е да разберем защо развитието на селското стопанство не се разглежда като приоритет в стратегията.

Селското стопанство означава продоволствена сигурност, то означава екологична сигурност, като тези неща са много важни за нас и за бъдещите поколения. Не мога да си представя една отговорна стратегия за развитие на Европейския съюз, която не включва загриженост за развитието на европейското селско стопанство.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Г-н председател, преди да говорим относно Стратегия 2020 според мен е нужен отговор на определени въпроси, поставени по-рано от един или двама членове във връзка с позицията на гръцката дясноцентристка партия относно механизма за подпомагане на гръцката икономика. Трябва да изясним някои въпроси. Нашата партия никога не се е противопоставяла на европейския механизъм за подпомагане на Гърция. Нашата партия просто имаше собствено схващане относно мерките, които трябва да се приложат. Мерките, които се прилагат в момента, със сигурност ще предизвикат дълбока рецесия и стагфлация, като правителството прие тези мерки само, без предварителна информация или съгласие на останалите политически партии в Гърция и гръцкото общество. Мнозинството в правителството отказа предварително споразумение, което можеше да доведе до широкото и така необходимо политическо и социално одобрение. Повтарям, партията „Нова демокрация“ не беше против европейския механизъм за подпомагане с участието на Европейския съюз и на Международния валутен фонд. Ние зачитаме всяко едно евро на нашите партньори и им благодарим за подкрепата. Ето защо отговорно подкрепихме комплекс от различни, по-ефективни политики. Заставаме и зад необходимостта от строга финансова дисциплина и политика на растеж, така че Гърция да може да излезе от омрагосания кръг на дълбока рецесия и галопираща инфлация, които имат катастрофални последици за гръцкото общество и икономика, а в крайна сметка и негативно влияние върху Европа.

Що се отнася до разискването относно икономическата криза и Стратегия 2020, считам, че е дошло време за конкретни действия и осезаеми резултати. Стига приказки. Това е смисълът на изказването ми. Да продължим да назоваваме нещата просто. Еврото е исторически успех на европейската интеграция и трябва да го защитим и спасим. Ето защо се нуждаем от силно финансово и икономическо управление, защото без Стратегията 2020 еврото е изложено на риск да се провали и да последва прецедента, създаден с Лисабонската стратегия.

(Ораторът се съгласява да отговори на въпрос, зададен чрез вдигане на синя карта, съгласно член 149, параграф 8)

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Г-н Koumoutsakos, в известен смисъл проявявате нахалство. Слушах Ви как говорите за гръцкото правителство и как то не си направило труда да се консултира с Вас, както и с другите партии или гражданското общество преди да приложи мерките. Макар че трябва да кажа, че настоящото гръцко правителство по никакъв начин не е отговорно за положението. То е жертва на борсови играчи, към които ще отправя критика след малко, по време на моето изказване. От друга страна, мой дълг е и да подчертая отговорността на предишното правителство, което фалшифицираше данните в продължение на много години, както и факта, че Вашата партия беше на власт в продължение на поне два парламентарни мандата. Ето защо мисля, че отговорността пада в по-голяма степен върху Гърция, а политическата отговорност носи Вашата партия. Имате ли отговор на този въпрос, г-н Koumoutsakos?

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Уважаеми господине, изказването Ви е резултат на слаба информираност. Предишното гръцко правителство пое една икономика, затънала в дългове, много дългове, икономика върху прогнила основа, като тези проблеми, които са хронични, дълбоко вкоренени за последните 30 години, се задълбочиха и влошиха от сериозната международна икономическа криза.

Разбира се, предишното правителство направи някои грешки, но много по-големи грешки бяха направени в резултат на слабост или липса на кураж от страна на настоящото правителство, което закъсня най-малкото с пет месеца да вземе решенията, необходими за удържане на положението, като по такъв начин кризата, породена от дефицита и съществуваща във всяка страна, както Вие много добре знаете, се превърна в криза на кредитирането.

По този начин стигнахме до днешната драстична ситуация. Това е отговорът, който Ви давам с оглед ангажимента ни за самокритика; но именно тук може да се приложи древният израз: „нека който няма грях, пръв да хвърли камъка“.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Г-н председател, никога досега значението на дългосрочната устойчивост на публичните финанси не е излизало на преден план по такъв драматичен начин. Лесно и естествено е да кажем „ние ви предупредихме да не изпускате от контрол дефицита и дълга“ и имахме всички причини да го направим. Сега обаче, когато много държави-членки на Европейския съюз, включително тези от еврозоната, се оказаха в нестабилно положение, ние не можем просто да преобърнем ситуацията, като се опитаме да го направим възможно най-бързо, игнорирайки сериозното икономическо положение, в което се озовахме.

Това не е апел за отлагане на нашите действия в областта на публичните финанси. Аз нямам предвид нищо подобно. Да искаме обаче прилагането в Европейския съюз на програмите за строги икономии по безскрупулен начин би означавало да обречем целия европейски регион на дълъг период на бавен икономически растеж, ако не и по-лошо. Не можем да си позволим да ограничаваме търсенето, дори и в държави, които се гордеят, че имат излишък както във вътрешен, така и във външен план, и имат възможности да харчат повече, а не по-малко.

Трябва да помогнем на по-слабите държави от Европейския съюз да стимулират икономиките си чрез износ и по този начин да подобряват и перспективите за повече работни места. Нека не бъдем догматици. Ситуацията изисква да действваме интелигентно. Тя също така изисква елемент на гъвкавост в много сектори, не само в икономическата политика.

Elizabeth Lynne (ALDE). – (EN) Г-н председател, ние съвсем логично слушахме дълго за икономическото възстановяване в предложението на Комисията относно стратегията „ЕС 2020“, но недостатъчно по мое мнение за бедността, поради което аз съм доволна, че Вие споменахте в речта си проблема за намаляването на бедността.

Трябва да помним, че най-уязвимите слоеве в обществото страдат по време на икономическа рецесия повече, отколкото всички останали, поради което трябва да създадем механизми за защитата им. Например искам да видя намаляване с 25% на броя на живеещите в бедност граждани от ЕС, както и гарантиране, че онези, които са изключени понастоящем от пазара на труда, могат да получат достъп до висококачествена работа, а в същото време имаме за цел да изкореним практиката на недекларирана работа.

Трябва да гарантираме също така, че държавите-членки ще инвестират в социално-осигурителните си системи и системите за социална защита, както и да осигурим достъпа до права, средства и универсални услуги. Искам да видя осъществена на равнище ЕС цел, която ще сложи край на безпризорността в държавите-членки до 2015 г. и ще доведе до разработване на интегрирани стратегии, насочени към бездомните.

Във всички тези области трябва да се осъществяват консултации не само с Парламента, като аз съм много доволна, че Вие споменахте това, но и с неправителствените организации, които също работят в тази област. Що се отнася до „открития метод на съгласуване“ в социалната сфера, той трябва да бъде укрепван. Всички знаем, че той не работеше с пълния си потенциал, но считам, че в бъдеще може да работи добре, ако се приложат правилните механизми, но единствено в случай че те се приложат.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Стратегията се одобрява във възможно най-неблагоприятния момент, когато промишленото производство в Европа се понижи до равнището от деветдесетте години на двадесети век и брутният вътрешен продукт на Европейския съюз спадна с 4% през миналата година. Моментът на приемане обаче не е най-слабото място. Всъщност най-слабото място е, че трудно можем да разглеждаме като европейски най-малкото четири от пет приоритети, които ни се представят като главни движещи сили на европейското развитие, по-конкретно заетост, научноизследователска дейност и развитие, образование и борба с бедността. По същество при тях няма нищо наднационално. Това са проблеми, за които отговорност носят отделните държави. Може да се каже, че само политиката в областта на климата е сфера, в която можем да предприемем определени действия на европейско равнище. Другите, честно казано, са проблеми на отделните държави-членки.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Г-н председател, Стратегията 2020 трябва да включва становища относно икономическата криза и да предлага по-скоро нова форма на управление, отколкото да се опитва да промени настоящата неудачна система.

Преди всичко нека се отървем от някои фалшиви идеи, особено онези, които касаят Гърция. Това не е гръцка криза. Гърция и нейното население са днешните жертви на хищническата икономическа и финансова система, която позволи на страните от Г-20 да платят общо няколко хиляди милиарди долара, за да спасят банките, като в същото време оставят Гърция да агонизира в течение на няколко месеца.

Международните срещи на високо равнище сега се игнорират; това, което има да се случи, ще се случи. Накрая финансите бяха на път да се подчинят на правилата, а Европа проведе безкрайни обсъждания, но хищниците не са изчезнали. И така, какво казват всички сега? Че пазарът трябва да се презастрахова. Кой е все пак пазарът? Борсовите играчи, чиито искания трябва да удовлетворяваме, сякаш са полубогове, и на които трябва да правим предложения, сякаш ги молим за милост.

Още колко време хората трябва да търпят този циничен подход? Колко дълго трябва да живеем с илюзията за пазар, който дава на финансистите повече, отколкото те заслужават, като лишава хората от средства. Не можем да позволим тероризмът на финансовите пазари да поставя на колене цели държави.

Фалшификаторът поема голям риск, защото той атакува елемент на държавния суверенитет: валутата. Когато обаче търговец спекулира с държавния дълг, той не рискува нищо. Кога ще бъдат справедливо наказани престъпниците с бели якички от финансовата олигархия? Борсовите играчи, които алчно използват обществото, трябва да се забранят; казината банки, които играят комар с живота и бъдещето на гражданите, трябва да се закрият, а от Европейския съюз трябва да се изисква да упражнява адекватен надзор над финансовите пазари, вместо да атакува публичните услуги.

Госпожи и господа, в заключение бих казал, че те са играли тази игра в наш ущърб достатъчно дълго. Можем да провеждаме извънредни срещи на високо равнище всеки петък и да отпускате милиарди, но ако не отстраним корените на тази порочна практика, ще закрием една от петъчните срещи, обявявайки, че Европейският съюз е банкрутирал.

Филиз Хакъева Хюсменова (ALDE). – Г-н Председател, Европейската политика на сближаване доказва през годините своята съществена роля и се превърна в ключова за Общността. За европейските граждани тя е видимият и количественоизмерим израз на солидарност. Признание за нея е и включването ѝ сред целите на Лисабонския договор. Всичко това обуславя подобаването на мястото на стратегията „Европа 2020“.

В проекта на стратегията не беше отделено необходимото място на тази политика, затова оценявам високо доклада за приноса на Политиката на сближаване към постигане на целите от Лисабон и Стратегията 2020, който дава ценни насоки. Имаме нужда от силна политика на сближаване и днес, когато икономическата криза намалява работните места и отслабва конкурентоспособността и в бъдеще, за да утвърждаваме Европейския съюз като силен световен играч.

Има нужда от надеждни измерители, които да показват ефективността и ефикасността на вложените в тази политика средства. Както пише в доклада, трябва да се оцени въздействието на разходите по Политиката на сближаване върху регионалното развитие въз основа на конкретни показатели. За да се изработят показатели за оценка, Комисията следва да обмисли и предложи ясна дефиниция на понятието „териториално сближаване“, защото именно то фигурира в Лисабонския договор. Обективни и точни критерии за оценка могат да се изведат само след осмисляне на самото понятие. То ще даде конкретика в политиката и за институциите изагражданите.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: Г-Н PITTELLA

Заместник-председател

Tamás Deutsch (PPE). – (HU) Г-н председател, госпожи и господа, на първо място, искам да изразя своята признателност към докладчиците за тяхната изключителна работа и да благодаря на членовете на Комисията за смислените и ценни отзиви.

Преди няколко години един добър приятел и наставник ми каза, че през живота си човек винаги се озовава в ситуации, в които той се явява или част от проблема, или част от решението. Според мен в момента стратегията „ЕС 2020“ все още представлява много повече част от проблема, отколкото част от решението. Смятам, че е наша обща отговорност да я направим в много по-голяма степен част от решението. Позволете ми да прекъсна за момент и да ви помоля любезно да се замислите върху самото название на стратегията, което е проблематично. В по-голямата част от езиците на Европейския съюз названието „EU 2020 strategy“ няма никакво значение. Трудно е да си представим, че общност от над 500 млн. граждани може да се идентифицира с една стратегия, която има претенциите да е основана на идея, даваща рецепта за решаване на проблемите в личния им живот, а името ѝ е толкова неясно и отдалечено от действителния им живот. Това название може да е много смислено, ако се обсъжда от специалисти по маркетинг. Тук обаче не става въпрос за специалисти по маркетинг, а за обикновените европейци.

Има една унгарска мъдрост, която гласи: „който ламти за много, губи и малкото“. По мое мнение стратегията, която все още е част от проблема, обхваща много неща, но ни дава малко. В най-добрия случай тя би трябвало да разреши най-важния въпрос. Във връзка с това искам да посоча, че по мое мнение това, което трябва да направим, е да засилим регионалното развитие. Това е свързано с инвестиции, растеж и създаване на работни места, като мисля, че най-сериозният проблем, пред който са изправени хората днес, е необходимостта от работни места, повече работни места. Това са въпросите, които искам да предложа на вашето внимание.

Francesco De Angelis (S&D). – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, стартирането на стратегията „ЕС 2020“ действително бележи края на предходната фаза на действие на Лисабонската стратегия, като тя ще трябва да се справи с отрицателните структурни последици, които има и ще продължава да има финансовата, икономическа и социална криза.

Считам, че за да бъде ефективна, стратегията трябва да се съсредоточи върху два основни аспекта, първият от които е система за оценка на напредъка, която се състои в прилагането на механизма на стимули и санкции, а вторият предполага активна политика на инвестиране в инфраструктура наред, разбира се, с инструментите за регулиране на финансовата система и политиките, насочени към възстановяване на социалния диалог и сближаване.

Инфраструктурата е крайъгълният камък на активизираната иновационна политика в промишлеността, малките и средните предприятия, производствените консорциуми или научноизследователски институти, както и в отношенията между тях и университетите, от една страна, и местните институции, от друга. Поради това докладът на г-н Van Nistelrooij трябва да бъде горещо приветстван, тъй като наред със задълбоченото описание на работата, извършена до този момент в държавите-членки, той за първи път разглежда и въпроса относно критериите за хармонизиране на финансовите инструменти и оперативните планове, насочени към иновации.

Хармонизирането на правилата, процедурите и административните практики за управление на проекти на Европейския съюз, както и опростяването и ускоряването на процедурите, са решения, които заинтересованите страни по места и гражданите искат от много дълго време. Считам, че в тази област Европа може и трябва да свърши много работа за насърчаване на растежа, развитието и трудовата заетост

Marietje Schaake (ALDE). – (EN) Г-н председател, тъй като се опитваме да се справим с финансовата и икономическа криза, искам да посоча един съществен дефицит: този на знанието. Със съжаление ще кажа, че Европа прогресивно оглупява, въпреки че знанието е нашият най-плодотворен и богат ресурс. Инвестициите в него не носят никакъв риск.

От друга страна, младите поколения европейци плащат цената на кризата, тъй като безработицата сред младите хора расте и бюджетите за образование и иновации се замразяват или орязват. Трябва да свиваме бюджетите, но нека го направим по начин, достоен за двадесет и първи век, защото къде отива половината от бюджета на Европейския съюз сега? За селското стопанство. Той трябва да се изразходва за младото поколение и неговото развитие. Не само за традиционното образование, но и за онова, което е насочено например към електронни умения и предприемачество.

Знаем, че колкото по-добро образование има човек, толкова по-малка е възможността за загуба на работното място. Все още държавите-членки не са ангажирани в необходимата степен с насърчаването на амбициозна икономика на знанието. По такъв начин Европа наказва следващото поколение европейци, като не им позволява да развият талантите и амбициите си в максимална степен, което позволява на Китай, Индия и САЩ да се превърнат в по-атрактивни места за таланта, научноизследователската дейност, творческите способности и иновациите.

Краткосрочните мерки ще имат висока цена в дългосрочен план. Предприемачеството, високите постижения и устойчивото бъдеще на европейската икономика могат да се насърчават, единствено ако желаем да инвестираме в знания, тъй като който си мисли, че знанието е скъпо, не знае колко струва глупостта.

Днес членът на Комисията Крус представи своята визия относно програмата на Европа в областта на цифровите технологии — една от водещите инициативи в „ЕС 2020“. Това е амбициозна и въпреки това конкретна стратегия, която се стреми да засили позициите на европейския пазар на цифрови технологии в глобалната икономика, както и да предостави на много европейци достъпен интернет.

Считам, че сега трябва да приемем повече разумни решения и да гарантираме, че младото поколение няма да стане заложник на настоящата криза и няма да се наложи да връща лихви, които никога не може да изплати.

Подкрепя ли Комисията координиран подход, отдалечавайки се от междуправителствената процедура при вземане на решения и предоставяйки по-голяма роля на Комисията и Парламента, за да гарантират, че държавите-членки изпълняват ангажиментите си?

Thomas Mann (PPE). – (DE) Г-н председател, Лисабонската стратегия не може да се похвали с траен успех. Защо това е така? Държавите-членки, социалните партньори и значителна част от гражданското общество бяха ангажирани съвсем слабо, вследствие на което те не споделяха отговорността. Стратегията „ЕС 2020“

може да бъде различна. Тя би могла да е успешна, г-н член на Комисията, ако ангажира и онези, които са изключени, които са губещи и които често нямат свое лоби.

В Европейския съюз по-малко от две трети от онези, които са трудоспособни, работят. Дори по-малко от половината от по-старите работници имат работа. Осемдесет милиона европейци са недостатъчно квалифицирани и имат все по-малко възможности на пазара на труда. Не можем да приемем тази ситуация. От друга страна, истинската бъдеща стратегия се нуждае от социална ориентация. Качественият растеж в икономиката и заетостта, от една страна, трябва да бъдат приведени в съответствие със социалното равенство и устойчивостта. Г-н Андор, и двамата работим в тази посока.

Какво конкретно означава това? Системите за социално осигуряване на държавите-членки трябва да се адаптират към демократичните промени. Чрез обмена на най-добри практики в Европа можем да дадем своя принос в този процес, както и да обменим знания с другите страни. Европейският социален фонд, който представлява една от любимите Ви теми, трябва да се адаптира към новите предизвикателства, така че да бъдем още по-ефективни на място. Европейският фонд за приспособяване към глобализацията е изграден по такъв начин, че застрашените с риск от безработица да могат да си стъпят на краката. Обществото ни трябва да е интеграционно и да интегрира младите хора например чрез подходящо образование и обучение, така че те да се развиват в професионален и в личен план.

Въпреки необходимото консолидиране на националните бюджети — въпрос, който разисквахме тази сутрин, има още едно нещо, за което не трябва да пестим средства: инвестиции в нашите граждани — в икономически, дългосрочен и социален план. Стратегията „ЕС 2020“ ще отбелязва успехи и неуспехи, основавайки се на тези три стълба.

Jutta Steinruck (S&D). – (DE) Г-н председател, г-н Мамп, надявам се, че Вие поддържате постоянен контакт с канцлера на Германия, след като виждате нещата по същия начин, по който и аз.

Стратегията „ЕС 2020“ е една реална възможност да направим Европа по-социална и имаме нужда от тази възможност именно в този момент, когато се изричат много враждебни думи по отношение на Европа и тя се дистанцира от хората. Категорично имаме нужда да предложим нещо положително на нашите граждани, което ще компенсира неблагоприятното положение. Когато става въпрос за растеж и заетост, трябва да спрем да поставяме интересите на хората зад тези на стопанските субекти. Всъщност това трябва да е основна цел на стратегията „ЕС 2020“, защото Европа се нуждае от социален напредък.

Вече говорих за това миналия понеделник по време на разискването в комисията относно насоките на политиката по заетостта: не трябва да изпускаме от поглед целта, насочена към пълна заетост, но не можем да я постигнем на всяка цена, защото ни трябва добри работни места. Винаги казваме, че ни трябва работни места, но това, което има значение за мен, е, че тези работни места са добри, че има социално осигуряване, че хората не трябва да получават помощи, а действително могат да разчитат за прехраната си на тези работни места.

Стратегията „ЕС 2020“ трябва окончателно да сложи край на все по-трудния начин, по който хората си изкарват прехраната, на нарастващото неравенство в доходите, както и на растящата бедност, за която говориха много оратори днес. Имам нужда от по-активна политика на пазара на труда, която да обхваща много области. В заключение, хората очакват повече конкретни отговори, всъщност — съвсем конкретни отговори, а не абстрактна стратегия.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Икономическата криза, която засега нашия континент, съсредоточи вниманието ни — и то с право — върху спасяването на икономиките на държавите-членки и върху изграждането на общ европейски механизъм за защита от икономически колапс. Разбираемо е, че днес вниманието на европейците е насочено към ускоряване на развитието и към създаване на работни места, но при изграждането на стратегията за Европейския съюз не можем в продължение на много години да се ограничим само с икономическо разискване. Европейският съюз не може да се държи като добър бизнесмен, който изгражда икономическия успех на фирмата си.

Стратегията „ЕС 2020“ трябва да съдържа важни препоръки за ролята на културата при постигането на поставените социални и икономически цели. В крайна сметка тези приоритети ще влияят върху разпределението на бъдещия бюджет и затова трябва да запазим възможността за финансиране на такива области като развитието на културната инфраструктура и опазването на културното наследство като част от Европейския фонд за регионално развитие. В стратегията „ЕС 2020“ трябва да подчертаем значителното влияние на културата върху социалното и икономическото развитие на Съюза, защото в крайна сметка именно интелектуалният капитал и творческата индустрия прославиха Европа. Точно в тази област можем да изградим

конкурентоспособност по отношение на други части на света. Творческите способности трябва да се стимулират и развиват от най-ранна възраст. Само тогава ще можем да считаме, че те с голяма вероятност ще доведат до иновации в Европейския съюз, включително и в областта на съвременните технологии.

В европейската политика културата не бива да бъде пренебрегвана. Не бива да пропускаме всички възможности за увеличаване на нейната роля в политиката на Европейския съюз като казваме, че това е от компетентността на държавите-членки. Днес Европа се гордее с проекти като „Европейска столица на културата“, но това е проект, който беше създаден от европейските градове и именно те носят основната тежест на тази грандиозна програма.

Ето защо очаквам по-голяма решителност от страна на Европейската комисия, за да се гарантира, че в окончателния вариант на Стратегия 2020 е включена и културата.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Г-н председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, 10 години след въвеждането на Лисабонската стратегия и в навечерието на стратегията „Европа 2020“ в разгара на пълна икономическа и социална криза знаем, че няма да можем да излезем от кризата, нито да положим основите на нов и устойчив растеж, както и на ново социално сближаване, както казахте, ако не укрепим механизмите и инструментите, които са на разположение на Европейския съюз, за поддържане на инвестициите в триъгълника на знанието: образование, обучение и научни изследвания.

Точно сега Вие, г-н член на Комисията, потвърдихте, че що се отнася до тази цел едни европейски правителства се представят добре, а други не толкова добре. За да не се излиза от границите, определени от Лисабонската стратегия, смятам, че в тази област Комисията трябва да засили отворения метод на координация с държавите-членки, да предостави стимули и санкции от Европейския социален фонд и да контролира резултатите.

Не смятам, че правителствата са последователни в това отношение. Например италианското правителство за три години отрязва 8 млрд. евро от образованието и университетите, без да реинвестира икономии в тези области, особено като се има предвид, че 19% от младите хора напускат училище рано, а 25% от тях са безработни.

В заключение, не смятате ли, че е уместно да се засилят правомощията на Директива 2005/36/ЕО за улесняване на взаимното признаване на професионалните квалификации между държавите-членки? Според доклада на проф. Monti в момента по-малко от 3% от европейските работници работят в друга държава-членка, като една от причините за това изглежда е точно този проблем за взаимното признаване на квалификациите.

Amalia Sartori (PPE). – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, и аз имам наблюдения за това какво става през последните десет години (2000–2010 г.) що се отнася до Лисабонската стратегия. Вярно е, че много от нас, като се има предвид какво се случи до 2008–2009 г., не са напълно удовлетворени от постигнатите резултати. Въпреки това несъмнено точно тези десет години поставиха началото на надежди и стремежи; беше направено много за постигането на поставените цели, особено в сферата на заетостта.

Днес започваме едно ново, по-проблематично, по-трудно десетилетие и що се отнася до предложенията, които ни бяха представени досега, отчасти съм съгласна с тях, въпреки че, когато ги чета подробно, все още виждам твърде много недостатъци. Ще продължавам да мисля за основните принципи на това предложение, но ще се огранича само до разглеждане на растежа и заетостта.

Повече работни места, по-голям икономически растеж: ето целта, която трябва да си поставим, като се има предвид, че работим при високо ниво на публичния дълг, нисък структурен растеж и висок процент на безработица. Следователно целите, които си поставяме, са твърде амбициозни и понякога твърде строги. Може би с по-малко амбиция и с по-голяма гъвкавост целите за растеж и заетост ще бъдат постижими.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Г-н председател, макар че членът на Комисията Рединг потвърди, както и председателят Барозу в днешното си писмо, че Хартата на жените задължава Комисията да насърчава и гарантира равнопоставеността на половете и правата на жените във всички сфери на политиката, аз съм разочарована, че на практика това не е приложено в стратегията „ЕС 2020“. Не трябва ли да сме по-амбициозни, отколкото бяхме при Лисабонската стратегия? Пренебрегването на 52% от наличните умения, знания и работната сила на Европа за всеки сектор или за всяко ниво ще бъде сериозна загуба.

Ако Европа иска да използва целия си потенциал и да излезе от кризата, трябва да осигурим повишаване на нивото на заетост на жените поне до 70%, което да бъде показано чрез недвусмислени статистики. Необходими са и конкретни цели, така че да можем да преценим отговорността на всяка държава-членка към равенството между половете и да я подобрим.

Как? Необходимо е разликата в заплащането на мъжете и жените да се намали с 10% във всяка държава-членка. Трябва да преоценим преобладаващо женския характер на здравния сектор чрез повишаване на заплатите и подобряване на условията, както и възможността да се предоставят услуги, тъй като този сектор е все по-важен за застаряващото ни общество.

Трябва да увеличим броя на жените в органите, вземащи решения, такива като управленски и изпълнителски съвети, основани на норвежкия модел за квота от 40%. Трябва да увеличим съществуващите възможности за жените в научноизследователската и развойната дейност и иновациите и да ги обучаваме за нови „зелени“ работни места.

Държавите-членки не могат да не се грижат за разширяването, подобряването и прилагането на целите от Барселона във всички държави-членки. Нуждаем се от истинска ангажираност на Европейския съюз и на всички държави-членки чрез включване на всички хора, като се работи за едно умно, прогресивно зелено общество. Убедена съм, че членът на Комисията Андор ще работи в тази насока.

Jan Olbrycht (PPE). – (PL) Дискусията относно стратегията „Европа 2020“ трябва да отчете опита на предишната стратегия. Всички знаем, че неуспехите на тази стратегия бяха предизвикани преди всичко от това, че тя се основаваше на отговорността на отделните държави-членки при открит метод на координация, а успехите дойдоха, наред с други неща, от „лисабонизацията“, т.е. от включването на някои от целите на Лисабон в политиката на сближаване.

В тази връзка трябва да се запитаме как да подходим към новата стратегия. На първо място, изключително е важно ясно да се покаже, че имаме работа с политики на „договор“, които не са подготвени за целите на стратегията, а функционират в течение на по-дълъг времеви график, като например политиката за сближаване. Това означава, че трябва да използваме отделни политики, които да приведат стратегията в действие, но тя, както показва предишният опит, ще бъде успешна само ако отделните политики са интегрирани помежду си. Всички мерки, които разделят отделните политики, разделят средствата и си поделят ролите, ще завършат със същия провал като последната стратегия. Ето защо трябва да се обединим, да се интегрираме и да действваме координирано.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Г-н председател, задължението на националните икономики и застаряването на населението заедно представляват реална бомба със закъснител за Европа. Знаем, че броят на старческите заболявания, като например болестта на Алцхаймер, ще се удвои през следващите десет години. Това означава огромна тежест върху националните икономики. Обаче дългът не бива да е нещо тайно. Доколкото си спомням по времето на Чаушеску Румъния беше страна без дългове, каквато е и Северна Корея. Има и „разумен полезен дълг“ — интелигентен дълг, ако се инвестира в хората. В това отношение например много изгодна инвестиция за обществото е премахването на бедността, както и намаляването на безработицата сред младите хора.

Това, от което съвсем основателно се страхувам в момента, когато държавите-членки започват да намаляват дефицита си, е къде да бъдат направени съкращенията. В образованието, наемането на работа на по-възрастни хора и на хора с увреждания, къде? Това няма да бъде разумно или интелигентно. Ето защо стратегията „ЕС 2020“ е един много важен документ и аз съм от тези, които казват: „повече Европа“, а не „по-малко Европа“. „Повече Европа“ означава нещо като лечение на основните проблеми: държавите-членки ще бъдат задължени да реализират целите, посочени в стратегията „ЕС 2020“.

Angelika Niebler (PPE). – (DE) Г-н председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, ще бъда откровена. Ибо не смятам, че обсъждаме стратегията „Европа 2020“. Преди десет години приехме една стратегия, Лисабонската стратегия. Когато се обърнем назад към последното десетилетие, ще видим, че резултатите, меко казано, са ограничени.

Мисля, че сега трябва да се съсредоточим върху това, което наистина е важно за хората в нашите държави, отколкото отново да допускаме същата грешка. Те се чудят дали ще бъдем в състояние да гарантираме стабилността на нашата валута. Ще има ли инфлация? Какви поуки трябва да извлечем от събитията през последните две години, от финансовата и икономическа криза, а сега и от валутната криза? Наистина ли искаме отговор от действащите лица на финансовите пазари, които допринесоха за кризата?

Категорично призовавам Комисията, на първо място, да предприеме стъпки, осигуряващи бързото регулиране на финансовия пазар и напредъка в Европа, за да предотврати това, което ставаше през последните години — парите да се изпращат по света пет пъти в един и същ ден, от което много хора реализират печалба, а загубите да бъдат национализирани. Ще поискам от Комисията да настоява държавите-членки да спазват строга бюджетна дисциплина и да прилагат съответните правила. Също така ще поискам възможно най-бързо затягане на Пакта за стабилност и растеж.

Ето къде трябва да съсредоточим усилията си. Настоявам Комисията да предприеме необходимите мерки, но не както преди — самостоятелно или като ги обсъжда подробно с държавите-членки. Вместо това тя трябва най-накрая да погледна на Парламента като на равнопоставен законодател редом до 27-те държави-членки.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Съгласна съм с предишния оратор; Пактът за стабилност трябва да се прилага. Обаче много други неща трябва да бъдат приложени преди Пакта за стабилност. Тези, които взимат решенията в Европейския съюз, трябва да реагират бързо, да действат, когато е необходимо, защото ако г-жа Меркел беше решила навреме и ако Европейският съюз беше взел необходимите мерки, щяхме да спестим много пари за европейските граждани.

За да може Европейският съюз да бъде силен икономически и да има значение в световен мащаб, той се нуждае от своите граждани. Гражданите трябва да бъдат здрави, образовани и да имат работа. Европейският съюз не трябва да забравя това, когато прави планове за 2020 г. и за единния пазар. Единният пазар трябва да бъде насочен към гражданите, трябва да бъде единен пазар с човешко лице.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Благодаря Ви, г-н председател. Вкъщи имам куче. Преди известно време кучето взе една наденица от масата и я изяде. Въпросът е — кой е виновен за това, че кучето изяде наденицата? Виновно ли е кучето, че е направило нещо, което е естествено за него? Или по-скоро съм виновен аз, защото не съм прибрал наденицата и не съм я сложил в хладилника, след като съм се нахранил?

На световните финансови пазари стойността на еврото продължава да пада всеки ден. Кой е виновен за това? Много колеги обвиняват спекулантите и пазара за това, че атакуват еврото и го обезценяват. Госпожи и господа, предполагам, че пазарът може би не е виновен. Напротив, именно пазарът определи точно основната грешка, основната причина. Основната причина за днешните ни трудности е съвсем проста — европейските страни прекалено дълго са живели отвъд средствата си, като са харчили много повече, отколкото са могли да спечелят. Пазарът реагира на това по същия начин, по който кучето ми реагира на миризмата на наденицата, която съм оставил на масата. Преди година и половина Латвия преживя криза подобна на тази, която сега преживява останалата част на Европа; по-конкретно финансовите пазари нападناх валутата ни и цялото доверие в нея беше загубено. Вместо да се оплакваме от тази ситуация, ние коригирахме основните си показатели, възстановихме и събрахме публичните си финанси. Според мен, ако искаме стратегията „Европа 2020“ да има смисъл, първият ни и най-важен приоритет трябва да бъде необходимостта европейските страни да контролират публичните си разходи, така че доходите им да съответстват на разходите. Това ще възстанови доверието, ще облекчи кризата и ще възстанови спокойствието на финансовите пазари. Благодаря ви.

Georgios Stavrakakis (S&D). – (EN) Г-н председател, днес, наред с други неща, обсъждаме и двата отлични доклада на Ricardo Cortés Lastra и Lambert van Nistelrooij. И двата по ясен начин показват важния принос на политиката на сближаване при постигането на целите на конкурентоспособността и заетостта, както и значителната роля, която играе икономиката на знанието в насърчаването на иновациите и растежа.

По няколко пункта стратегията „ЕС 2020“ прилича на Лисабонската стратегия, но се опитва да усъвършенства съсредоточаването върху целите и тяхното стесняване. Обаче има една област — доста важна област — която все още остава неясна, а именно механизмите за доставка. Тя е оставена на държавите-членки и на партньорски проверки, подкрепени от контрол от страна на Комисията.

Струва ми се, че не сме се поучили от опита на слабата доставка на Лисабонската стратегия. Настоявам Комисията да излезе с предложения, които да гарантират по-силни механизми на доставка в стратегията „ЕС 2020“, за да се уверим, че целите ѝ ще бъдат подкрепени с действия, а не само на думи.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Лисабонската стратегия постави високи цели, но Европа не успя да ги изпълни. Сега отиваме към нова стратегия за следващите десет години, откровено казано, при една изключително трудна и неблагоприятна обстановка. Всички сме съгласни, че приоритетът и акцентът върху изграждането на триъгълника „образование, изследване, иновации“ е най-добрата инвестиция, ако искаме да се измъкнем от кризата, и това ни позволява да бъдем оптимисти за бъдещето на Европа.

Важно е да се подчертае, че стратегията трябва да се изпълнява в условия на солидарност, в условия на тясно сътрудничество между държавите-членки. Тук искам да изясня, за да се избегнат всякакви недоразумения, че независимо от закъснението механизмът за подкрепа на Гърция демонстрира тази солидарност, и бъдете сигурни, че ние оценяваме това.

В „Нова демокрация“, лясоцентристката партия в Гърция, ясно показахме, че уважаваме парите на другите европейски народи, които бяха вложени в механизма за подпомагане. Обаче наред с необходимите жертви, които трябва да бъдат разпределени справедливо, а по този въпрос имаме критики към някои мерки, наред с

необходимите съкращения на разходите с цел да се намалят дългът и дефицитът, са необходими и инициативи за растеж, които да изведат страната от рецесията и които до този момент не сме видели. Това е единственият начин, по който и ние в Гърция ще можем да се обърнем към амбициозните цели на Стратегията 2020, единственият начин, по който ще излезем от кризата по-силни.

(Ораторът се съгласява да отговори по установения ред на въпрос, зададен чрез вдигане на синя карта съгласно член 149, параграф 8)

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Г-н председател, лично аз видях колко е важна за Уелс политиката на сближаване и затова приветствам доклада Lastra относно политиката на сближаване и „Европа 2020“. Има много проекти точно за Уелс, които дадоха възможност както на отделните лица, така и на общностите да се възползват. Така че не се съмнявам, че структурните фондове могат да ни помогнат да постигнем целите до 2020 г. Въпреки това искам да кажа следното.

Стратегията 2020, петият доклад за сближаването и бюджетът трябва да бъдат приведени в съответствие. В бъдеще структурните фондове трябва да бъдат добре финансирани, структурните фондове не трябва да се национализират, трябва да има преходен статут за регионите, на които е необходима конвергенция.

Ако можем да постигнем всичко това, със сигурност смятам, че политиката на сближаване ще ни помогне да постигнем целите на стратегията „ЕС 2020“. Това ще я направи близка до отделните лица и до гражданите в цяла Европа.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Искам да използвам възможността и след позицията, възприета от моя близък колега от Гърция, г-н Papanikolaou, от групата на Европейската народна партия (Християндемократи), да направя следните разяснения, които считам за изключително важни в тези времена на криза, особено за Гърция:

Гърция не взема пари от други държави. Държавите-членки на Европейския съюз взимат средства при нисък лихвен процент и ги предоставят на механизма, а чрез него на Гърция, при по-висок лихвен процент. Ние не вземаме пари от други държави.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Напълно сте права, г-жо Rapti. Разбира се, потребностите на Гърция от кредит щяха да бъдат по-малки и Гърция щеше по-лесно да намери пари на пазарите, ако нямаше такова закъснение, вече шест месеца, от страна на настоящото гръцко правителство.

Thomas Ulmer (PPE). – (DE) Г-н председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, г-жа Niebler вече каза неща, които много ме притесняват. Силно съм загрижен за нашето общо бъдеще в ЕС. Не мога просто да премина към дневния ред, без да спомена кризата.

Една от главните ни цели — еврото и високата му валутна стабилност — е пред пълен провал. Благодаренството и работните места са невъзможни без стабилна парична стойност. Говорим за „Европа 2020“, но дори не знаем как ще изглежда Европа през 2011 г. Разискваме слепването на месото с тромбин и работното време на самонаетите шофьори, като че ли най-съществените въпроси на Съюза ще се решат от само себе си.

Необходимо е да изпратим силни и бързи сигнали за регулиране, организиране и подобряване на дефицита както в държавните бюджети, така и в банковия сектор. Нека ви дам няколко примера: нуждаем се от ясни определения и строги санкции за виновниците за дефицита, като например отнемане на финансиране. Нуждаем се от ясни правила за банките, като например забрана на суаповете за кредитно неизпълнение или на изискванията за застраховане и депозиране на същите срещу съответните номинални стойности. Позволете ми да добавя едно изречение от известен немски кмет, който от много години е председател на Немската асоциация на градовете: Човек, който не харчи пари, които не са негови, далеч не е спестовник.

Kerstin Westphal (S&D). – (DE) Г-н председател, искам да се върна към доклада на г-н Cortés Lastra, който според мен е много добър. Всъщност политиката на сближаване действително е най-добрият инструмент за мобилизиране на инвестициите в растеж и заетост. Въпреки това отново искам да подчертая важността на малките и големите градове, защото те ще играят ключова роля в постигането на целите на стратегията „ЕС 2020“.

Четирима от всеки пет европейци живеят в градските райони. Малките и големите градове са движещата сила на икономическия растеж в Европа. В същото време те изпитват множество проблеми особено остро. Ключови думи тук са например социално включване, околна среда и транспорт, но също така и демографски промени. Ето защо малките и големите градове имат специална роля, когато става дума за реалното подобряване на условията на живот на гражданите.

Освен това малките и големите европейски градове са основни действащи лица в сферата на иновациите, научните изследвания и образованието и следователно играят основна роля в изпълнението на Лисабонската стратегия и на стратегията „ЕС 2020“. Всичко това трябва да се има предвид при изпълнението на тези стратегии и при формирането на бъдещето развитие на политиката за сближаване.

Raffaele Baldassarre (PPE). – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, последните две години, които оставиха милиони хора без работа, станаха причина за по-нататъшното увеличаване на националния дълг, който ще плащаме в продължение на много години, и подновиха напрежението и новите проблеми в социалната кохезия.

Трябва да реагираме своевременно и решително и за да избегнем грешките, допуснати в Лисабонската стратегия, „Европа 2020“ трябва да бъде много реалистична в целите си и уравновесена при набелязването на такива. Три от целите, г-н член на Комисията, считам за изключително важни. Първата със сигурност е стабилна валута и стабилни национални бюджети, които обаче не трябва да бъдат отделени от развитието и икономическия растеж. Нуждаем се от инвестиции в научни изследвания и иновации, за да направим нашата промишленост по-конкурентна, а нашите продукти — по-качествени. Трябва да подкрепяме малките и средните предприятия и новите отрасли, като например информационните технологии, устойчивите енергийни източници и, разбира се, инфраструктурата. Трябва да повишаваме общото ниво на образование, да, но преди всичко трябва да насочим подготовката към нуждите на пазара на труда и производството. Парадоксално е, че предприятията все още имат нужда от специализации, които пазарът не е в състояние да предложи. Ясно е, че всяка цел трябва да бъде свързана с националните условия, но в рамките на по-широка европейска стратегия.

Ще завърша, като кажа, че гръцката криза, както и икономическата криза и кризата на заетостта в цяла Европа, говорят за това, че за да защитим социалното сближаване, развитието и стабилните национални бюджети, ние се нуждаем от силно и солидно икономическо управление на европейско ниво, за да позволим на европейските институции, в това число и на Парламента, да действат ефективно и превантивно.

Damien Abad (PPE). – (FR) Г-н председател, госпожи и господа, всички сме съгласни с основните цели на стратегията „ЕС 2020“ и след като сме съгласни с тези цели, сега трябва да осигурим средствата за тяхното постигане. Тези средства включват например създаването на икономическо правителство на ЕС.

За да могат хубавите думи и главните цели да се превърнат в реалност и този път да избегнем това, което, бих нарекъл, един вид колективно разочарование от Лисабонската стратегия, много е важно да осигурим ресурсите, необходими за предприемането на действия. Поради това напълно подкрепям предложението на Комисията националните бюджети да бъдат проверявани предварително от ЕС, но при условие че националните парламенти и Европейският парламент ще участват във въпросните проверки.

Искам да кажа нещо за кризата и младите хора. Мисля, че младите хора са основните жертви на кризата и че трябва да се възползваме от предоставената ни възможност, за да ги поставим в основата на стратегията „Европа 2020“.

Първо, стратегията „Европа 2020“ трябва да бъде всеобхватна. Мобилността, която е конкретен израз на концепцията за свободното движение в рамките на ЕС, трябва да се превърне в реална възможност за всички млади хора, а не само за студентите. Ето защо се надявам, че Комисията ще подкрепи предложението ми за разширяване на европейските програми за мобилност и включването в тях на стажанти.

Освен това считам, че стратегията трябва да насърчава подобряването на уменията на младите хора, така че бичът на безработицата да не се стовари върху тях, защото всички знаем, че преходът от учебната скамейка към първото работно място е едно от най-големите предизвикателства, пред които са изправени младите хора. Начинът да се постигне напредък в тази област е да се подобряват уменията им например чрез по-ефективно насочване на средства от ЕС към политиките за младите хора.

И накрая, на всички млади европейци трябва да бъде дадена възможност за мобилност и повишаване на уменията, защото това, от което най-много се нуждаем, е едно новаторско младо поколение. Точно младите хора са тези, които днес ще създадат растежа и иновациите на утрешния ден. Ето защо не искам младите хора да бъдат оставени извън стратегията „Европа 2020“.

Rosa Estaràs Ferragut (PPE). – (ES) Г-н председател, през 2000 г. одобрихме Лисабонската стратегия и нейните много амбициозни цели. Някои от тях бяха постигнати, но други не. Няма съмнение, че регионалните фондове дадоха своя принос за Лисабонската стратегия.

Десет години по-късно се оказваме разтърсени от най-тежката икономическа криза, която сме виждали. Смятам, че тази криза ще ни позволи да установим във връзка с новата стратегия „Европа 2020“, къде сме сбъркали, както и да я подобрим, така че да постигнем по-добри резултати.

Първо, научихме, че координацията между всички нива на управление е от съществено значение, както ясно беше заявено в доклада на г-н Cortés Lastra. Също така научихме, че приносът на регионалните фондове е изключително важен за постигането на целите, които предлагаме.

Считаме, че комбинирането на точно определени действия на всички нива — Европейски съюз, национални, регионални и местни органи — е абсолютно необходимо. Ако работим заедно, ще бъдем много по-силни. Също така е важно политиката на сближаване, която има икономически, социални и териториални аспекти, да бъде включена в стратегия „Европа 2020“.

Искам да направя и една забележка по отношение на въпроса за политиката на сближаване, а именно, че бюрократичните процедури трябва да бъдат много по-гъвкави и ефективни. Нещо повече, в раздела за хората с увреждания тази разлика трябва да бъде взета под внимание по някакъв начин.

На последно място, искам да подчертая важната роля, която имат европейските региони и градове, и по-специално необходимостта да се обърне повече внимание на районите със специални нужди, като например планинските райони, крайбрежните зони и островите.

Накратко, ако искаме да успеем, трябва да се осланяме на европейските региони, на малките и големите градове и на една реформирана политика на сближаване в съответствие с новата ситуация.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) „Европа 2020“ трябва да бъде Европа на гражданите и да отговаря на техните нужди. Този подход според мен трябва да бъде в основата на стратегията. Важно е, че в новата европейска рамка продължаваме с плана за действие, насърчаващ развитието и вече поставените цели, което трябва да се следи, така че да постигнем реални резултати и положителен ефект. Тук имам предвид инвестициите в инфраструктури от всякакъв вид, които ни позволяват да станем много по-конкурентоспособни от икономическа гледна точка.

Трябва да продължим да провеждаме политиката на икономическо, социално и териториално сближаване, за да преодолеем различията между регионите и да създадем платформа за балансирано икономическо развитие, както е предвидено и в Договора от Лисабон.

„Европа 2020“ трябва да бъде Европа на глобалните действия, които могат да бъдат постигнати, ако Европейският съюз има еднакво равнище на развитие, което увеличава възможностите на местните и регионални действащи лица да отговорят на глобалните предизвикателства.

„Европа 2020“ е Европа, в която регионите се развиват съобразно специфичния си потенциал и използват регионалния аспект на научните изследвания, развитието и иновациите за насърчаване на икономическото развитие и увеличаване на заетостта.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Г-н председател, когато говорим за „Европа 2020“, говорим преди всичко за бъдещето на нашия континент. Какъде отиваме? Какъв ще бъде животът на нашите граждани?

Според мен първото нещо, което трябва да направим, е да анализираме настоящата ситуация, така че да можем да намерим правилните инструменти за постигане на поставените цели. Също така е важно да се прави разлика между причина и следствие. Кои са наистина основните проблеми, пред които сме изправени днес? Мисля, че един от тях със сигурност е застаряването на европейските общества. За съжаление до този момент не успяхме да направим Европа достатъчно привлекателна за хората, така че те да създават семейства и да имат деца. Това означава, че в бъдеще ще бъдем изправени пред голям натиск върху публичните бюджети, защото пенсионните ни системи са застрашени от недостатъчно финансиране.

Второ, вече имаме високи държавни дефицити. Според класическата теория на Кейнс по време на настоящата криза сме похарчили много пари. Сега е време да се пести. Обаче това означава, че валутата ни ще бъде подложена на натиск. Виждаме признаци за това в гръцката криза и всички тук сме изправени пред проблема, че фактически не успяхме да направим икономиката си достатъчно конкурентоспособна, за да генерира икономически растеж, така че да можем да отговорим на високите държавни дефицити.

В Европа имаме правила, регулиращи сферата на действие, да кажем, на Пакта за стабилност и растеж, но за съжаление никой не се придържа към тях. Това е един от основните проблеми. Създаваме нови правила, но понякога си мисля, че по-добре би било да прилагаме съществуващите правила, така че те наистина да имат

ефект. Ето защо призовавам Комисията най-вече да създаде атмосфера на строгост, така че да можем да постигнем договорените цели.

Sabine Verheyen (PPE). – (DE) Г-н председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, искам да обърна внимание на това, което каза г-н Seeber. Ако наистина искаме успешно да осъществим целите на стратегията „Европа 2020“, първо трябва да свършим сегашната си работа.

Нуждаем се от силна финансова регулация, регулация, която наистина ще бъде по-добра при контролиране и регулиране на бъдещото поведение в този сектор. Обаче трябва да сложим в ред и Парламента, което означава да гарантираме по-добър контрол върху изразходването на средствата от съответните структурни фондове и да решим по какъв начин ще подкрепяме по-нататъшното развитие. Освен това трябва повече да включим в структурите на планиране местните и регионални органи, защото в крайна сметка те са тези, които ще трябва да изпълняват задачите по места, и да изясним кои задачи трябва да бъдат изпълнени, ако искаме да постигнем целите, които напълно правилно сме си поставили. Обаче поставянето на цели без сериозно и последователно съобразяване с настоящото статукво и със задачите, които трябва да бъдат изпълнени, без анализ на настоящите потребности според мен е лишено от смисъл.

Както преди малко каза г-н Ulmer, ние се движим по дневния ред и разискваме ежедневните задачи на Парламента например безопасността на храните и т. н. без наистина да знаем кои въпроси са от първостепенно значение. Именно това трябва да бъде отправната ни точка. Първо трябва да се съсредоточим върху това финансовата ситуация да бъде под контрол и правилата да бъдат ясни за всички. Също така трябва да гарантираме, че в бъдеще Парламентът и особено Комисията ще прилагат по-стриктно наличните механизми за контрол; трябва да имаме по-решителна последна дума по отношение на случващото се в някои държави-членки.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Г-н председател, за мен е чест да взема отношение по разискването на стратегията „Европа 2020“. Искам да кажа следното.

(EN) Трябва да кажа, че съм разочарован и малко потиснат от това, че всички оратори в Страсбург и в Брюксел говорят за провала на Лисабонската стратегия. Тя не беше изцяло провал, а ако беше, не мисля, че миналия октомври 67% от ирландците щяха да гласуват в подкрепа на Договора от Лисабон. Имаше много ползи за всички, особено на регионално ниво, както посочи членът на Комисията. Въпреки това има доста неща, за които съм загрижен.

Първо, как се вписва шестмесечното ротационно председателство във всичко това? Виждам, че всяка страна, която идва тук, изтъква своите приоритети за шест месеца, а не как те се вписват в общите цели, определени за следващите десет години. Мисля, че това е много важно; нито един футболен отбор не си сменя мениджъра на всеки шест месеца, така че да се поставят различни цели, които не могат да бъдат постигнати за кратък период от време.

Второ, приветствам инструментите, които бяха въведени с цел да дадат възможност на държавите-членки да изпълняват отговорностите си, а в противен случай да платят за неуспеха си. „Бавно, внимателно“ вече не върши работа. Всеки, който е част от някой отбор и играе лошо или отпада, или му казват да подобри играта си. Ние трябва да подобрим играта си.

И накрая, искам да кажа, че приветствам и предложението за упълномощаване на регионите и градовете като част от този процес.

Sophie Auconie (PPE). – (FR) Г-н председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, на 9 май по инициатива на министрите на икономиката и финансите ЕС даде твърд отговор на финансовите пазари. Европейският парламент, въпреки че е подчинен на по-дълги парламентарни процедури, не бива да бъде осъден на бездействие.

Мисля, че Парламентът и ние, неговите членове, имаме три важни роли. На първо място, трябва да подкрепим, доколкото е възможно, правителствата и Комисията в инициативите, които наскоро бяха предприети. Второ, трябва незабавно да започнем работа, за да намерим решенията, които в средносрочен и дългосрочен план ще ни дадат възможност да излезем от кризата и да съдействаме за такъв модел на растеж, който наистина е динамичен и подкрепя реалната икономика. Това е предизвикателството на стратегията „ЕС 2020“ и на главните цели, които ще определим за европейските структурни фондове за периода 2014–2020 г.

Г-жо Bowles, искам да Ви кажа, че ако по някаква степен Лисабонската стратегия се провали, то това се дължи на факта, че тя беше създадена преди няколко години, когато икономическата ситуация беше различна от днешната. Някои не одобряват стратегията, защото не била гъвкава и подходяща за настоящата ситуация.

Това е проблемът със стратегиите. Ето защо Стратегията 2020 ще бъде по-силна, ако можем да я адаптираме към преобладаващите обстоятелства.

И накрая — според мен това е най-важният въпрос — трябва да обясним на хората какво се случва в ЕС и да получим одобрението на обществеността. В понеделник, 10 май, европейските граждани се събудиха в една нова Европа. Те не са предизвикали тази метаморфоза. На този етап никой не може да прецени дългосрочните последици. Тази метаморфоза няма да даде плод, ако не се корени в демокрацията. Досега бяхме единни в разнообразието, сега трябва да сме единни и в страданието.

(Ръкопляскания)

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Г-н председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, днес чух много неща, което беше доста полезно, но искам да насоча вниманието ви и към един въпрос, който смятам за важен. Според мен няма да успеем, ако поставим цялата стратегия в рамките на един не добър пазар, който е предмет на съмнителни спекулации и който се намира в дълбока криза. Докато обсъждаме стратегията „Европа 2020“, не трябва да забравяме това.

Ще разделя обсъждането на две части: първо, пазарът трябва да служи на реалната икономика, а не обратното; второ, смятам, че Европа трябва да бъде локомотивът на тази икономика. Що се отнася до първата част, по този въпрос е говорено много и е крайно време да се създаде преграда пред пазара, така че да не сме зависими от когото и да е. Но това, което е по-важно, е локомотивът, а за да може локомотивът да се движи, също са необходими средства.

Нека имаме смелостта да променим бюджета, нека имаме смелостта да поемем отговорността за създаването на значителен фонд, който да служи като финансова преграда, но най-вече да накараме трансевропейските мрежи TEN-T, TEN-E и E-TEN да заработят. Това е локомотивът, от който имаме нужда и който ще дръпне реалната икономика; имаме нужда и от частния сектор чрез механизма на публично-частното партньорство (ПЧП). Ето какво трябва да направим незабавно, г-н член на Комисията, защото кризата не е приключила, кризата е тук, а ние трябва да действаме точно сега.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Г-н председател, разискването относно стратегията „Европа 2020“ естествено води до по-добра координация между различните национални политики, до повече Европа и до приемането на път на структурните реформи за постигане на растеж на нашите икономики. Обаче, за да достигнем до 2020 г., трябва да преминем през 2010 г. и във връзка с това искам да обърна внимание на необходимия баланс между политиката за оздравяване на бюджета и необходимостта да се избегне повторното изпадане в рецесия.

Аз съм португалец и предложението, което се прави в момента, е да се увеличат данъците. По принцип държавите-членки трябва да тръгнат по пътя на сериозно намаляване на публичните разходи: чрез конкуриращи се данъчни системи и чрез структурни реформи, така че да можем да постигнем необходимия растеж.

Трябва да мислим не само в дългосрочен и средносрочен план, трябва да мислим и в краткосрочен план и именно сега да насърчаваме създаването на творчески дружества. Трябва да поемем ангажимент към университетите и научноизследователската и развойна дейност, това е съвсем ясно. За да достигнем до 2020 г., трябва да направим всичко това през 2010 г.

Искам сега да оставим назад причините за безпокойство. Ясно е, че има Пакт за стабилност, но има и Пакт за растеж, а ключовата дума за нашите икономики в близко бъдеще е растеж.

Veronica Lope Fontagné (PPE). – (ES) Г-н председател, г-н член на Комисията, бъдещата Стратегия 2020 трябва да позволи на Европейския съюз да поправи недостатъците, открити в Лисабонската стратегия, ако наистина искаме да създадем конкурентно икономическо пространство, което е икономическо, социално и териториално сплотено.

Независимо от това, че принципите на остарялата вече Лисабонска стратегия все още са в сила, искам да посоча, че една от причините, поради които тя губи сила, е нейната много сложна структура и особено липсата на яснота при определянето на отговорностите и задачите, възложени на Европейския съюз и на други нива на управление, особено на тези от регионален и местен характер.

Ако искаме Стратегията 2020 да донесе плодове в средносрочен план, регионалните и местни органи трябва да бъдат включени в разработването и прилагането на политиките.

Регионите и градовете са основните действащи лица в разработването и изпълнението на голяма част от публичните инвестиции на ЕС, свързани с растежа и заетостта.

Така разпределението на средствата за регионална политика се превръща в ключов фактор по отношение на постигането на европейските цели, които определяме. Искам да подчертая, че средствата, инвестирани за периода 2000–2006 г. чрез Европейския фонд за регионално развитие, позволиха създаването на 1 400 000 работни места в Европейския съюз, както и изграждането на над 2000 км автомагистрали.

Ще завърша като още веднъж изтъкна значението на европейската регионална политика по отношение на такива стратегически цели като растеж и заетост. Основната цел, обещана от Договорите, е постигането на икономическо, социално и териториално сближаване.

Joachim Zeller (PPE). – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, искам специално да поздравя посетителите на Парламента, които проследиха разискването по един от основните въпроси за Европейския съюз през следващите десет години по-внимателно, отколкото много от депутатите.

Провеждаме разискването по един твърде технократски начин. Израснал съм в страна, където обществото беше организирано в съответствие с многогодишни планове. Тази страна, Германската демократична република, вече не съществува. Затова аз все още изпитвам известен скептицизъм към програми, които смесват в едно стратегия, желани цели и планирани икономически кодове, които се отнасят за дълъг период от време и предават изпълнението на други хора. Без значение какви решения ще вземем за Европейския съюз в рамките на стратегията „Европа 2020“, държавите-членки, националните правителства и парламенти, както и регионалните и местните органи са тези, които ще трябва да поемат изпълнението. Такива процедури предизвикват безпокойство.

Европа не може да работи, управлявана отгоре надолу. Обединена Европа може да работи само ако продължаваме да я изграждаме съвместно с националните и регионални институции и с гражданите. Комисията се отказва от Лисабонската стратегия твърде бързо, без да извърши задълбочен анализ на причините, поради което целите на тази стратегия не бяха постигнати. Затова вероятно не е случаен фактът, че днес в Парламента докладите и въпросите са обединени заедно под надслов „Европа 2020“, въпреки че всеки един от тях заслужава отделно разискване. В тях се съдържат поне две неща, в които до този момент европейската политика беше успешна: създаването на вътрешния пазар и кохезионните и структурни политики. Обаче стратегията „Европа 2020“ посочва, че политиката на сближаване ще има само поддържаща роля в постигането на нейните цели. Ето, това е противоречие. Нямаме нужда от по-планова икономика в Европейския съюз, в тази област други вече се провалиха.

Следователно преди да поставим пред държавите-членки списък с планирани икономически кодове, за които в момента никой не знае как ще бъдат постигнати, и като имаме предвид несигурността и сътресенията на икономическите и финансови пазари сега и през последните няколко години, както и влиянието им върху работните места и социалната ситуация в държавите-членки, имаме нужда от задълбочено разискване за това, къде Европейският съюз е бил успешен, къде можем да постигнем общите цели например при един договор с регионите на ЕС и как можем да разширим общността, без да се нарушава принципът на субсидиарност.

Ако действаме по този начин, разискването може и ще завърши с една цялостна стратегия. Обаче това разискване — както днес виждаме — едва сега започва и ние в Европейския съюз сме тези, които трябва да го доведат до край.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-жа WALLIS

Затестник-председател

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Г-н член на Комисията, мисля, че водещият принцип на всеки план или стратегия за европейско развитие трябва да изгражда една Европа, която действа като истински единен регион в полза на европейските граждани. Казахме много неща за икономическите и социални измерения на стратегията „Европа 2020“. Обаче Европейският съюз е нещо много повече. ЕС не е само общност на интереси, а и на стойности; именно това му дава икономическа сила и политическо влияние. Ако наистина искаме до края на десетилетието да създадем една по-успешна и конкурентоспособна Европа, трябва да обърнем сериозно внимание и да гарантираме, че нашите общи ценности, които са получили заслужено уважение, се засилват и осъществяват на практика. Необходимо е също така да се съсредоточим върху по-тясното хармонизиране на образователните политики в държавите-членки, намаляването на регионалните неравенства и продължаването на процеса на разширяване, както и върху защитата на основните права и правата на малцинствата, като споменавам само някои от политиките, основани на европейските ценности. Икономическият растеж и подобряването на условията на живот на гражданите са немислими без подобни политики.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Г-жо председател, г-н член на Комисията, Стратегията 2020 е глобална и изчерпва много въпроси, както стана ясно от разискването днес следобед. Искам само да обърна внимание на два специфични въпроса.

Първо, що се отнася до социалното измерение на стратегията, напълно подкрепям г-жа Verès и въпросите ѝ към Комисията, и в частност тези, засягащи определянето на количествените цели за намаляване на бедността, което за мен е нещо задължително. Освен това смятам, че за постигането на тези цели принципът за минимален доход в целия ЕС очевидно е необходим и трябва да бъде приложен на практика.

Второ, относно съгласуваността на бюджета на ЕС с тази стратегия. До този момент нито Съветът, нито Комисията са дали никакви признаци, че са готови да преразгледат многогодишната финансова рамка за текущия период, въпреки че тя разкри ограниченията си. Обаче ако не я приспособим към новите предизвикателства в стратегията, всички ние поемаме голям риск. Нито бюджетът на ЕС, който е твърде рестриктивен, нито националните публични бюджети няма да могат да осигурят необходимите инвестиции за подпомагане на различните водещи инициативи в Стратегията 2020.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Г-жо председател, на с. 7 в стратегията „Европа 2020“ се казва: „Европа има много силни страни: можем да разчитаме на таланта и креативността на нейните граждани“. Разбира се, стратегията няма предвид, че другите народи са по-малко талантливи или креативни — това би било ужасно нелюбезно и с абсолютна сигурност несправедливо — но със сигурност прави специален комплимент на европейците.

На друго място стратегията оплаква факта, че Европа има застаряващо население. Разбира се, това се дължи основно на рязкото спадане на раждаемостта, макар че документът не го отбелязва. Може би държавите-членки трябва да насърчават, доколкото могат, повишаването на раждаемостта. Това със сигурност ще възстанови баланса на населението. Нещо повече, това може да доведе до пропорционално увеличение на онези талантливи и креативни хора, които са така необходими за икономическото и културно развитие. Силно се надявам, че не развалям документа на Комисията, като свързвам отделните му части с разумни аргументи, но все пак успях да се вмеся в определеното ми време.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Стратегията „Европа 2020“ не може да направи всичко това, което тук днес изброяваме. Не е възможно да се направи толкова много с малко под 1% от БВП, защото това е бюджетът на Европейския съюз. Нека да покажем какво можем да направим, като създадем подходящо и модерно законодателство, нека да покажем целите, които ще бъдат финансирани със средства на Европейския съюз.

Нека да кажем ясно: няма достатъчно реализъм в очакванията ни от стратегията „Европа 2020“, трябва да се направят твърде много неща и вероятно се правят, но ролята на държавите-членки не е определена. Повишаване на заетостта, намаляване на бедността, образование и преди всичко икономически растеж — това са големите задачи и основните приоритети, които трябва да бъдат въведени в действие в сегашната кризисна ситуация и които трябва да доведат до съживяване на икономиката, защото проблем номер едно в стратегията „Европа 2020“ е възстановяването на икономиката.

Vasîlica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Политиката на сближаване на ЕС помогна и продължава да помага за създаването на тясно взаимодействие между научноизследователските и иновативните политики. Също така тя акцентира върху ролята на териториалното сближаване.

Считам, че регионите трябва да се специализират в интелигентно и зелено развитие и да определят за себе си набор от иновативни приоритети, основаващи се на целите на ЕС и техните изисквания, както и да насочват ресурсите на Общността към определените приоритети. В същото време те трябва да поощряват успешните модели в триъгълника на знанието и връзките между предприятията, изследователските центрове, университетите и публичните органи, особено между тези, установени чрез публично-частни партньорства.

Също така считам, че обменът на знания в рамките на регионалните групи може да бъде улеснен от структурните фондове, защото политиките на ЕС постоянно са насочени към устойчиво развитие, което предлага конкретни резултати на национално ниво. Всички изброени елементи формират конкретното задължение за постигане на териториално сближаване в рамките на Европейския съюз.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Искам да поздравя днешните докладчици и особено г-н Van Nistelrooij за отличния доклад, който ни представи. Научните изследвания и технологичното развитие ще ни дадат решенията, които трябва да бъдат взети, с цел успешното преодоляване в бъдеще на големите предизвикателства, пред които се изправяме, независимо дали става дума за тежка икономическа криза или за постигането на дългосрочните

цели на Стратегията 2020. Със стимула, даден от политиката на сближаване, чиято цел е насърчаването на иновациите и предприемачеството, както и икономиката, основана на знанието, към научните изследвания и технологичното развитие трябва да има два подхода.

Въз основа на подхода „отгоре надолу“ научните изследвания и иновациите ще бъдат основните области за намиране на решения, насочени към преодоляване на проблемите, пред които сме изправени, и за стимулиране на икономическия растеж и устойчивото развитие. Много е важно иновациите да излязат от лабораториите и изследователските центрове и да бъдат използвани така, че да отговорят на нуждите на европейските граждани. Въз основа на подхода „отдолу нагоре“ трябва да насърчаваме местните и регионални икономики, за да се подобри способността им за иновации и за вземане на най-ефективните решения, като по този начин се оползотворява регионалният и местният потенциал.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Сега Европейският съюз е изправен пред икономическа, финансова и социална криза. Политиката на деиндустриализация, провеждана през последните години, доведе до загубата на милиони работни места, до преместването на европейската промишленост в трети страни и до 10-процентна безработица, даже до 20-процентна сред младите хора, като по този начин беше застрашена конкурентоспособността на ЕС.

Смятам, че Европейският съюз трябва да направи огромни инвестиции в транспортната и енергийната инфраструктура, в селското стопанство, здравеопазването, образованието и научните изследвания, но преди всичко в устойчивото икономическо развитие. Развитието на промишленото производство, съответно и създаването на работни места в ЕС, изисква инвестиции в модернизирани европейски дружества, така че промените да доведат до създаването на екологично производство. В следващите десет години енергийната ефективност трябва да бъде нашият основен приоритет.

На всичко отгоре населението на ЕС застарява, раждаемостта спада, а високото ниво на безработицата се отразява върху ефективността на пенсионните системи. Смятам, че е време Европейският съюз да защити основните си принципи и ценности, а най-голямата ценност на ЕС са 500-те милиона европейски граждани.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Г-жо председател, госпожи и господа, говорим за стратегията „Европа 2020“ и основните ѝ приоритети. От гръцката криза може да се научи следното: трябва да действате, а не да противодействате.

Координирането и контролирането на бюджетната политика, както и надзорът и регулирането на финансовия пазар са абсолютно необходими. В името на нашите граждани трябва да обърнем внимание на инвестициите в растеж и заетост с цел да се намали безработицата, да се създадат работни места и да се запазят съществуващите такива. Това означава също така укрепване на образователния сектор, инвестиране в образование, научни изследвания и технологично развитие, които са крайгълният камък на една устойчива социална пазарна икономика и на една устойчива и по-екологична икономика.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Стратегията 2020 и Лисабонската стратегия имат нещо общо: вярата, че икономиката трябва да бъде управлявана. Рецептата на Комисията „конкуренция или криза“ за съжаление остава непроменена. В Стратегията 2020 се твърди, че наличието на леснодостъпни кредити и краткосрочното мислене стимулираха поведение, което доведе до необоснован растеж и до големи дисбаланси.

Но по-нататък в текста на стратегията се посочва, че Комисията ще се стреми да подобри достъпа до капитали и да улесни достъпа до финансиране за малките и средните предприятия. Това отново дава по-голям достъп до кредити, което отново ще доведе до спекулации и необоснован растеж.

През 1991 г. тогавашният министър-председател на Малайзия обяви проекта „Визия 2020“ или „Vawasan 2020“ на малайзийски. Съгласно този проект Малайзия до 2020 г. трябваше да достигне нивото на Обединеното кралство, Франция, Германия и Япония. Госпожи и господа, плановите икономики не работят, както могат да потвърдят всички наши колеги от новите държави-членки, в това число и членът на Комисията.

Ласло Андор, член на Комисията. – (EN) Г-жо председател, днешното разискване на стратегията „Европа 2020“ беше изключително интересно и полезно за нас, за Комисията, както и тазсутрешното разискване за икономическото управление. Благодаря ви за тази възможност и за всички бележки, отправени относно стратегията. От името на Европейската комисия изказвам специална благодарност на г-н Van Nistelrooij, г-н Grech, г-н Cortés Lastra и г-н Hoang Ngoc за докладите им.

Готов съм да продължим обсъждането по различни детайли и дори нюанси на стратегията „Европа 2020“. Обаче този път нека да съсредоточа отговорите си по някои основни аспекти на дискусиата и да кажа няколко заключителни бележки.

Преди всичко искам още веднъж да подчертая, че Европейският парламент активно ще участва в следващите стъпки, свързани със стратегията „Европа 2020“, което е много важно: първо, становището на ЕП по интегрираните насоки; второ, на по-късен етап, ролята на ЕП като съавтор на законопроекти по различни предложения, които се правят във връзка с водещите инициативи; трето, да не забравяме следващата многогодишна финансова рамка, за да се уверим, че бъдещите бюджети на ЕС отразяват по-добре приоритетите на Европейския съюз по стратегията „Европа 2020“.

Нека да бъде много ясен, когато говоря за целите на стратегията. Тя цели две неща. На първо място, тя е основен стълб на отговора на Съюза на настоящата криза. Тя е основен инструмент за засилване на координирането на икономическата политика в рамките на ЕС-27 и естествено в рамките на еврозоната. Но освен тази краткосрочна цел новата стратегия дава на Европа програма — в действителност, както изтъкна Мишел Барние в приветствието си, програма за действие — за да може Европейският съюз да излезе от икономическата криза, като възстанови икономическия растеж и като се увери, че този растеж създава повече и по-добри работни места.

Но ние трябва да се стремим към създаването на работни места, различни от предишните — по-устойчиви не само в екологичен план, но също така икономически, социално и финансово устойчиви. Става въпрос за възстановяване на конкурентоспособността на Европейския съюз, която да гарантира устойчивостта на уникалния му социален модел — конкурентоспособен ЕС, който е световен лидер по отношение на борбата с изменението на климата, ЕС, който инвестира повече в хората чрез повече и по-добро образование, и накрая, ЕС, който засилва социалното сближаване, като се бори с бедността.

Разбира се, както беше посочено в заключенията на Комисията по време на тазсутрешното разискване, връщането към силен растеж е възможно само ако сме сигурни, че през следващите години държавите-членки ще гарантират необходимата фискална консолидация, като вземат предвид изходните си позиции, а не като подкопават крехкото възстановяване и като гледат на разходната част по същия начин, както на приходната част. Това са все много важни елементи.

Искам още веднъж да подчертая важността и сложността на фискалните проблеми, които в момента са в дневния ред, но искам да обърна внимание на факта, че настоящата финансова и икономическа криза е нещо много по-сложно от това просто да говорим за бюджетните дефицити. В основата на кризата стои едно принципно неправилно функциониране на финансовия сектор, като се започне с банковия сектор, чието реформиране също е от съществено значение, ако искаме от настоящата ситуация да тръгнем към устойчиво възстановяване. Също така трябва да се заемем и с другите причини за последната рецесия като липсата на индустриална политика и до известна степен частичния неуспех на предишните стратегии, за да постигнем икономически растеж, основан на знанието, който да достигне до всеки регион, до всеки ъгъл на Европейския съюз.

Ето защо трябва да засилим усилията си в сферата на икономическото управление, да засилим усилията си за финансово регулиране, както и за постигане на по-добро икономическо, социално и териториално сближаване.

Като цяло напълно убедено смятам, че за Европа няма друга алтернатива, освен да започне тази стратегия и да я започне много бързо. Ако Европа не тръгне по пътя на растежа, тя ще западне в икономическо, а следователно и в политическо отношение. Докато обсъждаме новата стратегия, повечето от основните ни търговски партньори вече не само създадоха 10-годишни дългосрочни стратегии за социално-икономическо развитие, но вече ги изпълняват.

От настоящата икономическа криза, както и от нейния предшественик Лисабонската стратегия — съгласен съм с г-н Kelly, че въпросната Лисабонската стратегия често се подлага на твърде сериозна критика — може да се научи, че ключът към успеха се крие в започването на реформи. Ето защо е наложително „Европа 2020“ да бъде представена на Европейския съвет през юни и да се уверим, че както ЕС, така и държавите-членки веднага ще започнат прилагането ѝ.

Тук искам да благодаря на испанското председателство за усилията, които положи, за да обедини държавите-членки, както и за това, че подкрепяше стратегията през последните месеци, а несъмнено ще продължи да я подкрепя и през следващите седмици. Не може да има забавяне, като се има предвид настоящата икономическа ситуация и кризата, в която се намираме. Задължени сме да предложим на гражданите решения за излизане от настоящата криза и да засилим координирането на икономическите политики, като в същото време се подготвим за връщането към интелигентен, устойчив и всеобхватен икономически растеж. Ако действваме заедно и съгласувано, ще успеем и в световен мащаб. Комисията разчита на подкрепата на Парламента, така че стратегията „Европа 2020“ да стартира бързо и успешно.

Lambert van Nistelrooij, докладчик. – (NL) След разискването искам да изразя благодарността си за подкрепата на моя доклад. Искам да кажа още нещо; да повдигна няколко въпроса, свързани със социалното и икономическо управление в краткосрочен план. Финансовата страна привлече достатъчно внимание и се превърна в основен приоритет. Този следобед можахме да обсъдим въпроса и в средносрочен план и да изкажем различни мнения.

Ще включим всичко в резолюцията на Парламента, която ще се обсъжда в залата по време на пленарната сесия през юни.

Искам да кажа още две неща: първото е за управлението. Някой попита чия всъщност е тази стратегия. Една от грешките на Лисабон е, че децентрализираните страни — общините, регионите, нашите партньори — не бяха достатъчно въввлечени в прилагането на стратегията. Ето защо предлагам към споразумението на Съвета с държавите-членки и Комисията да се сключи териториален договор с регионите и градовете. В противен случай ще допуснем същата грешка и ще говорим за тях, а не на тях.

Ако този път нещата не достигнат до гражданите, едно е ясно със сигурност, а именно, че можем да си поставяме големи цели, но те да останат само на думи. Участието в Лисабонската стратегия и в стратегията „Европа 2020“ би трябвало да е по-вълнуващо. В действителност това е възможно, когато например става въпрос за предоставяне на субсидии, за предоставяне на подкрепа, така че тези, които си слагат главата в торбата, които предоставят финансиране, също да могат да участват. Работата е твърде проста. Ето защо призовавам Комисията да сключи териториален договор с регионите и градовете.

И накрая, интегрираната политика, особено между отделните сектори, е от решаващо значение; разпокъсаността на всички видове нови финансови структури не носи полза и няма да ни помогне да изпълним набелязаната програма. Моят доклад засяга въпроса за взаимодействието между научни изследвания, технологично развитие, иновации, производство и трудова заетост в Европа. Трябва да се борим срещу раздробяването и призовавам члена на Комисията Андор да запази Европейския социален фонд в сегашния му вид, а не да го разделя, както понякога се предлага в залата.

Louis Grech, докладчик. – (MT) В малкото време, което ми е дадено, искам да отговоря на бележките на някои депутати към моя доклад.

Съгласен съм с Malcolm Harbour за това, че изглежда няма желание единният пазар да се разглежда като основен инструмент в Стратегията 2020, която все още не е точно формулирана и развита. Това наистина е срамно, като се има предвид, че единният пазар, който използва един по-широк и по-цялостен поглед, може да бъде сред главните начинания, а даже и най-главното — осигуряващо на европейските граждани по-добро качество на живот в рамките на стратегията на Съюза.

Evelyne Gebhardt също е права, като казва, че днес е ясно, че в рамките на Стратегията 2020 единният пазар се нуждае от нов импулс, който изисква силно лидерство от страна на всички институции на Съюза, особено от страна на Комисията, така че единният пазар отново да спечели доверието на нашите граждани.

В заключение, г-жо председател, трябва да гарантираме, че новата стратегия за 2020 г. няма да става по-амбициозна и по-обременена, тъй като това ще доведе до политика, изпълнена с приоритети, които няма да бъдат изпълнени, както стана през последните години.

Liem Hoang Ngoc, докладчик. – (FR) Г-жо председател, госпожи и господа, през последните седмици две табута бяха разбити. Първо, ЕЦБ вече може да осребрява суверенните дългове. Второ, разходите на ЕС вече могат да бъдат финансирани от заеми, особено след като се създават стабилизационни фондове.

Има и едно трето табу, което за съжаление не беше разбито, и това е Пактът за стабилност и растеж, който някои членове на Парламента догматично настояват да бъде подсилен. Уважаеми членове на Комисията, ние, социалистите, подкрепяме федерализма. Ние не подкрепяме координирането на бюджетните политики. Но ако координирането на бюджетните политики означава погаване на националните парламенти, така че техните граждани да бъдат поставени на гладна диета, страхувам се, че една добра идея на ЕС ще доведе до това, че гладуването ще завърши със смърт. Това е реалната заплаха, пред която всички сме изправени в момента.

Уважаеми членове на Комисията, планове за строги икономии в Гърция, Испания, Португалия и Франция нямат никакви шансове за успех. Умолявам ви да разберете това.

Ricardo Cortés Lastra, докладчик. – (ES) Г-жо председател, искам да благодаря на всички членове на ЕП за приноса им и за климата на конструктивна критика, който доминираше по време на това важно разискване.

Докладът относно приноса на политиката на сближаване за постигане на целите на Лисабон и на стратегията „Европа 2020“ представлява един от основните приноси на Европейския парламент към бъдещата стратегия „Европа 2020“ за растеж и заетост, което е един от приоритетите на испанското председателство.

В доклада се обръща внимание на създаването на работни места, на насърчаването на устойчива икономика, на образованието и обучението, които да съдействат за развитието, заетостта и конкурентоспособността, както и на ключовата роля на инвестициите в научни изследвания и технологично развитие, като се отчита необходимостта да се приемат специални мерки за регионите с неблагоприятни природни условия.

Обаче осъществяването на стратегията „Европа 2020“ няма да е успешно без участието и пълното одобрение от страна на регионалните и местни органи, както и на гражданското общество.

Регионите не само участват във финансирането на проектите, те са в състояние по-точно да определят нуждите на гражданите и на малките и средните предприятия благодарение на по-голямата си близост до тях, както и да установяват директна връзка с университетите и иновационните центрове, като по този начин насърчават триъгълника на знанието.

В този контекст политиката на сближаване е не само източник на стабилни финансови средства, тя е и мощен инструмент за икономическото развитие на всички региони в Европа.

Нейните цели за премахване на съществуващото неравенство между регионите и за въвеждане на икономическо, социално и териториално сближаване, както и основните ѝ принципи за интегрирана насоченост, многостепенно управление и истинско сътрудничество, са основните елементи за успеха на стратегията „Европа 2020“.

Председател. – Точката е приключена.

Гласуването ще се проведе утре (четвъртък, 20 май 2010 г.).

Писмени изявления (член 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), в писмена форма. – (RO) Принципите на стратегията „Европа 2020“ са жизнено важни за стимулиране на конкурентоспособността на европейската икономика. Структурните реформи са ключът за излизане от кризата, в която се намираме. До този момент решенията за излизане от кризата не бяха насочени към причините, които ни доведоха до настоящата ситуация. Причините за кризата могат да бъдат разрешени само чрез структурни реформи. Трябва да съсредоточим вниманието си върху иновативните възможности на нашите икономики, защото именно тук се крие ключът към конкурентоспособността на ЕС в предстоящия период. Необходимо е да приемем координиран подход към използването на средствата, предназначени за иновации и регионално развитие. Иновациите трябва да станат част от регионалното развитие. Иновациите бяха цел в Лисабонската стратегия, но, за съжаление, тя остана само на хартия. Имаше много големи различия в напредъка, постигнат от държавите-членки, но крайната цел не беше постигната. Ето защо призовавам всички държави-членки да покажат отговорност и да се придържат към поетите ангажименти. Също така Комисията трябва да играе по-активна роля при координирането на въпросната стратегия, за да я предпази от катастрофален провал подобно на Лисабонската стратегия.

Alain Cadec (PPE), в писмена форма. – (FR) Стратегията „Европа 2020“, предложена от Комисията с цел да стимулира растежа и заетостта в ЕС, придава особено значение на научноизследователската дейност и иновациите. Вече са налице различни инструменти, предоставящи голяма подкрепа за проекти, изпълнявани в посочените области: структурните фондове, Седмата рамкова програма за научни изследвания и технологично развитие и Рамковата програма за конкурентоспособност и иновации. Тези различни програми предоставят финансиране в размер на 86 млрд. евро за периода 2007–2013 г. Стратегията „Европа 2020“ подчертава и взаимозависимостта на различните политики на ЕС. Следователно за целите на ефективността взаимодействието между отделните инструменти е изключително важно. Ако става дума за това, приветствам значението, дадено от докладчика, на ролята, която една силна, достатъчно финансирана регионална политика може да има при постигането на целите на стратегията „Европа 2020“. Също така съм съгласен с докладчика, че потенциалните бенефициери не винаги са напълно наясно с възможностите, които съществуват за установяване на взаимодействие в областта на финансирането. Ето защо мисля, че подобряването на комуникацията е от решаващо значение например по модела на Практическото ръководство за възможностите за финансиране на научноизследователска дейност и развитие по линия на ЕС.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), в писмена форма. – (PL) В контекста на дискусиите относно ефективното използване на всички средства, заделени от Европейския съюз за научноизследователска дейност

и иновации, трябва да поставим въпроса за подходящо насърчаване на иновативните решения, които се появяват в отделните държави-членки.

Често в резултат от бедния поток информация се инвестира в научноизследователски проекти, които вече са били направени от учени в някоя от държавите-членки. Това е загуба на пари на ЕС, което не можем да си позволим по време на икономическа криза. Необходимо е да се акцентира върху подобряването на комуникацията и върху подкрепата при закупуване от страна на Европейския съюз на съществуващите нови технологии, което също така ще осигури допълнителна финансова подкрепа за иновативните предприятия.

Също така е важно да се финансират „меки“ проекти, такива като обучение и разпространение на знания за значението на иновациите за икономическия растеж, по-добра информираност на местните органи за достъпните програми, както и гъвкавост при определяне на условията за отпускане на помощ, така че страни, които в момента са с ниско ниво на иновации, да могат чрез развитието на съответния сектор да допринесат за конкурентоспособността на Европейския съюз в световен мащаб.

Също така е важно да се създадат стимули за инвестиции в местни научноизследователски центрове. Малките и средните предприятия не могат да си позволят това, докато големите, международните фирми не искат да ги използват, което задълбочава диспропорциите в нивото на иновации между държавите-членки на Европейския съюз.

11. Диалог между университетите и бизнеса (разискване)

Председател. – Следващата точка е докладът на Pál Schmitt, от името на комисията по култура и образование, относно ново партньорство за модернизирането на университетите в Европа — диалог между университетите и бизнеса (COM(2009)0158 – 2009/2099(INI)) (A7-0108/2010).

Marco Scurria, заместник-докладчик. – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, аз се изказвам днес вместо докладчика, г-н Schmitt, който, както обяви председателят Buzek в началото на сесията, подаде оставка като член Европейския парламент, за да поеме задължения в собствената си страна, и когото искрено поздравявам, защото се е справил отлично с работата си.

Настоящият доклад е резултат от идеите на г-н Schmitt и беше приет от комисията по култура и образование с голямо мнозинство със само един глас против, за което искам да благодаря на всички докладчици в сянка, които имаха своя принос към доклада, както от мое име, така и от името на г-н Schmitt. Преди да тръгна за Страсбург, в понеделник, отидох в Рим, за да посетя един частен център за обучение, който е постигнал изключителни резултати, защото с течение на времето са успели да намерят работни места за по-голямата част от младите хора, обучаващи се там. Когато говорих с неговия директор, той ми каза: „Моля, помогнете ни и вие в Европа, за да продължим по същия път, да придадем значение на обучението, извършващо се по този начин, което помага на толкова много млади хора да си намерят работа; помогнете ни и да модернизираме взаимоотношенията между университетите и бизнеса“.

Същността на доклада е в следното: днес 20% от младите европейци са безработни, а от тях 30% са с висше образование. Това е толкова висок процент, че сме принудени сериозно да си зададем въпроса как да подходим към проблема за обучението на младежите, за да могат успешно да се интегрират в сферата на труда днес, в Европа, в глобализирания свят.

Ето защо в доклада искахме пряко да засегнем проблема за подобряването на връзките между университетите и бизнеса, като подчертаем определени ключови моменти: първо, да се даде приоритет на една от силните страни на Европейския съюз, а именно способността на неговите граждани да се приспособяват към непрекъснато променящите се условия на пазара на труда; факта, че подобно нещо като „работно място за цял живот“ вече не съществува и че днес професионалното обучение и преквалификацията са от съществено значение.

Така че първият въпрос е обучението през целия живот; вторият, който по наше мнение е от първостепенна важност, е мобилността. Днес е важно, както подчертаваме в доклада, че мобилността между държавите и между университетите и бизнеса е ключ към постигането на по-тясно сътрудничество между тези два свята; ние насърчаваме не само разширяването и удължаването на срока на действие на схемите за индивидуална мобилност като „Еразъм за млади предприемачи“ и „Еразъм за обучаващи се работници“, но и организирането на програми за обучение след степен бакалавър „Европейска магистърска степен за високи научни постижения“ съвместно с различни университети и с дейното участие на предприятията. Освен това трябва да се насърчават университетите с по-предприемачески дух.

Такъв резултат може да бъде постигнат например чрез въвеждането на система на ваучери за знание, като понастоящем използваните в редица държави-членки, която да позволи в частност на малките и средните предприятия да повишат своя изследователски капацитет, без да се накърнява независимостта, автономията и публичният характер на университетите.

Третият ключов момент е свързан с научно-изследователската дейност, по-конкретно ние смятаме, че една по-висока мобилност на изследователите, както за краткосрочни, така и за дългосрочни периоди, отвъд националните граници и между академичните и деловите среди, е наложителна при насърчаването на трансфера на знание. И накрая, възможността за разпространението на добрите практики в тази област, които съществуват в толкова много страни.

Приключвам, г-жо председател, като във връзка с този доклад и с изключителната работа, извършена от комисията, искам да посоча, че ние сме твърдо убедени, че Европа няма да спечели битката срещу Китай или други развиващи се страни чрез ниски заплати, а с високо квалифицирани специалисти и високо конкурентни предприятия, като в този процес от първостепенна важност е университетите и бизнесът да осъзнаят своята взаимозависимост, а компетентните органи на всички равнища да допринасят за разработването на по-ефективни методи на сътрудничество.

Гюнтер Йотингер, член на Комисията. – (DE) Г-жо председател, уважаеми членове на ЕП, докладът е отговор на нашето съобщение относно диалога между университетите и бизнеса. Искам да благодаря на всички, които имат принос към него, и по-конкретно на членовете на комисията по култура и образование и комисията по промишленост, изследвания и енергетика. Изразявам особена благодарност към г-н Schmitt, който напуска ЕП и който беше докладчик.

Сътрудничеството между университетите и бизнеса е една възможност — не, то е нещо повече, то е абсолютно необходимо. Единственият въпрос е в каква форма да съществува, така че да бъде полезно и за двете страни. По-доброто, по-интензивно сътрудничество насърчава обмена и разпространението на знание както сред деловите, така и сред академичните среди.

Сблъскването с реални проблеми и решения посредством адаптирани учебни програми и стажове обогатява процеса на усвояване на знания от студентите и ги подготвя за бъдещото им професионално развитие. Постоянното и дългосрочно сътрудничество създава увереност и може да доведе до амбициозни партньорства и проекти за сътрудничество, което ще бъде от полза както за бизнеса, така и за университетите по отношение на научно-изследователската дейност, развитието и практиката.

Новите тенденции на пазара на труда и новите технологии променят изискванията към абсолюентите и това ще продължава през следващите десетилетия. С цел да се запази и подобри качеството на живот в Европа работниците трябва да бъдат в състояние непрекъснато да осъвременяват знанията и уменията си и това ще бъде още по-наложително, като имаме предвид демографската ситуация в Европа през следващите години.

Нуждаем се от открит, гъвкав и динамичен диалог между всички участници. По тази причина Европейската комисия лансира форум на ЕС за диалог между университетите и бизнеса.

Форумът предлага на всичките си участници платформа за дискусии и обмен на най-добри практики и взаимно учене. Европейската комисия играе посредническа роля тук, като помага да се отстранят бариерите между тези два свята.

Досега форумът на ЕС за диалог между университетите и бизнеса се е събирал три пъти в Брюксел и е провел няколко тематични форума по въпроси като разработване на учебни програми, предприемачество, учене през целия живот, трансфер на знание, управление на университети, мобилност, нови умения за нови професии и сътрудничество между университетите и бизнеса по време на настоящата криза.

Съвместно с Европейската фондация за обучение (ЕФО), през декември 2009 г., в сградата на Европейския парламент беше проведен тематичен форум, посветен на трети страни. През март 2010 г. той беше последван от тематичен форум, който проучи възможността за разширяване на сферата на действие на форума, като включи сътрудничеството между училищата и бизнеса.

Съвсем наскоро, на 4 и 5 май, в Брюксел беше проведен последният форум на ЕС за диалог между университетите и бизнеса, който имаше следните приоритети: сътрудничество между университетите и малките и средни предприятия, сътрудничество между университетите и бизнеса в областта на иновациите, сътрудничество между университетите и бизнеса в областта на качеството на образованието. Тези проблеми бяха разгледани и във вашия доклад.

Искам да използвам възможността, за да благодаря на г-жа Pask за участието ѝ във встъпителната среща на това събитие.

Ценим високо положителния отговор на нашето съобщение, отразен във вашия доклад днес. Нуждаем се от по-голямо сътрудничество между заинтересованите страни, основано на взаимно доверие, уважение и прозрачност. Затова ние не само насърчаваме икономическото развитие, но също така създаваме социални ползи в най-широкия смисъл на думата, като помагаме на хората успешно да си проправят път през бързо променящия се свят на труда и обществото.

Georgios Papanikolaou, *от името на групата PPE.* – (EL) Г-жо председател, в началото искам да пожелая на г-н Schmitt, който напусна Европейския парламент, успех в новата му работа. Беше удоволствие да се работи с него — поне през периода, откакто аз съм в Парламента.

Триптихът за развитие на образованието, научно-изследователската дейност и иновациите, както подчертахме по-рано във връзка със стратегия „ЕС 2020“, е решаващ за бъдещето на Европа. Ако трябва обаче да постигнем тези цели, ние всъщност сме длъжни да признаем трудностите, с които се сблъскват нашите млади хора днес в процеса на преход от учение към професионален живот, който се удължава от кризата.

Също така трябва да признаем, че в много държави-членки образователната система има слаби страни както по отношение на стандартите, така и по отношение на обучението на ученици и студенти. Няма съмнение, че обучението не може да се разглежда отделно от съвременните изисквания на пазара на труда, и във връзка с това трябва да използваме всички средства, с които разполагаме, за да помогнем на младите хора.

Преди малко г-н Scutgia говори за мобилността. Аз бих добавил новите технологии и, разбира се, освен ученето през целия живот и официалното образование, имам предвид университетите, ние също така имаме и неофициално и неформално образование, чрез които младите хора също придобиват умения. Образованието и сферата на труда са взаимно свързани понятия. Следователно трябва да работим за засилването на диалога между образователните системи и работодателите.

Всички казваме, че нашите млади хора трябва да притежават квалификации и умения и също така много добре знаем, че днес, младите хора, които нямат умения, имат по-малко възможности. За какви умения говорим? Умения, от които се нуждае пазарът на труда, умения, които ще насърчават новаторските идеи и инициативи. Няма време за губене, безработицата расте и всички ние сме длъжни да се ангажираме с този диалог и да интегрираме това сътрудничество, колкото се може по-скоро.

Mitro Repo, *от името на групата S&D.* – (FI) Г-жо председател, госпожи и господа, аз също поздравявам г-н Schmitt с назначаването му за председател на парламента в Унгария.

Очевидно е, че европейските университети трябва да се развиват непрекъснато, за да можем да отговорим на новите социални предизвикателства и постоянно нарастващата международна конкуренция. Ние просто не можем да си позволим да стоим на едно място. Знанията и уменията на високо равнище и основаната на знанието икономика са и трябва да бъдат в основата на европейското общество както сега, така и в бъдеще. В този смисъл е важно да обърнем по-голямо внимание на диалога между нашите университети и бизнеса и да се опитаме да премахнем пречките, които възпрепятстват сътрудничеството. Това се отнася за проблемите, свързани с правата на интелектуалната собственост и иновациите.

Във Финландия имаме пример за отлично сътрудничество между бизнеса и университетите, а именно, университетът „Аалто“, назован на името на известния финландски архитект Алвар Аалто. Това е мултидисциплинарен университет, който е следствие от сливането на три високо уважавани университета: Висшето училище по икономика в Хелзинки (Helsinki School of Economics), университета за изкуство и дизайн в Хелзинки (University of Art and Design Helsinki), Технологическия университет в Хелзинки (Helsinki University of Technology). Икономика, естетика и технология са в симбиоза.

Интердисциплинарният подход, особено новите платформи — дизайн, медии и повърхностен фактор — позволяват на академичните екипи да провеждат научно-изследователска дейност, а на студентите — да работят в тясно сътрудничество с фирми и организации. Първокласни, нови изследователски данни се прехвърлят направо в образованието, което означава, че студентите могат да се възползват директно от най-новата информация, необходима на пазара на труда.

Трябва обаче внимателно да обсъдим как и при какви условия искаме да подобрим сътрудничеството между бизнеса и университетите. От първостепенна важност е да се придържаме към принципа на независимост на университетите и традицията на свободата на научните изследвания при всички обстоятелства. В крайна

сметка опасността се крие в приватизацията на сектора на университетите, но това ли е посоката, в която искаме да върви Европа?

Достатъчното публично финансиране е основата на независимата система на университетите. Буди тревога попадането на университетите под зависимостта на частно финансиране, защото това позволява прехвърляне на власт от университетската общност към онези, които осигуряват финансирането. Ето защо специално внимание следва да се обърне на административните системи на университетите.

Morten Løkkegaard, *от името на групата ALDE.* – (DA) Г-жо председател, искам да благодаря на всички докладчици за отличното им сътрудничество. Като докладчик в сянка по въпроса от групата на Алианса на либералите и демократите за Европа съм много доволен от доклада. Успяхме да постигнем съгласие по отношение на доклад, който съдържа препоръки за подобряването на сътрудничеството между университетите и бизнеса — доклад, който, преди всичко, съдържа много конкретни инициативи за модернизирание на университетите. Университетите в Европа, както всички знаем, изостават от световния елит, факт, който също така има важни последици за конкурентоспособността на Европа. Затова не е странно, че образованието, научно-изследователската дейност и иновациите са важен приоритет както в работната програма на Комисията, така и в стратегия „ЕС 2020“. Надявам се, че мнозинството ще подкрепи последващото актуализиране на приоритетния статут на тази политика, като едновременно ще увеличи финансирането. В момента сме в ситуация, когато трябва да мислим извън конвенционалната рамка на нашите образователни системи и можем да започнем с разрушаването на стените между университетите и сферата, която се ползва от продукта на университетите, а именно бизнеса.

Особен акцент поставяме върху две неща и аз ще кажа няколко думи за тях. Първо, искам да спомена модернизацията на учебните програми. Важно е да наблегнем върху междудисциплинарността и развиването на умения, които реално се изискват от света на бизнеса. Университетските курсове трябва в по-голяма степен да отразяват изискванията на пазара на труда и да бъдат организирани с оглед на това например да бъдат съобразени с нуждите на бизнеса, като деловите кръгове, от своя страна, трябва активно да подпомагат съвременяването на тези програми. Второто нещо, което искам да спомена, е мобилността. Важно е да се скъси дистанцията между университетите и бизнеса и да има хора, които могат да преодолеят тази дистанция. Назначенията на работа са добър пример за това как студентите могат да придобият практически опит и след това да пренесат този опит в обучението. В същото време тези студенти са по-добре подготвени да излязат на пазара на труда, след като завършат. Практическите назначения определено трябва да се подпомагат и насърчават в Европа.

Научно-изследователската дейност също може да гради мостове между университетите и бизнеса. И преди съм говорил по една от моите любими теми, а именно, датския бизнес план за докторантури, чрез който служител в предприятие в Дания може да получи докторска степен в датски университет с помощта на държавна стипендия. Всъщност проведех вечерна дискусия в Парламента в Брюксел, на 3 февруари 2010 г., с широко участие както на деловите кръгове, така и на университетите, и мнението, изразено тогава, беше съвсем ясно: един бизнес план на ЕС за докторантури би бил изключително полезен инструмент за насърчаването на специализирана, съобразена с нуждите на бизнеса научно-изследователска дейност, както и на конкурентоспособността на европейския бизнес, като по този начин ще се създадат повече работни места и ще се постигне икономически растеж. И така, това предложение получи категоричната подкрепа и на двете страни. Още повече, това е един много ефективен метод за навлизането на практическото знание и опита на бизнеса в университетите и така обучението ще се провежда с по-голям акцент върху уменията и знанията, които са съобразени с изискванията на пазара на труда. Този план може да се интегрира в съществуващата програма „Мария Кюри“ и Програмата за партньорство между промишлеността и академичните среди и ще помогне да се стимулира постигането на целите на Болонския процес. Доволен съм, че утре ще можем да приемем доклад, който съдържа препоръки за създаването на такъв план.

Malika Benarab-Attou, *от името на групата Verts/ALE.* – (FR) Г-жо председател, госпожи и господа, искам да подчертая стойността на доклада за започването на разискване в рамките на Парламента относно позицията и ролята на университетите в Европа. Университетите трябва всъщност да бъдат поощрени да участват в европейската интеграция, а не да я наблюдават отстраня.

В хода на европейската история университетите винаги са били места, където се провеждат срещи, обменят се знания, развива се мисълта и се провежда обучение по различни дисциплини. Днес последиците от кризата и безработицата не бива да водят до ограничаването на ролята на университетите като места за подготовка на професионалисти, които веднага са готови да работят, защото, в нашите променящи се общества, способността да се сменят професиите придобива първостепенна важност.

Напротив, университетите като места, където се придобива висше образование и квалификация, трябва също така да създават възможности на обучаващите се да се научат да мислят критично и аналитично, защото така те ще могат да разберат света, в който живеем, и да използват професионалните си умения по мъдър начин.

Европейските университети трябва да създават условия за учене през целия живот, да допринасят за обогатяването на интелектуалния живот и да играят ключова роля в основаното на знанието общество в днешния дигитален свят.

Oldřich Vlasák, *от името на групата ECR.* – (CS) Образованието определено е наша приоритетна цел, но какво образование? В един от броевете на списанието „The Economist“ беше публикувано проучване, според което 80% от уменията и знанията, считани за ключови от мениджърите на големи предприятия, изобщо не се преподават в университетите. Резултатът от това са ужасяващите цифри на безработицата сред висшите.

Вероятно всички можем да се съгласим, че решението е да развием връзките между предприятията и университетите. Това многократно беше изтъкнато в различни документи, включително в Хартата от Лайпциг за устойчиви европейски градове. Главният проблем обаче е как да установим тези връзки. Според мен правилният подход е да се въведат периоди на работа в предприятията, продължаващи няколко месеца, не само за студентите, но и за преподавателите като необходим компонент от процеса на учене през целия живот. Има нужда не само студентите, но и преподавателите да поддържат постоянни връзки с реалния свят. Съфинансирането на подобни периоди на работа в предприятията трябва да станат неделима част от бюджетите на университетите. За предприятията процесът означава инвестиране на значителни усилия, а често и на значителни разходи.

Marie-Christine Vergiat, *от името на групата GUE/NGL.* – (FR) Г-жо председател, госпожи и господа, моля да ме извините, но ще ми се наложи да наруша прекрасното единодушие, което цари в Парламента.

Резолюцията, която ни се предлага днес, се отнася до предизвикателствата в отношенията между университетите и бизнеса във връзка с изпълнението на известния Болонски процес. Огромна работа беше свършена в двете комисии, които проучваха текста, и бяха направени редица подобрения в първоначалния текст, за да бъдат взети под внимание истинските предизвикателства в тази област. Ние всички се опитваме да разберем стремежите на нашите младежи. Всички сме загрижени да предоставим на младите хора най-добрите инструменти, които да им помогнат да си намерят работа. Процентът на безработица сред младите хора е всъщност неприемлив. И все пак, това означава ли, както се посочва в определени параграфи от резолюцията, че трябва да разглеждаме университетите просто като машини, способни да отговорят на потребностите на фирмите и деловия свят, като се изключва всичко останало? Ние от Конфедеративната група на Европейската обединена левица — Северна зелена левица не мислим така.

Не, богатството на нашите университети също така се състои във формирането на все повече студенти с богати и разнообразни интелектуални знания, а не просто да се гарантира придобиването на умения, свързани с бъдещата им работа. Това е ключът към мобилността през целия живот

В много държави от ЕС съществува нарастваща липса на разбиране сред университетските среди. Ние от групата GUE/NGL мислим, че трябва да се вслушаме в мнението им. Настояваме да се изготви всеобхватен доклад за Болонския процес. Няма да гласуваме за резолюция, която призовава университетите просто да отговарят на потребностите на бизнеса, като пренебрегват другите заинтересовани страни от стопанския и обществен живот, който не се изчерпва единствено с предприятията.

Derek Roland Clark, *от името на групата EFD.* – (EN) Г-жо председател, защо докладът призовава за по-интензивно международно сътрудничество на равнище университети? Университетите споделят информация помежду си от векове, далеч преди появата на ЕС. По време на Ренесанса, който обхваща периода между 14 и 17 век, съществува подем в интелектуалното развитие, който тръгва от Флоренция и се разпространява из цяла Европа чрез университетите. Изкуствата, музиката, литературата и природните науки разцъфтяват и се раждат редица произведения, които ни обогатяват и до днес.

А какво да кажем за модернизацията? Търсите технологическите разработки на бъдещето? Ако е така, то положението днес е също толкова обещаващо. Университетите на други места може и да са пред нас, но те водят началото си от европейските университети. Вълната на висшето образование често се връща обратно у дома. Британските университети приемат студенти след степен „бакалавър“ от цял свят, които продължават обучението си и споделят информацията, с която разполагат, не на последно място в областта на търговията и промишлеността. Но не следва да политизираме висшето образование чрез програми като Болонския процес и „Еразъм“.

Не се нуждаем от програми по културно многообразие или многоезичие или други подобни, това все едно ще се случи, тъй като студенти от цял свят се срещат и общуват в университетските комплекси. Ако желаете да служите на съвременния свят и на бъдещето, погрижете се за достатъчното финансиране на университетите, насърчете онези студенти, които искат да учат в чужбина, след това просто ги оставете сами да се справят.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Г-жо председател, както знаем, обвързаността на бизнеса и университетите е реалност от известно време. Това положение доведе до настоящия безсмислен подход, изразяващ се в „едно решение за всички проблеми“, според който частично приватизираните университети действат като контролиращи предприятия с предполагаема цел да планират продукта на образованието. Да се вярва, че подобно партньорство изведнъж ще допринесе за модернизацията, показва единствено колко лениви и непродуктивни са нашите разисквания за политиката в областта на образованието.

Живеем във време на техническа революция. Дигиталните системи ни променят, те променят начина, по който действаме и мислим, променят нашите когнитивни умения и в крайна сметка нашите мозъци. Ето защо това, от което се нуждаем, е революция в научно-изследователската дейност и обучението, така че те да се адаптират към тази ситуация. Във време на подобни промени да продължаваме да проповядваме, че зависимото положение на университетите от тази подсистема на нашето общество е стъпка към модернизация, въпреки че подобно обвързване не е довело до значителни подобрения през последните десет години, означава, че пренебрегваме важността на обучението и научно-изследователската дейност за обществото като цяло.

Това, от което наистина се нуждаем във времето на промени, е научно любопитство и творчество, но те произтичат от възможността за свободно мислене и неподдаването на натиск, в това число и на изискванията на деловия свят. Един млад ум, един млад мозък с потенциал трябва да може да действа свободно. Това, което предлагате във вашия доклад, е точно обратното.

Докладът отразява остаряло и провалило се мислене. Целият доклад е непродуктивен и, дори ще си позволя да кажа, безполезен. Той представлява навързани една до друга тромави фрази, които запълват много страници с цел да се прикрие липсата на съдържание. В австрийската образователна система вие бихте получили кръгла двойка за този доклад.

Doris Pack (PPE). – (DE) Г-жо председател, искам да кажа на г-н Ehrenhauser, че трябва да посети нашите университети и сам да се убеди колко креативни са те, а също че нито един студент не се намира в зависимо положение, просто защото може да е получил стипендия от бизнеса. Това се отнася и за г-н Реро и г-жа Vergiat.

Трябва да гарантираме, че сътрудничеството между образованието и бизнеса обхваща в частност малките и средни предприятия. Трябва също да гарантираме, че малките и средни предприятия ще бъдат третираны по-добре, по-бързо и с по-малко бюрократични спънки във връзка с програмите за научно-изследователска дейност. Това е важно и също е заложено в доклада, г-н Ehrenhauser. Ако го бяхте прочели, щяхте да разберете, че това е нещо съвсем ново.

Ето защо в тази област се нуждаем от засилено сътрудничество що се отнася до университетите и малките и средни предприятия. Нуждаем се от това сътрудничество на местно, национално и международно равнище. Ако бизнесът и университетите си сътрудничат, това не означава, че едната страна непременно се учи от другата, защото едната страна обучава хората, които другата може един ден да наеме на работа в своите предприятия. В тази връзка трябва да гарантираме, че средствата ще се насочват от бизнеса към университетите, защото публичните органи разполагат с все по-малко средства и не могат да си позволят да предоставят допълнително финансиране в тези области.

Благодарна съм на всеки предприемач и на малките, средни и големи предприятия, които предоставят средства за образование, защото това, което те правят в крайна сметка е осигуряване на образование за следващото поколение, което в бъдеще ще допринесе за икономическия растеж. Длъжни сме да подпомагаме университетите. Трябва да гарантираме по-тясното сътрудничество между публичните институции и частния сектор и да осигурим простор за частни фондове за иновации. Ето защо докладът попада точно в целта.

Очевидно е, че се нуждаем от хора, обучавани от онези, които знаят какво означава да имаш предприемачески дух и какво е да си мениджър. Трябва да гарантираме, че преподавателите и студентите разполагат с необходимите инструменти и че ще насърчаваме бизнеса да участва активно в разработването на учебни материали за обучение в предприемачество.

Коментарите, направени от г-н Repo и г-н Ehrenhauser, не съответстват на фактите и искам да опровергая твърденията, че докладът е глупав и скучен. Не, той е добър. Искам да благодаря на Pál Schmitt, който понастоящем е председател на унгарския парламент.

Mary Honeyball (S&D). – (EN) Г-жо председател, повечето от нас тук са съгласни, че трябва да подпомагаме нашите университети и нашите млади хора. Въпреки че аз мисля, както предполагам всички ние, че университетите са и трябва да бъдат, разбира се, автономни, те все пак живеят в реалния свят и трябва да се съобразяват с това, което се случва в реалния свят, не на последно място, защото техните студенти ги завършват, за да си намерят работа в реалния свят.

Според мен именно за това си мислим. Мислим за това как университетите ще поддържат високи академични постижения и все пак ще подготвят студентите си за бъдещата работа. Ето защо диалогът, т.е. връзката между университетите и деловия сектор, е толкова важен, ето защо отделихме толкова много време за подготовката му и защо г-н Schmitt отдели толкова време за написването на доклада.

Мисля, че се нуждаем от реален диалог между работодателите на всички равнища. Съгласна съм, че малките и средни предприятия са важни, но мисля, че следва също да разговаряме с големите корпорации и с публичния сектор, с държавни служители на национално, регионално и местно равнище, сектора на здравеопазването и всъщност с всички, които наемат хора, защото това е начинът да гарантираме, че ще намалим нивото на безработицата сред абсолвентите и ще дадем шанс на младите хора.

В тази връзка много е важно да поддържа адекватно равнище на държавно финансиране на университетите — нещо, което, както ми е известно, все повече се превръща в проблем в някои държави-членки. Ако не осигурим тези средства и ако университетите не са добре и достатъчно финансирани, няма да имаме балансирани курсове, няма да имаме балансирани дисциплини и няма да сме в състояние да дадем на нашите студенти шанса, от който се нуждаят.

И така, призовавам всички да подкрепят този важен доклад и да гласуват за него, така че да продължим напред и да осигурим светло бъдеще за университетите, за студентите и работодателите.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Първо, искам да изразя благодарността си за признанието на моето изменение, което се отнася за поканата към държави извън Европейския съюз да участват във форума за диалог, който беше споменат от г-н Йотингер. Това ще ни позволи да се възползваме от опита на американските университети, които според мен са най-добрите в света и би било добре за нашите университети да се възползват от тях, и в същото време да споделим нашия опит с други държави, като например държавите от бившия Съветски съюз.

Изглежда обаче, че най-важното тук, е да се подчертае, че в диалога между двата свята (на бизнеса и на университетите) не трябва да забравяме, че университетът е училище за висше образование и е независима, автономна институция, чиято цел е търсенето на истината, безкористното търсене на истината. Така са възникнали университетите в Италия, Германия, Франция, Полша и мисля, че не трябва да забравяме, че университетите днес следва да се ръководят от същата цел, докато сътрудничеството с бизнеса не трябва да възпрепятства или да ограничава благородната дейност за търсене на истината — безкористното търсене на истината.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Г-жо председател, университетите са гръбнакът на Европа; те са може би най-доброто ни творение. Имало е Европа в университетите на Болоня, Коимбра, Оксфорд и Сорбоната от 12 век много преди да има политическа Европа. Светът на бизнеса и на управлението на бизнеса обаче такъв, какъвто го познаваме днес, е само на 30-40 години: той датира от войната. Това е един от малките случаи, когато член на ЕП от левицата ще ви зададе консервативен въпрос, така че възползвайте се от това.

Какво искаме всъщност: да се посветим на европейско творение, съществуващо от векове, или на бизнес идеология, която е само на няколко десетилетия? Посвещавайки се на света на бизнеса, както правим през последните десетилетия, неизбежно означава да се посветим на нещо краткосрочно и за това става въпрос. Да обучаваме инженери по пластмасата сега, за да бъдат безработни след три години, и след това да обучаваме финансови мениджъри, които да бъдат безработни след четири години; искам да задам на европейските държави Португалия и Естония въпрос.

Какво бихте предпочели? Бихте ли искали вашите деца да имат образование, което да следва краткосрочния диктат на пазара, или да имат най-солидното и възможно най-широкообхватното образование, каквото винаги е било положението в университетите в Европа? Бихте ли предпочели образование, което ще им даде възможност

да бъдат на пазара на труда сега или през следващите няколко десетилетия или през останалата част от живота им? Оттеглям се с този въпрос.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Първо, искам да поздравя уважаемия колега — член на ЕП и автор на доклада — за избирането му на новия и важен пост за председател на унгарския парламент. Също така искам да се възползвам от възможността да изразя надеждата си, че Pál Schmitt, чрез неговата мъдрост, широк политически мироглед и спокойните му и благоразумни изказвания в новата роля, ще спомогне за дългосрочното подобряване на съвместното съществуване на Унгария и съседните ѝ държави.

Сега искам да се върна към новото партньорство за модернизиране на университетите. По мое мнение най-важната констатация в целия текст се съдържа във въведението към точка 2 от проектостанowiщето на комисията по промишленост, изследвания и енергетика, където се казва, цитирам, „че предизвикателствата, посочени в съобщението на Комисията, не са нови и че досега не е постигнат успех по отношение на тяхното преодоляване“.

Нека го кажем по-просто, Комисията представи определена идея, като повтори и постави редица предизвикателства вероятно с надеждата, че така ще се постигне нещо, но досега, за съжаление, няма съществени подобрения в тази област. Може би ще бъде по-добре, г-н член на Комисията, възможно най-скоро да се направи цялостен анализ на причините, поради които предишните предизвикателства не дадоха желанния резултат, и след това по прагматичен начин да бъдат формулирани нови и наистина ефективни мерки за постигането на реално сътрудничество с високи стандарти между университетите и предприятията.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Г-жо председател, Патрик О'Конайре написа книга, озаглавена „M'Asal Beag Dubh“ [Моето малко черно магаре], където той казва, че магарето стояло с гръб към вятъра, като не обръщало внимание на живота, докато животът не обръщал внимание на него.

(EN) Горното описание може да се отнесе и към университетските професори в миналото, тъй като те живееха в своите кули от слонова кост, недостижими за света, но и светът беше недостижим за тях, за щастие обаче сега това се е променило и то напълно. Напоследък наблюдавах три прекрасни примера в това отношение.

Първо, в моя град Трали институтът получи наградата „Европейски предприемачески регион на годината“ за работата им в бизнеса и сред предприемачите.

Второ, в моите разговори и срещи с новия професор и ректор на университетския колеж „Корк“ научих, че те все повече се ангажират с деловата общност, а и обратното е вярно.

Най-окуражаващият пример е свързан с нашето посещение в Сантяго преди няколко седмици, където университетът е разработил невероятен модел на сътрудничество с деловата общност и дори е основал собствена банка за насърчаване на новосъздадени фирми, които често не могат да намерят финансиране, за да започнат дейността си.

На ниво ЕС можем да направим много, за да насърчаваме такива фирми, като създаваме възможности за развитие и също така поощряваме сътрудничеството в научно-изследователската дейност, която в крайна сметка ще доведе до основаната на знанието икономика и интелигентни работни места, за които говорим.

Nessa Childers (S&D). – (EN) Г-жо председател, академичните учени по природа обичат да спорят, така че като бивш университетски преподавател и курсов директор с голям интерес наблюдавах публичните разисквания в Ирландия между академичните учени за това в какво направление да се развиват ирландските университети в бъдеще.

Всички академични учени обаче бяха на едно мнение за това, че университетите остават една от най-големите иновации в Европа и че техният продължаващ успех е изключително важен за бъдещите социални, политически и икономически успехи на Европейския съюз.

Икономическият успех обаче не бива да се бърка със социалното развитие — в обществото като в университета; и следователно кръстопътят, до който сме стигнали във висшето образование, с традиционното, основаващо се на студентите обучение, от една страна, и изискванията на съвременните, основани на бизнеса икономики, от друга — трябва да се действа изключително внимателно.

Растежът на печалбата и съвременното развитие са неделими компоненти на днешните университети, но при наличието на много факултети, несвързани с бизнеса и с ориентираните към печалба професии (мисля в частност да изкуствата и хуманитарните науки), е много важно, с цел да се запази балансът между

икономическия и интелектуалния успех, съвременните университети да запазят някои от съществените си академични връзки със своето по-наивно във финансово отношение минало.

Elena Bănescu (PPE). – (RO) За съжаление, учебните програми в образованието прекалено наблягат на теоретичните знания, което означава, че студентите се срещат с проблеми, когато навлязат на пазара на труда. Образованието трябва да бъде по-скоро с практическа насоченост и да се занимава с реални проблеми, които могат да възникнат в икономическата среда. Ето защо смятам, че отношенията между академичния и деловия свят следва да бъдат укрепени.

В допълнение, университетите трябва да бъдат по-възприемчиви към деловия свят, за да могат по-добре да адаптират образованието, което предлагат, към изискванията на пазара на труда. Това ще помогне на студентите да придобият квалификацията и да развият уменията, които се изискват от работодателите. Някои от държавите-членки, като Франция, Германия, Италия, Обединеното кралство или Испания, развиват партньорства между университетите и деловия свят от няколко години.

Миналата година в Румъния беше лансиран проект с финансиране от Европейския съюз, който обхваща 20 факултета, които получиха нови учебни програми, адаптирани към текущите изисквания на пазара на труда. Една от най-важните ползи от проекта е, че той намалява безработицата, като подобрява качеството на това, което образованието предлага, и намалява броя на абсолвентите, които не могат да се адаптират към пазара на труда.

Тези партньорства не трябва да се ограничават само с отделни държави-членки. В настоящата ситуация подкрепям насърчаването и удължаването на програмите „Еразъм за млади предприемачи“ и „Еразъм за обучаващи се работници“.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) В началото искам да поздравя Pál Schmitt за съгласувания и актуален доклад относно текущото положение в областта на висшето образование. Имаме един основен проблем, който се състои в това, че в момента създаваме безработни във всичките 27 държави-членки на Европейския съюз, а не млади хора, които са напълно готови за пазара на труда. Наблюдава се голям разрыв между това, което младите хора усвояват в училище, и онова, което работодателите изискват на пазара на труда. Проблемът допълнително се изостря, тъй като в момента се намираме в икономическа и финансова криза, съпътствана също и от очевидна криза на пазара на труда.

Европейският съюз е активен участник на глобалния пазар от много години с икономика, основана в частност на знанието и иновациите. Ако наистина искаме да имаме основана на знанието и иновациите икономика, трябва да преодолеем етапа на дискусиите, да подкрепим по-големи инвестиции и публично-частни партньорства и да насърчим партньорствата между университетите и деловия свят, така че откритията, които се правят, и резултатите от научните изследвания в университетите да могат да се използват в реалната икономика.

Аз също бях в Сантяго де Компостела със Seán Kelly, където посетихме местния университет. Мога да ви кажа, че видяхме ясен модел за финансиране на новосъздадени и малки фирми, основани от студенти, като университетът осигурява кредит без гаранции на студенти. Продуктите, успешно разработени от студентите в университета, веднага намират практическо приложение в местната икономика. Това е модел, който си заслужава да бъде разпространен и следван в ЕС.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Докладът е свързан с важните цели на стратегията „ЕС 2020“. Ще ви напомня, че за период от 10 години броят на хората с висше образование следва да нарасне с 10%, т.е. от 30% на 40%, а разходите на държавите-членки за научно-изследователска и развойна дейност следва да нараснат до 3%. Главно университетите ще се възползват от тези средства и ще провеждат научните изследвания. Затова трябва подробно да проучим най-успешните системи в други части на света. Говоря за американските методи, свързани с партньорствата между бизнеса и университетите, и за това как да адаптираме всички резултати от научната дейност към пазара, така че често чудесните научни постижения да не събират прах, а да се използват в практиката, което означава в бизнеса.

Друг проблем е необходимостта от ефективно въвеждане на система за стипендии за образование и привличането на бизнеса в тази система. Програмите за докторанти трябва да бъдат сериозно подкрепени, като се използва Европейският социален фонд и вече съществуващите програми като „Мария Кюри“. Как да бъдат създадени ясни схеми на публични партньорства, главно като част от технологични паркове и инкубатори за предприемачи? Как да се свържем с малките и средни предприятия и как да направим така, че студентите да се свържат с тях? Всички тези неща са много важни. Смятам, че е важно не да инвестираме само и изключително

в областта на технологията, която е важна област. Трябва да инвестираме и в изкуствата и хуманитарните науки, които също имат сфера на взаимодействие с публичните структури и бизнеса.

Последна бележка: днес Китай има толкова студенти, колкото има в целия Европейски съюз. Ето защо да говорим за постигане на общи цели е наша обща задача и мисля, че участието на бизнеса в диалога ще бъде ефективен начин да се борим с конкуренцията в целия свят.

Teresa Riera Madurell, докладчик по становището на комисията по промишленост, изследвания и енергетика. – (ES) Г-жо председател, г-н член на Комисията, комисията по промишленост, изследвания и енергетика иска да изрази подкрепата си за работата на форума на ЕС за диалог между университетите и бизнеса.

Смятаме, че той е добър инструмент, чрез който ще се укрепят важните взаимоотношения между публичния и частния сектори.

Убедени сме, че във време на икономическа криза, когато младите хора имат по-големи проблеми при намирането на работа и фирмите изпитват по-голям натиск от конкуренцията, това сътрудничество представлява икономическа и социална добавена стойност и това му отрежда още по-приоритетна роля.

Това е диалог и сътрудничество, което трябва да се развива в двете посоки — от предлагане към търсене — и трябва да се осъществи на национално и регионално равнище, за да бъдат открити най-добрите практики, най-добрите политики и най-добрите инструменти.

Считаме, че насърчаването на мобилността на персонала между изследователските центрове и фирмите, поощряването на инвестициите на частния сектор в изследователска и развойна дейност и гарантирането на това, университетите да осигуряват добре подготвен персонал за пазара на труда, са все действия от съществено значение.

Европейският съюз вече предприема важни стъпки в тази посока, като например подкрепата за технологични платформи, за съвместни технологични инициативи, за всяка формула на публично-частно партньорство, както и за Европейския институт за иновации и технологии, като имаме предвид, че това са изключително интересни инициативи в правилната посока, ние трябва да продължим да ги насърчаваме.

Последно, г-жо председател, всички от комисията по промишленост, изследвания и енергетика искат да поздравят докладчика за неговата работа и за неговото назначение.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Форумът за диалог между университетите и бизнеса, който Комисията започна, засилва сътрудничеството между тези две области, така че да се помогне на университетите да инициират партньорства, като използват научните и технологичните си знания. Това е добра идея, ако искаме да направим европейската икономика динамична и истински конкурентоспособна. Все пак искам да открия няколко недостатъка в предложението на Комисията.

Някои от препоръките са твърде общи и прекалено отворени за интерпретации, като например терминът „университет“, употребен във връзка с всички институции за висше образование независимо от техния статут. Няма изследователски инструменти, които да определят дефицита на квалификации на трудовия пазар. Не се споменава и система за образование и обучение, която ще помогне този дефицит да бъде преодолян. По отношение на програмата за учене през целия живот: тя не взема предвид особеното положение на хората, които нямат университетско образование.

В резюме, поетият курс към засилване на сътрудничеството между университетите и бизнеса изглежда отговаря на текущите потребности на пазара. Най-важните роли обаче са отредени на държавите-членки, които трябва да гарантират ефективното приложение на предложенията, ако искаме да реализираме замислените планове.

(Ръкопляскания)

Lara Comi (PPE). – (IT) Г-жо председател, г-н член на Комисията, госпожи и господа, след първия преглед на Лисабонската стратегия Европейският съюз вече е обърнал поглед към следващите десет години. Сред приоритетите на „Европа 2020“ изпъква идеята за „интелигентен растеж“, базиращ се както на основаната на знанието икономика, така и на иновациите.

Ключът към развитието в тази посока е интегрирането на системите за средно и висше образование с пазара на труда. Поетият курс предполага обновено внимание към света на труда заедно с усвояването на персонални умения или по-скоро така наречения „триъгълник на знанието“.

Европа може да осигури своята значимост на международната арена, ако в науката и иновациите действа единно и включи всички, които са в състояние да определят растежа и развитието. В тази връзка системите за оценяване на университетите, целящи да се установи и измери ефективността и стандартите за качество, са повече от своевременни. Ето защо е време да преминем към ново измерение на европейско единство, известно като „петата свобода“ или свободното движение на знания и таланти.

За тази цел трябва да има европейско предложение да се опрости работата на младите изследователи посредством органични връзки с бизнеса с цел да се отговори на техните потребности за развитие. За да се постигнат тези цели, трябва да се инвестира повече в програми като „Еразъм“. По този начин ще се насърчи обучението извън националните граници с гарантирано академично признание за студентите.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Във време, когато се нуждаем от нови инструменти, за да стимулираме икономическия растеж, мисля, че е важно да предоставим на малките и средни предприятия по-лесен достъп до изследванията и развитието. Много от тези фирми страдат поради трудността да получат финансиране, което означава, че не могат да проектират и разработват нови продукти или да обновяват съществуващи продукти, като по този начин губят своята конкурентоспособност.

Би било желателно за университетите, особено за онези, които получават публично финансиране, да бъдат по-възприемчиви за потребностите на сектора на малките и средни предприятия. Преодоляването на бюрокрацията, съчетано с увеличаване на публичното финансиране за програми за изследвания и развитие, чрез които могат да създават технологии или продукти, които могат да бъдат предоставени на малки и средни предприятия, би могло да улесни достъпа до финансиране по тези програми в рамките на структурните фондове.

Университетите могат да допринесат и за обучението на персонала на малките и средни предприятия като част от процеса на учене през целия живот. Създаването на единна европейска мрежа от центрове за стопанска дейност и иновации е окуражаващо.

Аз също искам да поздравя докладчика.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Трябва да се запитаем в каква посока искаме да вървят нашите системи за образование и изследвания. Много се говори за основаното на знанието общество, но аз се чудя дали тази идея не се е превърнала просто в рефрен, който върви добре по медиите. Мисля, че прекалено малко се говори за умения в тази връзка и прекалено много за натрупване на знания.

Ако проведете проучване сред студентите, ще видите, че писането на есета е станало практика, включваща използването на няколко баналности, за да се запълни пространството, изисквано от преподавателя. Има някои, които ще трябва да се включат в икономическата среда, където рецептите за успех не са вече гарантирани. Мисля, че деловият свят няма да бъде единственият, които се изправя пред необходимостта от радикална промяна в резултат на икономическата и финансова криза. Това се отнася и за университетите, които ще трябва да се трансформират, за да могат да се адаптират към една непрекъснато променяща се среда, изискваща усвояването на умения, а не само на знания.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Искам да поздравя Pál Schmitt по два повода: за новата му длъжност и за добре структурирания и обстоен доклад, който определено повишава ефективността на отношенията между академичния свят и света на бизнеса в Европа.

В момент, когато всички приети от нас стратегии налагат необходимостта да разполагаме с добре образовани граждани, притежаващи умения, съвместими с изискванията на пазара на труда, мисля, че една специфична мярка, която цели подобряването на взаимовръзката между двете области, следва да бъде приветствана.

Смятам, че е необходима промяна на отношението в целия Европейски съюз, в това число и в деловите среди, които ще помогнат за адаптирането на учебните програми в университетите точно като в Северна Америка, чрез лансиране и финансиране на конкретни курсове. Това ще помогне на студентите да се запознаят със строгите изисквания на предприемачеството и ще направи европейското висше образование по-привлекателно в света. В политически план на обществото трябва да се предложи добавена стойност, да се осигурят знания и резултати от сътрудничеството между университетите и фирмите, като по този начин се създава икономически растеж и следователно по-добър живот за нашите граждани.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Г-жо председател, благодаря Ви много за това, че ми позволихте да направя второ кратко изказване. Изглежда, че моята уважаема колега не разбира разликата между обучение и образование. Във време, когато технологията ни отнема повечето от работата, все по-важно става университетите

да изграждат граждани, така че те да бъдат зрели хора с аналитично мислене. Ето от това се нуждаем. Затова имаме нужда от хора, които са в състояние да задават изследователски въпроси за обществените процеси.

Все пак бизнесът не си поставя такава цел. Бизнесът иска да обучава хора и следва да го прави — това е много добре. Но това е изискване само от една подсистема на нашето общество и тя не представлява това, от което обществото като цяло има нужда.

Позволете ми още един кратък коментар: нуждаем се от научно творчество и научно любопитство. Не приемам мнението и определено не смятам, че бизнесът може да купи любопитство и творчество, което толкова отчаяно искаме да постигнем чрез финансовия му принос. Не!

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Изследователска дейност, научен напредък и обучение на студенти са главните задачи на университетите. Приоритетите на Лисабонската стратегия накратко са: основана на знанието икономика, иновации и научни изследвания. Дори ако резултатите от стратегията не ни удовлетворяват, целите, залегнали в нея, са все още актуални.

Какви начини съществуват, за да се реализират тези принципи и цели? Първо, сътрудничество между университетите, икономиката и конкретни предприятия и финансирането на научни изследвания и трудови стажове от страна на бизнеса. Второ, обмен на студенти и изследователи между университетите от различни страни и увеличаване на предоставяното финансиране в подкрепа на това. Трето, финансиране от страна на предприятията на длъжности за работещи студенти и на научни изследвания, които те са поръчали. Четвърто: мобилността на персонала е важна с цел максимално да се използват образованите хора. Пето: развитие на центровете за изследователска и развойна дейност в областта на икономиката.

Накрая, искам да кажа, че най-добрата инвестиция е инвестицията в образованието на младото поколение и тук имам предвид учене през целия живот.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Отчасти съм съгласен с докладчика. Искам да кажа, че за да постигнем целите от стратегия „ЕС 2020“, имаме нужда от знания и иновации. Не говорим за купуване на знания, а за инвестиране в образователна система, която е адаптирана към изискванията на пазара.

В момента университетите в Европейския съюз предлагат на изследователите и студентите по-малко привлекателни условия, отколкото колежите в САЩ. Една от главните причини за това е липсата на средства. Както подчерта председателят на Европейската комисия Жозе Мануел Барозу, европейците се конкурират помежду си, за да привлекат най-добрите футболисти. В същото време американците привличат изследователите им.

Ето защо е абсолютно задължително да се превъоръжат европейските университети, така че да могат да играят решаваща роля в обществото и в икономика, основана на знанието и иновациите. Едно от решенията за смекчаване на недоволството на работодателите, които мислят, че университетското образование не взема под внимание изискванията на пазара на труда и не подготвя студентите за актуалната ситуация в икономиката, е университетските програми да предлагат на студентите възможности за практически назначения на работа в малките и средни предприятия.

Гюнтер Йотингер, член на Коалицията. – (DE) Г-жо председател, уважаеми членове на ЕП, благодаря ви за оживеното разискване и за многобройните ви предложения и идеи. Мисля, че в Парламента има широко съгласие, че диалогът между университетите и света на труда и бизнеса може да бъде полезен за всички участници, за самите университети, за изследователите, преподавателите, студентите, предприятията и за обществото като цяло.

Според мен въпросът не е „дали“, а „как“, т.е. как да развием диалога и сътрудничеството. Става въпрос за трансфер на знание, за диалог и обмен на информация по време на обучението и ученето през целия живот, става въпрос за сътрудничество в базовите изследвания и за насърчаването на по-практически подход наред с теоретичния в образованието чрез акцентирание върху създаването на ценностна ориентация, насочена към бизнеса и производството. Тук бизнесът не играе изместваща роля, а допълваща, и решаващият момент е, че изследванията ще останат свободни, точно както преподаването. В това отношение решенията ще се вземат от самите изследователи и преподаватели, а няма да бъдат налагани от политиците.

Имаме нужда от печеливша за всички ситуация, което означава науката и образователните институции, от една страна, и изследователите и бизнесът, от друга, да кажат „да“ на това партньорство. Свободата на изследванията и преподавателската работа не означава безцелно движение във вакуум, а участие в обществения живот и сферата на заетостта.

По тази причина смятам, че докладът е доста обстоен и съвсем ясно посочва по кой път следва да поемем, за да утвърдим нашите университети и да засилим конкурентоспособността на европейския бизнес и технология. С нашия форум искаме да направим малък принос, да предложим платформа и да обмислим как дейностите на форума могат да бъдат допълнени. Докладът предлага добра основа за това и е добър източник за справки, за което съм много благодарен.

Marco Scurria, *заместник-докладчик*. – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, отново искам да благодаря на Комисията за съобщението ѝ, което ние приехме в по-голямата му част.

Искам да се спра на може би критичните бележки, които се появиха по време на разискването, защото някой подчерта колко важни са независимостта на университетите, свободата на изследванията и публичното финансиране. Всички сме съгласни с това и затова аз не разбирам тези критики, защото е достатъчно да се прочете доклада, където в първите параграфи ясно сме отбелязали и подчертаваме, че интелектуалната и финансова независимост на заведенията за висше образование спрямо бизнеса трябва да се запази, както и че не трябва да съществува отношение на зависимост между висшето образование и бизнеса.

Също така подчертава, че университетите трябва при всички обстоятелства да съхранят своята автономия за вземане на решения по отношение на своите учебни програми и структури на управление. Това разсейва всички възможни съмнения и проблеми в това отношение, поради което не разбирам какви могат да бъдат тези проблеми, освен ако не става въпрос за остарял идеологически подход.

Нека съответно помислим за следното: тъй като в доклада са залегнали условията за ефективно подобряване на съдбата на нашите млади хора и на нашите студенти, защото никой всъщност не иска да остави стотици хиляди младежи на произвола на неизвестно какви бизнес цели, а напротив, само искаме стотици хиляди студенти да имат възможността да учат, да се подготвят и да работят в обществото, което ги очаква.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: Г-Н MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Заместник-председател

Председател. – Разискването приключи.

Гласуването ще се проведе утре, четвъртък, 20 май, от 12,00 ч.

Писмени изявления (член 149)

Liam Aylward (ALDE), *в писмена форма*. – (GA) Г-н председател, европейските absolventи трябва да имат необходимия опит и висококачествени умения, за да могат да имат добри възможности за професионално развитие, да бъдат конкурентоспособни на световния пазар и да насърчават предприемачеството в Европа. Когато се изгражда основана на знанието икономика, диалогът и отношенията, които той поощрява между бизнеса, изследванията и образованието, са много важни.

Въпреки че държавите-членки са отговорни за осигуряването на образование, съществуват сериозни предимства при установяването на трансгранични връзки и насърчаването на засилено сътрудничество между европейските делови кръгове и европейските университети. Напълно подкрепям усилията на докладчика да търси инициативи и ангажименти между университетите и предприятията и аз съм съгласен, че този диалог трябва да се фокусира не само върху научните и технологични въпроси, но и върху всички области на образованието.

Европейските absolventи трябва да притежават качествени умения, които са подходящи за наемане на работа, и трябва да имат лесен достъп до изключително важни програми като „Еразъм за млади предприемачи“ и „Еразъм за обучаващи се работници“. Образованието и учебните курсове трябва да се преустроят по такъв начин, че да отговорят на потребностите на работната сила и на основаната на знанието икономика.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *в писмена форма*. – (LT) През последните месеци беше проведено проучване в моята държава, Литва, относно адаптирането на институциите за висше образование към новите потребности на пазара на труда и създаването на възможности за absolventите да намерят работа веднага щом завършат висшето си образование. За съжаление, проучването показва, че много университети подготвят специалисти, които са вече в изобилие на пазара. С други думи, университетите не винаги се съобразяват с потребностите на пазара и най-потърпевши от това са младите хора, които завършват образованието си. Ето защо не мога да не се съглася напълно с инициативата в бъдеще да се разработи конкретна стратегия или система, в която ще вложим много усилия и ще се ангажираме да укрепим връзките между университетите и бизнеса на местно, регионално, национално и международно равнище. Искам да обърна внимание на факта, че недостигът на работни места и тежките условия на труд имат своето въздействие върху живота на всеки човек, а младите

хора в такава ситуация са особено уязвими. Също така искам да подчертая, че благодарение на динамичния пазар, бързо променящата се работна среда и непрекъснатото развитие на нови технологии, институциите за висше образование също трябва да се адаптират към новите промени: те трябва да подобрят и да реформират учебните програми, за да гарантират високо ниво на образование и да решат въпроса със заетостта на абсолвентите. Усилията само на университетите не са достатъчни; бизнесът и правителството също трябва да допринесат за процеса.

Adam Gierek (S&D), *в писмена форма*. – (PL) Диалогът между академичната общност и бизнеса, който е призован да модернизира университетите в Европа, трябва да вземе предвид сегашното им състояние, което е адаптирано към Болонския процес, и също трябва да вземе предвид икономическите предизвикателства, свързани с иновациите.

Болонският процес дава възможност за голяма гъвкавост при обучението на специалисти, като студентите в техническите дисциплини, бакалавърска степен, се подготвят за професия по практически начин. На ниво магистри те могат да усвояват междудисциплинарни знания за икономиката в развиващия се свят по гъвкав начин, докато на ниво доктори те представят иновативни решения. Университетите, които обучават по консервативния начин, пускат на пазара специалисти, които не са полезни за иновативната икономика. Затова учебните програми трябва непрекъснато да се обновяват и да се съгласуват с оглед на потребностите на различните отрасли на икономиката. Сближаването на работата на университетите и потребностите на промишлеността се подпомага от лекции по предприемачество и проблема за интелектуалната собственост. Полезно е, ако разработките на ниво бакалавър, магистър и доктор са тематично свързани с изискванията на икономиката или произтичат пряко в отговор на нейните потребности. Това е най-добрият повод за провеждане на диалог между двете общности — науката и бизнеса. Би било възможно да се повлияе на вероятността за иновативен успех дори в по-голяма степен, ако практическата част на тези дисертации се провежда направо на място, където един ден могат да се приложат на практика.

Важен елемент на сътрудничеството на университетите с икономиката е назначаване на работа на студент, което със сигурност не се осъществява с готовност заради разходите. Освен това университетите трябва да предлагат следдипломни курсове за хора, работещи в промишлеността, които ще се запознаят с последните постижения в науката и технологиите.

Tiziano Motti (PPE), *в писмена форма*. – (IT) Уморихме се да слушаме млади европейци да казват, „Щяха да ме наемат, ако имах опит, но никой не ми дава шанс да придобия такъв“. Текущата икономическа криза ги удари много сериозно, а те вече имаха проблеми при навлизането на пазара на труда и изграждането на устойчиво бъдеще за себе си и преди кризата. Безработицата сред младежите под 25 г. достигна 21,4% в ЕС: двойно по-голяма от средната за останалото население. Данните не са окуражаващи: процентът на безработица изглежда върви нагоре и ние сме безпокоени, че до 30-годишна възраст млади хора с превъзходно образование все още не могат да се радват на икономическа независимост, необходима за създаването на семейство, да бъдат независими, да инвестират в бъдещето си; а именно, да покажат какво могат и да израснат като личности. Искаме Европейски съюз, основаващ се на централната роля на отделната личност. Нашите млади хора трябва да са в състояние да разчитат на силната, постоянна връзка между обучението им в университета и един пазар на труда, който им предлага възможности за работа, съответстващи на това, което са усвоили по време на обучението си. Призоваваме за координация между университетите и предприятията, за преглед на европейските програми, насочени към младите хора и системите за надбавки и стимули за предприятията, които ги наемат, наред с по-голям акцент върху информационните технологии, така че политиките по отношение на младите хора да бъдат включени във всички области на политическите решения и разисквания.

Siiri Oviir (ALDE), *в писмена форма*. – (ET) ЕС си постави цел до 2020 г. да стане най-конкурентоспособната и динамична, основана на знанието икономическа сила в света. Бързо променящата се ситуация в сферата на заетостта, основаната на знанието икономика и непрекъснато ускоряващото се технологично развитие са проблеми, с които европейското висше образование и научната дейност понастоящем трябва да се справят. В същото време икономическата криза, обхванала Европа, която се отрази на европейската конкурентоспособност и доведе до сериозни промени на финансовите и икономически пазари, причини фалити на цели производствени отрасли и загубата на много работни места, наред с други неща. Всичко това още повече затруднява постигането на целите, поставени от ЕС. Мисля, че в настоящата ситуация е важно да имаме засилен диалог между университетите и предприемачите, защото подобреното сътрудничество ще създаде повече взаимно изгодни възможности, които по-късно не просто ще стимулират икономическия растеж, но ще бъдат полезни в по-широк обществен смисъл, като подкрепят непрекъснатото подобряване на едно общество, основано на действието. Смятам, че държавите-членки трябва да положат усилия много повече да насърчават хората непрекъснато да се адаптират към променящия се пазар на труда (което е от първостепенна важност за Европейския съюз, особено по време на настоящия икономически спад), като поощряват ученето

през целия живот. Допълнителното професионално обучение и преквалификацията на всички етапи от живота е изключително важна за увеличаването на конкурентоспособността на Европа, за икономически растеж и за насърчаването на създаването на нови работни места. Също така, с оглед на демографските промени, извършващи се в ЕС, мисля, че през следващите години държавите-членки трябва да повишат равнището на инвестициите в хората, като дадат приоритет на най-важния ресурс на ЕС — неговите хора.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE), в писмена форма. – (FR) Както се подчертава в отличния доклад на г-н Schmitt, партньорствата между университетите и бизнеса са един от главните компоненти на успеха на нашия образователен модел. Въпреки че е постигнат сериозен напредък в резултат на Болонския процес и на програми като „Леонардо“ за назначения на работа, все още има много работа. Твърде много университети все още се безпокоят за академичната си независимост и прекалено наблягат на знанията за сметка на уменията. Твърде много фирми смятат, че университетите са неотзивчиви към потребностите на сферата на труда. Истината е, че уменията и знанията са тясно свързани и изцяло взаимозависими. Фирмите могат много да помогнат на университетите, когато става въпрос за осигуряване на финансиране, изготвяне на учебни програми с по-професионална насоченост и адаптиране на програми, като в същото време университетите запазват автономията и стандартите си за качество. ЕС трябва да помогне за опростяването на правните рамки, които улесняват подобни партньорства и насърчават мобилността на преподаватели и млади предприемачи. Преди всичко обаче държавите-членки следва да адаптират законодателството си, както направи Франция през 2007 г. по отношение на закона си за автономията на университетите. Тук не говорим за „продаване“ на знания, както твърдят някои, а за създаване на реален диалог, който дава възможност за определяне и адаптиране на потребностите на всеки човек.

12. Финансова помощ от Общността за извеждане от експлоатация на блокове 1–4 на АЕЦ „Козлодуй“ в България: Програма „Козлодуй“ (разискване)

Председател. – Следващата точка е докладът на г-жа Harms, от името на комисията по промишленост, изследвания и енергетика, относно предложението за регламент на Съвета относно финансова помощ от Общността за извеждане от експлоатация на блокове 1–4 на АЕЦ „Козлодуй“ в България: Програма „Козлодуй“ (COM(2009)0581 - C7-0289/2009 - 2009/0172(NLE)) (A7-0142/2010).

Rebecca Harms, докладчик. – (DE) Г-н председател, преди всичко искам да благодаря на Комисията и на колегите ми в комисията по околна среда, обществено здраве и безопасност на храните и в комисията по промишленост, изследвания и енергетика за възбудените и интересни разисквания относно управлението на ядрени отпадъци. Не винаги постигахме съгласие, но всички споделяхме мнението, че трябва да предоставим обща европейска помощ на България за справяне с разходите по извеждане от експлоатация на четирите ядрени реактора в „Козлодуй“.

На този етап искам отново да подчертая категорично, че през 2006 г. България получи 340 млн. евро, през периода 2007-2008 г. — 253 млн. евро, а през 2009 г. — 89,5 млн. евро. По време на гласуването утре ще вземем решение за допълнителни помощи от солидарност в размер на 300 млн. евро.

Тази помощ се предоставя, защото при преговорите за присъединяване към Европейския съюз българското правителство се съгласи да изведе от експлоатация тези реактори вследствие на недостатъците в сигурността на АЕЦ „Козлодуй“. В доклада си имах за цел да се промени последния транш на плащането, което разглеждаме в момента (предполагам, че това е последният транш). Предлагам средствата, които вече не се използват пряко за извеждане от експлоатация и управление на отпадъци, тоест стратегиите за временно съхранение в „Козлодуй“ (и тук става въпрос за приблизително 120 млн. евро), поне да бъдат частично инвестирани в планиране и подготовка на решението за окончателно погребване на силно радиоактивните отпадъци в България. С други думи, предлагам да се създаде фонд за тази цел, която все още не е била разгледана от България.

Въпреки че не успяхме да привлечем мнозинството от комисиите зад тази идея, аз наистина смятам, че това представлява важен въпрос. Отново внесох изменения за запазване на две неща в компромисното решение, което бива договорено от комисиите за утрешното гласуване.

На първо място, по отношение на извеждането от експлоатация, управлението на отпадъци и окончателното погребване, което включва и временно съхранение, искам от Комисията много внимателно да следи точните разходи на случващото се в „Козлодуй“ и какви средства всъщност ще бъдат необходими, за да се гарантира, че извеждането от експлоатация, управлението на отпадъци и окончателното погребване ще бъдат извършени внимателно и в съответствие с най-високите стандарти на безопасност.

Второто нещо, което желая да се гарантира, е, че средствата, които се изплащат на България, няма да се използват за инвестиции във въглища или лигнит. Това все още не е изключено в настоящия проектодоклад, приет от комисията.

За останалото, аз съм доволна, че докладът ще породи, така да се каже, оживено политическо разискване с члена на Комисията Йотингер относно окончателното погребване на ядрени отпадъци по принцип, което, да се надяваме, ще задвижи нещата напред. Директивата вече беше обявена и аз я очаквам с нетърпение.

Гюнтер Йотингер, член на Комисията. – (DE) Г-жо председател, уважаеми членове на Европейския парламент, на третата вечер от тази пленарна сесия в дневния ред е включена още една тема, свързана с енергопотреблението. Тази вечер тя се отнася до разширяването на финансовата помощ от страна на Европейския съюз за извеждането от експлоатация на реакторите на АЕЦ „Козлодуй“ в България.

Това е една чувствителна и важна тема. В резултат на това аз горещо приветствам конструктивната атмосфера на работа и искам да ви благодаря за това. Темата беше обсъдена с г-жа Harms, докладчица, докладчиците в сянка и съответните комисии по много делови начин.

Също така съм доволен, че докладът в голяма степен следва позицията на Комисията и подкрепя нашето предложение. Първо, искам да спомена подкрепата ви за предоставяне на първоначално финансиране в размер на 300 млн. евро от европейския бюджет, в съответствие с интересите на Европейския съюз, а следователно и за поддържане на нивата на безопасност в ядрената промишленост.

Второ, искам да добавя, че допълнителната помощ трябва да бъде насочена към извеждането от експлоатация, както и че необходимата сума, която понастоящем възлиза на 180 млн. евро, е разумна. Третата ми точка е, че в резултат от недостатъчните финансови резерви в Република България по исторически причини европейското финансиране помага да се гарантират високи нива на безопасност по време на работата по извеждане от експлоатация с цел да се защитят хората и околната среда.

По отношение на настоящите изменения искам да подчертая, че по-голямата част от предложените изменения ще бъдат приети от Комисията. За съжаление, не мога да се спра на всички от тях поради липса на време. Искам да обясня становището на Комисията по два въпроса, които са много важни за нас и които са разгледани пряко в доклада както в измененията, така и в изложението на мотивите на г-жа Harms.

Имам предвид, първо, продължаването на финансовата помощ за мерки в сектора на енергетиката. В допълнение към конкретните искания на българското правителство няколко други аргумента могат да бъдат използвани, за да се обоснове необходимостта от по-нататъшна финансова помощ за мерки в сектора на енергетиката. Те включват, от една страна, равно третиране с Литва и Словакия, където съответните мерки, финансирани от Европейския съюз, ще бъдат продължени до 2013 г., и от друга, други мерки за създаване на заместващи мощности, включително по-нататъшни инвестиции в енергийна ефективност. Налице е огромен потенциал за енергоспестяване в съществуващите въглищни електроцентрали в България.

След извеждането от експлоатация на ядрените реактори центърът на производствените мощности в България се е променил. В резултат на това българската електропреносна мрежа е изправена пред големи предизвикателства, които могат да бъдат преодоляни с допълнителни помощи с цел да се стабилизира и защити електрическата мрежа.

Затова Комисията смята за целесъобразно да продължи да гарантира помощите за мерките в сектора на енергетиката, включително мерки в областта на мрежовата инфраструктура.

Сега искам да се спра на въпроса за помощите за развитието на геоложки решения за окончателно погребване на облъчени горивни елементи. Комисията подкрепя становището на докладчица по отношение на необходимостта от разработване на решение за сигурно окончателно погребване на облъчени горивни елементи. Разработването на едно такова решение обаче не може да бъде включено във финансовите помощи, предвидени в програмата „Козлодуй“ поради следните причини:

Това би изкривило конкуренцията, защото всички държави-членки с програми за ядрена енергетика са задължени да разработят такова решение. Въпреки че окончателното погребване на облъчени горивни елементи е част от управлението на ядрени отпадъци, то попада извън обхвата на процеса на извеждане от експлоатация и няма отношение към него. Необходимо е сигурно решение за временно съхранение на облъчени горивни елементи, което да е обхванато от настоящите финансови помощи. Разработването на решение за окончателно погребване, което смятаме, че представлява следващата логична стъпка, все пак не е последица от затварянето и извеждането от експлоатация на четирите реактора на АЕЦ „Козлодуй“.

Трябва обаче да подчертая, че Комисията, както вече беше споменато, ще разгледа темата за окончателното съхранение и до края на годината ще излезе с предложение за управлението на радиоактивни отпадъци, което ще включва и разработването на сигурни решения за окончателно погребване на облъчени горивни елементи. Разчитам на вас да излезете с конструктивни предложения и очаквам с нетърпение едно вълнуващо разискване.

И накрая, искам да обобщя положението по следния начин. Комисията приветства факта, че разполага със съгласието на Парламента да се предостави финансова помощ на България през следващите четири години в размер на 300 млн. евро. Приветстваме и факта, че можем да продължим да съсредоточаваме усилията си върху предоставянето на помощи за мерки за безопасен демонтаж. Освен това сме доволни, че Парламентът смята, че проектите в сектора на енергетиката заслужават подкрепата ни. Смятам, че споразумението за по-нататъшно финансиране и прилагането му представляват знак за солидарност на Европейския съюз с България, както и важен принос за ядрената безопасност в Европа и света. Благодаря за вниманието.

Антония Първанова, докладчик по становището на комисията по околна среда, общественото здраве и безопасност на храните. – Г-н Председател, г-н Комисар, уважаеми колеги, като докладчик в Комисията по околна среда бих искала да изразя своята подкрепа за подхода на Европейската комисия за това предложение и за доклада, както беше гласуван в комисия.

Аз съм изключително доволна да видя, че линията, която защитавах в моя проектодоклад, е представена в окончателния текст, и че сега Европейският парламент може да даде ясен сигнал за удължаване на финансовата помощ на Общността по отношение на извеждането от експлоатация на блокове 1-4 на АЕЦ Козлодуй”.

България е доказала добросъвестно отношение при използване на средствата за извеждане от експлоатация до 2009 г. и удължаване на помощта на Общността е необходимо, за да се гарантира безопасно и навременно изпълнение на дейностите по извеждане от експлоатация, извършвани при спазване на най-високо ниво на прозрачност и защита на околната среда.

Удължаването на финансовата помощ за мерките за смекчаване на последиците от преждевременното извеждане от експлоатация на четирите реактора е от особено значение, отчитайки въздействието и последиците върху околната среда, цените на енергията за потребители и сигурността на енергийните доставки в региона.

Имаше известни опити за натиск над това досие поради политически и идеологически причини, но трябва да имаме предвид какви са крайните цели на тази програма – именно гарантиране на безопасно извеждане от експлоатация и справедлива компенсация за България, подкрепа на направените усилия в посока по-устойчива енергийна политика и предоставяне на прозрачност при управлението на проектите и средствата.

На г-жа Harms бих искала да кажа, че въпросът с крайното депониране на радиоактивните отпадъци е много сериозен и трябва да бъде обърнато специално внимание, но това не е въпрос, пред който ще се изправи само България. Той е общо предизвикателство, поради което ние трябва да разполагаме със специално създадени за целта европейска стратегия и програма, и също така г-жо Harms бих искала да ви убедя, че България няма никакво намерение да използва тези средства за допълнително развитие на топлоцентрали с употреба на лигнитни въглища.

Вие трябва да сте абсолютно спокойна, че възнамеряваме да спазим всички свои изисквания и да сме напълно в линия с европейското законодателство, както и с европейските модерни технологии. България е много отговорна страна и ще се постарее да бъде винаги добър и коректен партньор.

Председател. – Искам да използвам възможността да ви помоля да се опитате да говорите по-бавно, защото уважаемите ни преводачи постоянно ми изпращат SOS съобщения, в които се казва, че не могат да преведат, когато говорим много бързо. Проблемът е, че единствените членове на Парламента, които ви слушат, са онези, които могат да правят това на оригиналния език. Затова ще ви помоля да направите усилие да говорите по-бавно. В противен случай преводът няма да бъде възможен.

Владимир Уручев, от името на групата PPE. – Г-н Председател, уважаеми колеги, по време на преговорите за присъединяване към Европейския съюз, под натиска на определени политически сили, България се съгласи да затвори 4 от ядрените си блокове в АЕЦ „Козлодуй” и изпълни този ангажимент точно в предвидените срокове. От своя страна Европейският съюз предостави с Договора за присъединяване финансова помощ, ограничена само за периода 2007 - 2009 г., с цел подпомагане извеждането от експлоатация и справяне с последиците от преждевременното затваряне на блоковете.

Европейският съюз също даде политически гаранции за продължаването на подкрепата на Общността за периода 2010-2013 г. Така би се постигнало, поне в сроковете за финансово подпомагане, еднакво третиране на страната ни спрямо Литва и Словакия, които също са ангажирани с предсрочно спиране на ядрени мощности.

Затова вследствие изричното настояване на страната, и в съответствие с принципите за солидарност и равнопоставеност на държавите-членки, Европейската комисия излезе с настоящото предложение. Размерите на допълнителното финансиране по никакъв начин не могат да компенсират милиардните загуби за страната от преждевременното спиране на блоковете. В същото време тази помощ е крайно необходима за осъществяване на по-нататъшния процес на извеждане от експлоатация, за което се предвижда да бъде използвана по-голямата част от сумата.

Не по-малко важно за страната е и предвиденото финансиране на мерки за модернизация на енергийния сектор, за намаляване на вредните емисии, енергийна ефективност, енергоспестяване.

Гласуваният с огромно мнозинство доклад в комисията ITRE съответства изцяло на тези нужди. Затова за нас е неприемливо възобновяването на опитите чрез нови изменения в пленарна зала да бъдат прокарани текстове против въглищните централи или да бъде предрешен въпроса за директно погребване на отработилото ядрено гориво.

Дискусията по този въпрос тепърва предстои в Европейския съюз. Въз основа на това, предлагам да подкрепим предложението на комисията ITRE и да отхвърлим новите пет изменения на Зелените.

Ивайло Калфин, от името на групата S&D. – Уважаеми г-н Председател, уважаеми г-н Комисар, уважаеми колеги, позволете ми преди всичко да благодаря на Комисията за изключително компетентната работа и лично на комисаря Oettinger за документа, който той предлага. Благодаря и на докладчика г-жа Harms за усилията, които положи при обсъждането на този документ да бъдат поставени изключително важни за европейските граждани теми.

Основната цел на документа е да се подпомогнат усилията на България за извеждане от експлоатация на 4 от 6-те блока на ядрената й централа. Няма да коментирам доколко обосновано беше подобно решение, но един път влязло в Договора за присъединяване, това задължение трябва да се изпълни от българските власти. И те правят всичко, което е необходимо в това отношение. Същевременно, затварянето на подобно огромно съоръжение преди срока, предвиден в икономическите разчети, предполага огромна пряка и косвена цена. Част от тази цена се компенсира от Европейския съюз.

С това решение, което се предлага днес, Европейският съюз изравнява подхода към България с този приложен към две други страни - нови членки на Европейския съюз, които поеха и изпълняват същите ангажменти. Спазването на същия подход е много важно, защото наше задължение е да запазим кохерентността на европейската политика.

60% от отпуснатите средства ще се използват непосредствено за извеждане от експлоатация на съоръженията от ядрената централа „Козлодуй“, а останалите 40% - за повишаване на енергийната ефективност и намаляване на емисиите на въглероден двуокис в България.

Искам да обърна специално внимание на някои много уместни въпроси, които в хода на дискусията в комисията бяха поставени от докладчика г-жа Harms и бяха обсъдени много нашироко. На първо място това е въпросът за съдбата на отпадъците от отработено ядрено гориво и облъчените елементи. Този въпрос беше споменат и днес от комисаря Oettinger. Това е един изключително важен въпрос, по който очакваме през есента Европейската комисия да предложи специална директива. Тогава Европейският парламент ще има възможност да обсъди задълбочено този въпрос, който, убеден съм, е от значение за много европейски граждани.

Поради това не мисля, че решението на Парламента по въпроса, който обсъждаме за компенсациите за „Козлодуй“, трябва да предреша дебата ни от есента. Освен това, напълно споделям и аргумента на Комисията, че ако един път се създаде прецедент за финансиране на подобна програма, то тогава това ще представлява заплаха за целия бюджет на Европейския съюз. Това, разбира се, по никакъв начин не отменя или не намалява отговорността на правителствата на страните, които имат подобни съоръжения, да намерят окончателно решение на въпроса с отработеното ядрено гориво.

Второ, по използването на средствата. Няма никакво съмнение, че получените от Европейския съюз средства не трябва да финансират проекти, които увеличават емисиите на въглероден двуокис. Между другото, опитът досега и в България и в другите две страни, които получават подобни средства, не показва да има подобни злоупотреби. Това обаче, което мисля, че трябва да видим в този текст, е кохерентност на европейската политика и прилагане на еднакъв подход към всички.

За европейските граждани е изключително важно техните средства да се използват по предназначение прозрачно и ефективно. Средствата, които отпуска Европейският съюз за България, отиват в специален фонд, в който се включват суми и от други донори. По предварително одобрени програми и под контрола на

Европейската банка за възстановяване и развитие, средствата от този фонд, заедно със съответното национално финансиране, се насочват към съответните проекти.

Предстои съвсем скоро Европейската сметна палата да направи ревизия на тези фондове, включително и на този в България. Убеден съм, че и в бъдеще Европейският парламент ще следи отблизо как се извършва използването на тези средства.

Adina-Ioana Vălean, *от името на групата ALDE.* – (EN) Г-н председател, като докладчик по инвестициите в енергийната инфраструктура и докладчик в сянка по сигурността на газовите доставки аз съм много чувствителна към проблемите на енергийната сигурност. Смятам, че Европа ще изиграе ключова роля в тази област.

Като член на Европейския парламент от Румъния имам дори още по-голям интерес по този конкретен въпрос за АЕЦ „Козлодуй“. Понеже електроцентралата се намира на границата с моята държава, тя отдавна е въпрос на загриженост от страна на Румъния поради очевидни екологични причини. АЕЦ „Козлодуй“ се намира на четири километра от река Дунав и на 150 километра от Букурещ. Според международни експерти електроцентралата не разполага с никакво защитно покритие и съществуват големи рискове от радиоактивни течове в почвата и подпочвените води.

Смятам, че Европа носи отговорност да помогне и улесни извеждането ѝ от експлоатация и ние трябва да гарантираме, че за този проект е осигурено достатъчно финансиране, защото това е от съществено значение за запазване на високи нива на безопасност с цел да се гарантира необходимият опит и да се приложат най-добрите международни практики. Извеждането от експлоатация и демонтажът трябва да се извършат в съответствие с много строги правила и стандарти, в противен случай това би могло да представлява заплаха за сигурността на целия регион.

Ето защо напълно подкрепям предложението и нашия ангажимент да се отпуснат допълнително 300 млн. евро за проекта. Нека ви припомня, че преди няколко месеца Европейският парламент възприе сериозна позиция относно това досие, като отпусна първите 75 млн. евро от бюджета за 2010 г.

Все пак смятам, че трябва да бъдем безкомпромисни по отношение на прозрачността при усвояването на европейските фондове. До момента Комисията беше доста недоволна от предоставената от България информация за извеждането от експлоатация. Мониторингът на фондовете трябва да бъде строг. Ето защо смятам, че Европейската комисия трябва първо да направи конкретна оценка на силните и слаби страни на миналите проекти, с цел да се подобри програмирането на фондовете, заедно с Европейската банка за възстановяване и развитие (ЕБВР) за следващия период на финансиране 2010-2013 г.

Внесохме няколко изменения, които изискват от българските органи да представят подходяща национална стратегия за очертаване на дългосрочните цели в секторите на енергийната ефективност и възобновяемите енергийни източници като предпоставка за пакета в размер на 120 млн. евро.

(Ораторът се съгласява да отговори на въпрос, зададен чрез вдигане на синя карта, съгласно член 149, параграф 8)

Димитър Стоянов (NI). – Г-н Председател, много кратък и конкретен въпрос имам, понеже госпожата повдигна въпроси, свързани със сигурността, искам тя да ми отговори: наясно ли е, че преди извеждането на четирите малки блока на АЕЦ „Козлодуй“, те бяха обявени за най-безопасните реактори в Европейския съюз от Европейската агенция за атомна енергия?

Adina-Ioana Vălean, *от името на групата ALDE.* – (EN) Г-н председател, какво мога да кажа? Всички ли сме луди? Някой друг намира ли смисъл в това? Смятам, че много хора са решили да го направят по един начин, и ние трябва да последваме примера им и да подкрепим мнението, че трябва да се извърши по този начин. Нямам повече какво да кажа.

Michail Tremopoulos, *от името на групата Verts/ALE.* – (EL) Г-н председател, в днешното разискване трябва да имаме предвид, че през последните десет години Европейският съюз даде на България 550 млн. евро за затварянето на четири блока в АЕЦ „Козлодуй“. Днес той отпуска още 300 млн. евро, което прави общо 850 млн. евро, без да броим огромните суми, отпуснати за изменения и подобрения на безопасността. С други думи, платили сме в злато за този ядрен комплекс, а за някои хора това беше златната кокошка. Въпреки това Комисията продължава косвено да финансира ядреното лоби.

Призоваваме да се сложи край на този шантаж на българското правителство. Призоваваме Парламента, заедно с Комисията, да гарантира безопасното и ефективно управление на ядрените отпадъци и да не го разглежда

като част от програмата по затваряне на електроцентралата. Като група на Зелените/Европейски свободен алианс призоваваме останалите 40% от сумата в размер на 300 млн. евро за програмата по затварянето на ядрените реактори да бъдат насочени от българското правителство за управлението на радиоактивните отпадъци, а не за разработването на пагубни за околната среда ураниеви и въглищни електроцентрали.

Разбира се, аз се надявам, че всички, които се интересуват от укрепване на ядреното лоби с ново строителство, са си взели поука от неотдавнашното споразумение между Турция и Русия за изграждане на ядрена електроцентрала в Акую, земетръсна област, в която антиядреното движение предотврати изграждането му...

(Председателят отнема думата на оратора)

Председател. – Г-н Tremopoulos, времето Ви изтече. Г-жа Първанова обаче вдигна синя карта, за да Ви зададе въпрос. Ще позволите ли колегата Ви да Ви зададе въпрос?

Г-жо Първанова, бихте ли задали въпроса си възможно най-сбито?

Антония Първанова (ALDE). – Г-н Председател, тук бяха използвани думите „шантаж“, както и преди малко от колегата ми Vălean беше споменато, че България е злоупотребила със средствата и не ги е използвала добросъвестно от предишния транш, който беше използван съответно за компенсация. Аз имам въпрос – нека, тук има представител на Комисията, Комисията да потвърди: има ли сигнали или наprotив?

Председател. – Не, съжалявам, г-жо Първанова. Това не е в съответствие с Правилника за дейността. Процедурата изисква задаване на въпрос към оратора, който се изказва в момента. Затова този въпрос се отхвърля, както и възможността за отговор.

Geoffrey Van Orden, от името на групата ECR. – (EN) Г-н председател, аз се борих усилено за предотвратяване на преждевременното затваряне на блокове 3 и 4 на АЕЦ „Козлодуй“. Затварянето им няколко години преди предвидения срок не беше необходимо; това със сигурност не беше направено от съображения за сигурност. Последиците от това, както беше предвидено, са увеличаване на употребата на неблагоприятни за околната среда електроцентрали, работещи с лигнитни въглища, увеличаване на цените на електроенергията и намаляване на износа на електричество в България: с други думи, както икономически, така и екологични щети.

Сега плащаме за погрешните решения от страна на институциите на Европейския съюз. Затова България има право отношението към нея от страна на Европейския съюз да бъде най-малкото такова, каквото е към другите държави, които трябваше преждевременно да затворят остарелите си ядрени съоръжения, и аз съм доволен, че Комисията го признава.

Разбира се, процесът на извеждане от експлоатация изисква много средства. От съществено значение е тези средства да бъдат изразходвани и отчетени правилно и ефективно. Надявам се, че Комисията може да ни даде гаранция за това.

Също така е важно да се разгледа въпросът за компенсациите и замяната на изгубените енергийни мощности. България ще се нуждае от помощ за създаване на устойчиви нови мощности, които гарантират сигурност на доставките и диверсификация, така че България да не зависи от подаянията на чужда сила.

Miloslav Ransdorf, от името на групата GUE/NGL. – (CS) Искам да кажа, че програмата „Козлодуй“ не трябва да бъде насочена единствено към финансиране на транспортирането на облъчени материали, увеличаването на енергийната ефективност в България и финансирането на алтернативни източници на енергия.

Според мен програмата трябва да се разглежда и като принос към икономическата и социална стабилност на Балканите. Това е така, защото балканските държави като цяло — включително България — представляват уязвима част от Европейския съюз, както ни показва настоящата икономическа криза. Смятам, че член 30 от Договора за присъединяване представлява рамка, която не трябва да бъде нарушена, както показаха правни консултации с членовете на Европейската комисия. Дори ако споразумението или Договорът за присъединяване свършваше до 2009 г., процесът трябва да продължи с ново споразумение в духа на приемственост, посочен в член 30.

Димитър Стоянов (NI). – Г-н Председател, тук тази вечер обсъждаме компенсацията, която трябва да получи България за затварянето на АЕЦ „Козлодуй“. Тази компенсация е правилна, справедлива и навременна, защото експерти изчислиха, че загубите, които България търпи от затварянето на 1-4 блок, са много по-големи от всичките компенсации, платени на нея досега.

Но тук остана да стои въпросът: защо въобще трябваше да стигаме до този момент, защо, както казах преди малко, най-безопасните блокове в Европа, обявени за такива не от кой да е, а от най-престижната агенция -Международната агенцията за атомна енергия, трябваше да бъдат затворени. И тук се чудя на безумието как този доклад за компенсациите се е озовал в ръцете на Зелените, които, като сенатора Марк Катон, започваха и свършваха речите си с това как трябва да бъде унищожен „Козлодуй”.

И тук искам да се обърна към колегата Tretopoulos, ако обича, малко да има очи да не се изказва по този начин, защото точно неговата държава съвсем наскоро заради шантажите си получи много по-голямо състояние, отколкото България претендира в момента. Така че нека да не бъде толкова боен да обяснява какво трябвало да получава и какво да не получава България.

Сега виждаме от Зелените внесени едни промени, които имат една единствена цел. Защото Зелените в момента имат проблем, а проблемът им е, че те със затварянето на АЕЦ „Козлодуй” стимулираха емисиите на въглероден диоксид. И сега с тези изменения, с които още по-нахално искат да отнемат пари от България, да ги пренасочат в друго направление, те всъщност искат да прикрият собствената си вина. Защото те не могат да обяснят на своите избиратели, защо техните избиратели -граждани на Европейския Съюз, трябва да плашат, за да има в Съюза повече емисии на въглероден диоксид. Абсолютно противоположни за Зелените позиции се получават в този случай.

Има и едно изменение, което казва, че „Козлодуй” трябва да бъде пример. Но единственото нещо, на което „Козлодуй” беше пример, е на това как стари реактори могат да бъдат безопасни и да функционират отлично. А единственото нещо, на което може да бъде пример занаят, е пример за назидание: как може благодарение на политическо безумие да бъде ликвидиран един чудесен, работещ и печеливш отрасъл за една държава.

Председател. – Истината е, г-н Стоянов, че се намирате на ръба на неуместния, неподходящ език за Парламента. Не Ви отнех думата, защото искам да Ви покажа нашата щедрост, особено от страна на колегите ни от групата на Зелените/Европейски свободен алианс, които разбирам, че сте критикували в речта си. Искан да покажа факта, че сме способни да изслушваме. Трябва обаче да Ви кажа, че речта Ви ми изглежда напълно неуместна. Ако това се случи отново, ще Ви отнема думата, защото това е път, по който не искаме да вървим.

Theodor Dumitru Stoilojan (PPE). – (RO) Искан да благодаря на Комисията, защото, докато в момента всички сме притеснени от кризата, Комисията все още се занимава и с другите съществуващи проблеми. Смятам, че България има пълното право да получи парите, които са й били обещани за демонтажа на атомната електроцентрала.

Поддръжник съм на електричеството, генерирано от атомни електроцентрали, и не смятам, че Европа ще е в състояние да постигне посочените цели за чиста енергия, без да изгради атомни електроцентрали. Твърдо убеден съм обаче, че всяка държава има право да изгражда атомни електроцентрали, но смятам също, че в ЕС носим обща отговорност и чувство на солидарност по отношение на технологиите, избрани за строежа на тези атомни електроцентрали. Смятам, че в този случай Европейската комисия ще трябва да приеме един изцяло строг подход при оценяването на проектите за нови атомни електроцентрали.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Искан горещо да поздравя докладчика, Rebecca Harms, за отличната ѝ работа. Съгласен съм с обсъждания документ и предложението, че помощите в размер на 300 млн. евро трябва да бъдат отпуснати на България за извеждането от експлоатация на блокове 1–4 на АЕЦ „Козлодуй“ за срок от 3 години, като, разбира се, се следи как тези средства биват получени и усвоени. Може да се каже, че това представлява проява на равна солидарност, защото другите нови държави-членки — Литва и Словакия — се намират в подобно положение и са получили такава финансова помощ.

Блокове 1–4 на атомната електроцентрала не работят от известно време и е логично да бъдат изведени от експлоатация. Това ще намали риска за околната среда и ще ни помогне да се възползваме по-добре от знанията и професионалния опит на работниците. При затварянето на част от електроцентралата служителите ѝ ще се изправят пред нови предизвикателства. От опита ни в Литва мога да кажа, че възникват непредвидени проблеми, които трудно се включват в сроковете за изпълнение.

Вярно е, че най-голям дял от средствата трябва да бъдат разпределени за извеждането от експлоатация на блоковете, а налице е и неизбежният въпрос за оборудването за съхранение. Също толкова важно е обаче да се вземат предвид хората. Надявам се, че при усвояването на помощта, предоставена от Европейския съюз, българското правителство ще помогне на работниците и общността, свързани с електроцентралата, да се приспособят към променените условия, и е много важно да им се помогне да се преквалифицират и използват експертния си опит в други области, както и за насърчаване на създаването на нови устойчиви работни места и преминаване към нова среда за енергоспестяване.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Затварянето на четирите блока на АЕЦ „Козлодуй“ без съмнение е предизвикало голям дефицит в енергийната система на България. Това оказва значително въздействие върху сигурността на доставките в региона и трябва да доведе до увеличаване на емисиите въглероден диоксид, което би трябвало да е от значение поне за някои членове в залата. Въпреки това се предлага, по-специално в измененията, да обърнем гръб на енергийните проблеми на една от държавите-членки. Това противоречи на принципа на солидарност, който трябва да ръководи енергийната политика. Също така се създава впечатление за дискриминация срещу ядрената енергетика от страна на Парламента, което противоречи на принципа, който предоставя на държавите-членки пълна свобода при избора им на източници на енергия.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Начинът, по който въпросът за закриване и извеждане от експлоатация на АЕЦ „Козлодуй“ ще бъде разрешен, не е от значение освен по отношение на начина, по който България сама разреши този въпрос. Както вече беше казано в залата обаче, процесът на извеждане от експлоатация оказва влияние и върху съседните държави и може да представи прецедент за други държави с подобни блокове, които са към края на максималния им срок на експлоатация.

Няма да скрия и факта, както вече беше казано, че АЕЦ „Козлодуй“ представлява постоянен източник на безпокойство за румънските граждани, особено след аварията в „Чернобил“. Ето защо би било важно процесът на извеждане от експлоатация да бъде придружен от публична информационна кампания, насочена към всички заинтересовани страни, които имат право да са наясно с етапите на процеса, сроковете, потенциалните рискове на всеки етап, начина, по който ядрените материали и опасните отпадъци са защитени, както и за екологичното възстановяване на района около „Козлодуй“.

Искам да подчертая значението, което трябва да отдадем на преработката на радиоактивни отпадъци. Ето защо средствата, отпуснати на България за тази цел, трябва да бъдат предоставяни на редовни интервали без никакви прекъсвания. Споменавам тази точка, защото, въпреки че разходите изглеждат достатъчно големи, те са само приблизителни оценки, защото досега никога не е имало прецедент от такава величина за извеждането от експлоатация на атомна електроцентрала в България. Искам да завърша, като изразя надежда, че с достатъчно финансиране и шателно планиране и надзор от страна на всички органи с необходимите правомощия в тази област процесът на извеждане от експлоатация ще даде пример за добро усвояване на европейските фондове.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Когато се присъединиха към Европейския съюз, някои държави от Централна и Източна Европа поеха ангажименти в договорите за присъединяване, ангажименти, които бяха трудни както от политическа, така и от икономическа гледна точка, за извеждане от експлоатация на атомните си електроцентрали и гарантиране на безопасно депониране на ядрените отпадъци. Това са държави, които зависят от ядрената енергия и които са наследили атомни електроцентрали, които не отговарят на действащите стандарти и изисквания за безопасност на Европейския съюз, и, разбира се, сами не биха били в състояние да отделят средствата, необходими за извеждане от експлоатация на електроцентралите. В Европейския съюз съществуват строги изисквания, които регулират извеждането от експлоатация и извършването на работи по безопасност, а финансовата и икономическа криза създава трудности за държавите-членки, които трябва да изведат от експлоатация атомните си електроцентрали, за извършване на извеждането от експлоатация и погребването на облъчените горивни елементи по един подходящ начин и в срок. Загрижеността на Общността за преработката на отработено ядрено гориво в държави извън Европейския съюз е напълно разбираема, защото това може да застраши бъдещите ни поколения. Затова приветствам решението на Комисията да отпусне допълнителна помощ за България от бюджета на Европейския съюз, защото е ясно, че без подкрепата на Общността, точно както Литва, би било невъзможно да се гарантира изпълнението на мерките по извеждане от експлоатация в необходимата степен, общата политика за сигурност на Общността или на мерките, необходими за безопасността на европейските граждани и опазването на околната среда.

Гюнтер Йотингер, член на Комисията. – (DE) Г-н председател, уважаеми членове на Парламента, искам да ви благодаря за откритото разискване на тази чувствителна тема.

В заключение, искам да подчертая, че Комисията горещо приветства общия положителен подход на доклада и факта, че Парламентът споделя мнението на Комисията, че България трябва да получи допълнителна помощ в размер на 300 млн. евро до 2013 г. Също така Комисията е доволна, че можем да продължим да съсредоточаваме усилията си върху осигуряване на подкрепа за мерки за безопасен демонтаж, както и че Парламентът смята, че проектите в сектора на енергетиката заслужават подкрепата ни.

Можем да потвърдим, както сме правили и в миналото, че средствата ще бъдат използвани по предназначение и ние планираме да въведем надеждни механизми за контрол. Взимаме под внимание вашите предложения и изменения. Сигурен съм, че Съветът ще вземе предвид становищата на Парламента, които могат да спомогнат за подобряване на яснотата на целите на регламента.

Съгласието ви за допълнително финансиране на работата по демонтажа е знак на солидарността на Европейския съюз със България. Безопасността е най-големият приоритет по време на процеса на демонтаж на атомните електроцентрали и това се подчертава в изявлението.

Искам да ви благодаря още веднъж за работата ви, както и на г-жа Harms за доклада.

Rebecca Harms, докладчик. – (DE) Г-н председател, в края на разискването отново искам да заявя, че извеждането от експлоатация на атомните електроцентрали в Литва, Словакия и България се основаваше на международен опит. Международната агенция за атомна енергия (МААЕ) провери тези реактори, които имат същия дизайн като тези в „Чернобил“ и не видя възможност за превръщането им, така че те да отговорят на стандартите за безопасност, които се прилагат в старите държави-членки на Европейския съюз. Това беше интелигентно решение, което оправдава факта, че сме показали нашата солидарност с Литва, Словакия и България и, след утрешното решение, сме се отнасяли към тях по един и същ начин по отношение на разходите за извеждане от експлоатация.

На второ място, искам да посоча още веднъж, че нито една от тези държави и нито една от държавите в Западна Европа или другаде по света все още не са намерили надеждно решение на проблема с окончателното погребване на силно радиоактивни отпадъци. Това е задача, пред която все още сме изправени, въпреки че много държави вече са инвестирали милиарди в тази област и търсят надеждно решение в продължение на 30 години. Това е едно разискване, с което хората, които подкрепят високо рисковите технологии на ядрената енергия, трябва сами да се занимават, защото, както стоят нещата днес, съхранението на ядрени отпадъци, според мен и според по-голямата част от европейските граждани, представлява толкова голям и неразрешен риск, че това е силен аргумент срещу продължаването на употребата на ядрена енергия. Ние ще обсъдим това с г-н Йотингер в бъдеще. Благодаря ви за вниманието.

Председател. – Разискването приключи.

Гласуването ще се проведе утре, четвъртък, 20 май, от 12,00 ч.

Писмени изявления (член 149)

Eija-Riitta Korhola (PPE), в писмена форма. – (FI) През 1999 г. Европейската комисия, действаща от името на Европейския съюз, задължи България да затвори четири от шестте си ядрени реактора като предварително условие за преговорите по присъединяване. Комисията доста време заявяваше, че въпросните реактори подлежат на финансови подобрения. По силата на споразумението два реактора бяха затворени през 2002 г., а други четири — през 2006 г. След значителни суми за инвестиции и редица независими изследвания беше установено, че блоковете отговарят на всички критерии за безопасност и според групата на Съвета за атомни въпроси не е необходим допълнителен контрол. България се беше превърнала в нетен износител на електроенергия за всички свои съседни държави и понякога осигуряваше 100% от дефицита на електроенергия в региона. Останалите блокове обаче бяха затворени по силата на споразумението, регионът понесе прекъсвания на електрозахранването и заместилите ги електроцентрали доведоха до увеличение на парниковите газове. Самата аз зададох въпрос на Комисията и на Съвета, въз основа на доклада на г-н Van Orden за кандидатурата на Република България за членство в Европейския съюз, и в частност на параграф 33. В него Европейският парламент поиска от Съвета да разгледа сроковете за затваряне по-гъвкаво, докато не могат да бъдат построени нови електроцентрали, които няма да увеличат емисиите, което няма да стане преди 2011 г. Отговорът обаче беше отрицателен и вместо това Европейският съюз показва солидарността си с България под формата на значителни суми финансови помощи. Ето защо трябва да се продължи осигуряването на финансиране за по-дълго от очакваното, защото загубите на мощности за генериране на електроенергия, да не говорим за другите проблеми в региона, доведоха до сериозни икономически и социални последици за България. Трябва обаче честно да си зададем въпроса дали тази огромна финансова инвестиция не можеше да се избегне, ако Комисията и Съветът бяха преразгледали своите строги и съмнителни условия.

Franz Obermayr (NI), в писмена форма. – (DE) По време на преговорите за присъединяване през 2005 г. България се съгласи да затвори блокове 1–4 на АЕЦ „Козлодуй“ и след това да ги изведе от експлоатация. Първоначално Европейският съюз възнамеряваше да осигурява финансова помощ за процеса на извеждане от експлоатация до 2009 г. Сега финансовата помощ беше удължена до края на 2013 г. и ще бъдат отпуснати общо 300 млн. евро. Разбира се, необходимо е да се осигури помощ на България по време на извеждането от експлоатация на АЕЦ „Козлодуй“ и да се помогне със свързаните с това финансови и екологични проблеми като безопасното депониране на радиоактивни отпадъци, насърчаване на производството на енергия от възобновяеми източници на енергия и преквалификация на служителите. Финансовата помощ обаче трябва да включва подробни отчети на различните планове, строги мерки за финансов контрол и постоянен мониторинг на усвояването на средствата. Парите не трябва да се използват задкулисно за осигуряване на

финансова помощ за втората българска атомна електроцентрала в Белене. България понастоящем търси европейски инвеститори за „Белене“ и възможността за използване на средствата за извеждане от експлоатация е много своевременна. Не трябва да позволяваме това да се случи. Затова внимателното отчитане и подробни разследвания на място от страна на Комисията, Европейския парламент и Европейската сметна палата са от съществено значение.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *в писмена форма.* – (RO) Европейският съюз е зависим от вноса на енергия за 53% от нуждите си. За да намалят енергийната си зависимост, някои държави-членки са приели амбициозни стратегии за използване на ядрена енергия и енергия от възобновяеми източници. Ядрената енергия представлява 28% от общото енергопотребление в Европейския съюз, където тя е най-големият източник на енергия в Белгия, Франция, Литва, Словакия и Швеция. Производството на ядрена енергия не води до емисии въглероден диоксид, да не говорим, че месечните сметки за електроенергия на домакинствата са по-ниски в държавите-членки, в които се използва ядрена енергия. Европейският съюз обаче налага изключително строги изисквания за безопасната работа на атомните електроцентрали и обработката на ядрени отпадъци. Строгите мерки и високите стандарти по отношение на безопасността на атомните електроцентрали и тясното сътрудничество между местните, регионални, национални и европейски органи осигуряват условията за безопасното използване на ядрена енергия в Европейския съюз. Регламентът, предложен от Комисията, гарантира справедливо третиране на България чрез предоставянето на финансова помощ до 2013 г. за извеждането от експлоатация на атомните ѝ електроцентрали, което представляваха мерки, предвидени в договорите за присъединяване. Извеждането от експлоатация на ядрени реактори изисква дългосрочно финансово планиране, което продължава до пълното възстановяване на обекта и безопасното депониране на всички радиоактивни отпадъци и облъчени горивни елементи.

13. Мерки по прилагане (член 88)

14. Дневен ред на следващото заседание: вж. протокола

15. Закриване на заседанието

(Заседанието се закрива в 21,20 ч.)